

ERLE STANLEY GARDNER

Tiếng Chó
trú trong đêm

ERLE STANLEY GARDNER

Tiếng Chó
trụ trong đêm

Nguyên tác: The Case of the Howling Dog

Nguyễn Văn Thảo dịch

NHÀ XUẤT BẢN CÔNG AN NHÂN DÂN

2001

[TÁC GIẢ]

Erle Stanley Gardner

Erle Stanley Gardner (1889 - 1970), sinh tại Malden, Massachusetts. Vì cha ông là một chuyên viên đào tạo vàng nên ông phải đi theo đến các vùng khắc nghiệt suốt từ Klondike đến California. Là một gã con trai khỏe mạnh và hay gây gổ, ông đã tự tham dự một số cuộc đấu quyền anh nhà nghề được nhiều giải thưởng cho đến khi ông bị kẹt trong một vụ đấu bất hợp pháp và bị đưa ra trước pháp lý. Kinh nghiệm liên quan đến luật pháp này đã thúc đẩy ông trở thành một luật sư và trong thời gian ngắn làm việc ngày đêm, ông đã được chấp nhận là thành viên của Tòa Án California khi ông vừa đúng 21 tuổi.

Nhưng những ước vọng phiêu lưu của *Erle Stanley Gardner* đã không thích hợp với đời sống bận rộn của một luật sư Tòa Án. "*Quá nhiều vụ án đến với tôi và tôi thấy mình chôn chân một chỗ*" - ông nói - "*Vì vậy*

bên cạnh đó, tôi viết văn".

Năm đầu tiên ông kiếm được 974 đôla, năm thứ năm là 6.627 đôla. Trước khi ý thức được rằng ông đã tiến tới vị trí phải lựa chọn giữa viết văn và Luật pháp, ông đã bỏ ngành luật pháp. Trong năm 1932 ông kiếm được 20.525 đôla. Ông dùng nhiều bút danh khác như: A.A. Fair, Kyle Corning, Charles M. Green, Carleton Kendrake, Charles J. Kenny, Les Tillray và Robert Parr.

Erle Stanley Gardner đã tạo nên nhân vật truyền kỳ là luật sư Perry Mason, cô thư ký Della Street và viên thám tử tài ba Paul Drake.

Với bút pháp tuyệt vời, nhuần nhuyễn, các tác phẩm của ông được kết cấu chặt chẽ, sự kiện diễn ra dồn dập nhưng không rối rắm, luôn hấp dẫn người đọc và dẫn dắt người đọc đi từ trang đầu đến trang cuối.

Truyện trinh thám của ông là loại truyện không bạo lực và tình cảm ước át. Những cuốn truyện của ông là sự sắp xếp các sự kiện sao cho hợp lôgic, và tất cả hành động suy đoán của ông là sự sắp xếp các sự kiện đó theo trình tự sự việc và trình tự thời gian. Từ sự không hợp lí của các hiện tượng, sự kiện mà ông tìm ra được sự lí giải và dẫn đến tìm ra thủ phạm.

Ngày nay các tác phẩm của *Erle Stanley Gardner* rất được ưa chuộng tại Hoa Kỳ và thế giới. Tất cả các ấn bản tổng cộng lại trên một triệu cuốn hàng năm. Sách của ông được in ra mười thứ tiếng và hầu như đều được dịch ra chữ Braille dùng cho người mù.

Với trên 150 tác phẩm trinh thám, được ghi nhận, được dịch ra 37 thứ tiếng và có gần 350 triệu bản. Theo Guinness, quyển sách ghi các kỷ lục thế giới, *Erle Stanley Gardner* được ghi nhận là tác giả sách bán chạy nhất của mọi thời đại, hơn cả bốn tác giả nổi tiếng khác cộng lại gồm: Agathe Christie, Harold Robbins, Barbara Carland và Louis L'amour.

Chương 1

— Xin mời vào, thưa ngài Cartrait, - Della Street mở cửa. - Ông Mason đang đợi ngài ạ.

Người đàn ông cao lớn vai rộng gật đầu và đi vào văn phòng.

— Ngài là Perry Mason? - Ông ta hỏi. - Ngài là luật sư ạ?

— Vâng, - Mason đáp. - Xin mời ngài ngồi.

Người đàn ông ngã xuống ghế bành, rút thuốc lá nhét một điếu vào miệng và chìa bao thuốc cho Mason. Trầm ngâm ngó bàn tay run rẩy, Mason lắc đầu từ chối.

— Cảm ơn ngài, tôi thích loại thuốc khác hơn.

Người đàn ông hấp tấp nhét bao thuốc vào túi. Quệt diêm, tựa khuỷu tay vào tay vịn của ghế và châm thuốc hút.

— Thư kí của tôi báo với tôi rằng. - Mason thông thả

nói. - ngài muốn trò chuyện cùng tôi về con chó và về bản di chúc.

— Về con chó và di chúc, - người đàn ông lặp lại như tiếng vọng.

— Được rồi. Đầu tiên chúng ta bàn về bản di chúc, bởi vì tôi hiểu biết về chó ít lắm!

Mason kéo cuốn sổ tay lại gần mình và cầm lấy bút máy.

— Tên ngài là gì?

— Artur Cartrait.

— Tuổi?

— Ba mươi hai.

— Địa chỉ thường trú?

— 4893, Milpas Draiv.

— Có vợ hay độc thân?

— Lẽ nào điều đó lại có ý nghĩa gì chẳng?

— Vâng, - Mason nói, ngược nhìn khách hàng.

— Điều đó không quan trọng đối với di chúc, - ông kia cự lại.

— Mặc dù thế vẫn cần.

— Nhưng tôi đã nói rồi, điều đó không liên quan gì với di chúc của tôi.

— Vợ ngài tên là gì?

— Paula Cartrait.

— Bà ấy sống với ngài chứ?

— Không.

— Vậy thì ở đâu?

— Tôi không rõ.

Mason ngẩng đầu lên khỏi cuốn sổ tay.

— Được rồi, - ông nói sau một khoảng im lặng ngắn, - trước khi chúng ta quay lại những chi tiết về cuộc sống gia đình ngài, chúng ta hãy nói về việc ngài định làm gì với tài sản của ngài. Ngài có con cái không?

— Không.

— Ngài muốn để tài sản của mình lại cho ai?

— Trước hết hãy nói với tôi, bất kể việc người viết ra di chúc chết như thế nào, nó có còn hiệu lực hay không?

Mason im lặng gật đầu.

— Chúng ta cứ cho rằng, - Cartrait tiếp tục. - theo phán quyết của toà vì vụ án mạng con người gây ra, y sẽ chết trên giá treo cổ hoặc trên ghế điện. Chuyện gì sẽ xảy ra với di chúc của y?

— Con người có từ giã cuộc đời bằng cách nào đi nữa

thì cũng không ảnh hưởng đến hiệu lực di chúc về mặt pháp lí, - Mason đáp.

— Cần bao nhiêu người làm chứng cho một bản di chúc?

— Hai, với một loại tình huống và không cần một ai, với những tình huống khác.

— Ngài có ý gì?

— Nếu di chúc được đánh máy và ngài kí, thì chữ kí được khẳng định bởi hai nhân chứng. Nếu bản di chúc được viết tay toàn bộ, kể cả ngày tháng và chữ kí, và không có một chữ nào được đánh máy, thì theo luật pháp của bang này, không cần đến nhân chứng. Bản di chúc như thế có hiệu lực pháp lí và việc thi hành nó là một điều tất yếu.

Artur Cartrait thở phào nhẹ nhõm.

— Gì đi nữa, thì ít nhất với điều này mọi thứ cũng đã rõ.

— Ngài muốn để tài sản lại cho ai? - Mason nhắc lại.

— Bà Clinton Fouli, sống tại Milpas Draiv, 4889.

Mason sững sốt như ong lỏng mào.

— Cho bà hàng xóm ư?

— Cho bà hàng xóm, - Cartrait khẳng định.

— Rất tốt. Nhưng hãy lưu ý, ngài Cartrait, ngài đang nói với luật sư của mình. Ngài không nên có bí mật gì đối với tôi. Xin đừng lo, tất cả những điều nói ra tại đây, sẽ ở lại giữa hai chúng ta mà thôi.

— Thì tôi có giấu giếm gì đâu! - Cartrait kêu lên nôn nóng.

— Tôi không tin chắc vào điều đó, - Mason nhận xét trầm tĩnh. - Thế nhưng chúng ta quay lại với di chúc của ngài đã.

— Tôi nói hết rồi.

— Hết là thế nào?

— Sở hữu riêng của tôi tôi di chúc lại cho bà Clinton Fouli.

Perry Mason đặt bút xuống bàn.

— Nếu thế thì chuyển sang chuyện con chó vậy.

— Con chó tru.

Mason gạt đầu về khuyến khích.

— Cơ bản là nó tru vào ban đêm, nhưng đôi khi cả ban ngày. Tiếng tru này đẩy tôi đến chỗ phát điên. Thì ngài cũng biết, lũ chó tru khi có ai đó chết.

— Con chó này sống ở đâu?

— Trong ngôi nhà bên cạnh.

— Tức là bà Clinton Fouli sống một phía nhà ngài, còn từ phía khác, con chó đã tru?

— Không, con chó tru trong nhà của Clinton Fouli.

— Hiểu rồi, - Mason gật đầu. - Hãy kể cho tôi nghe về mọi chuyện đi, thưa ngài Cartrait.

Người khách dụi đầu mẩu thuốc lá vào cái gạt tàn, đứng lên, đi đi lại lại trong văn phòng và quay trở lại ghé bàn.

— Ngài nghe này, tôi rất muốn hỏi ngài thêm một câu về bản di chúc.

— Tôi nghe đây.

— Chúng ta cứ giả sử rằng, bà Clinton Fouli trong thực tế không phải là bà Clinton Fouli.

— Ngài có ý nói gì?

— Chúng ta cứ cho là bà ta sống với ông Clinton Fouli như một người vợ chính thức, nhưng đám cưới của họ không có đăng kí hợp pháp.

— Điều đó không có ý nghĩa gì, - Mason chậm rãi đáp, - nếu trong bản di chúc của mình, ngài miêu tả bà ta như "*bà Clinton Fouli, sống với ông Clinton Fouli, theo địa chỉ Milpas Draiv, 4889*". Nói đúng hơn, người làm di chúc có quyền để lại sở hữu của mình cho bất cứ

ai, nếu bản di chúc xác định rõ ràng ý định của người đó. Ví dụ, người đàn ông để tài sản của mình cho vợ, nhưng sau đó hoá ra rằng họ đã không đăng kí một cách chính thức. Đôi khi gia tài được để lại cho các con trai, mà lại không phải là con trai họ...

— Tôi không quan tâm điều đó, - Cartrait sốt ruột cắt lời ông. - Tôi muốn biết sự thế sẽ thế nào trong trường hợp cụ thể của tôi thôi. Bà Clinton Fouli có cần phải là vợ hợp pháp của Clinton Fouli hay không?

— Điều đó không nhất thiết.

— Thế nếu như, - cặp mắt Cartrait biến thành hai khe hẹp, - vẫn tồn tại bà Clinton Fouli đích thực? Nếu Clinton Fouli có vợ và chưa li dị với người vợ hợp pháp của mình, còn tôi di chúc lại sở hữu của mình cho bà Clinton Fouli đang sống với ông ta trong một ngôi nhà?

— Tôi đã giải thích với ngài rồi, - Mason nhẫn nại đáp, - điều chủ yếu: Đó là dự định của người lập di chúc. Nếu ngài viết là ngài để lại sở hữu riêng của ngài cho người phụ nữ hiện đang sống theo địa chỉ được nêu như là vợ của Clinton Fouli là đủ. Nhưng như tôi hiểu, ông Fouli vẫn còn sống chứ?

— Dĩ nhiên, ông ta vẫn sống. Ông ta là hàng xóm của

tôi.

— Hiểu rồi. Và ông Fouli có biết ngài sắp để lại tài sản cho vợ ông ấy không?

— Tất nhiên không, - Cartrait cắt ngang. - Ông ta chẳng biết gì hết và sẽ không được biết gì cả.

— Được rồi, với điều đó mọi sự đã rõ. Chúng ta chuyển sang chuyện con chó.

— Ngài phải làm gì đó với con chó này.

— Đề xuất của ngài?

— Tôi muốn để người ta bắt Fouli vào tù.

— Dựa trên cơ sở nào?

— Trên cơ sở là tiếng chó tru làm tôi phát điên. Đó như là sự tra tấn. Lão dạy cho nó tru. Trước đây con chó không tru. Nó chỉ mới tru một, hai đêm vừa rồi thôi. Lão cố ý chọc tức tôi và vợ của lão. Vợ lão đang ốm, mà con chó cứ tru như trước cái chết của ai đó vậy, - Cartrait lặng đi, thở nặng nhọc.

Mason lắc đầu.

— Thật tiếc, thưa ngài Cartrait, tôi sẽ chẳng giúp gì được cho ngài. Trong lúc này tôi rất bận. Thêm nữa, lại vừa kết thúc một vụ tố tụng khó khăn và...

— Tôi biết, tôi biết, - Cartrait cắt lời ông. - Và ngài

nghĩ rằng tôi là một gã thân kinh. Ngài cho rằng tôi đề nghị ngài một thứ vật vĩnh gì đó. Đâu phải như thế. Tôi đề nghị ngài làm một việc cực kì quan trọng. Và tôi đến với ngài chính là bởi vì ngài đã thắng vụ tố tụng ấy. Tôi theo dõi tiến trình của nó, thậm chí đã đến phòng xử án để nghe ngài. Ngài là một trạng sư chân chính. Lần nào ngài cũng vượt lên trước biện lí tối thiểu là một nước đi.

Mason mỉm cười yếu ớt.

— Cảm ơn vì những lời tốt lành, ngài Cartrait ạ, nhưng xin ngài hiểu cho. Tôi là luật sư tư pháp. Việc lập các bản di chúc không phải là lĩnh vực của tôi, còn tất cả những gì dính líu đến con chó, thì chúng ta có thể điều chỉnh được mà không cần sự can thiệp của luật sư.

— Không! - Cartrait kêu lên. - Ngài chưa biết Fouli đấy thôi. Ngài không tưởng tượng nổi đó là hạng người thế nào đâu. Có thể là ngài nghĩ rằng tôi không có tiền? Tôi có tiền, và tôi sẽ trả rất khá cho ngài, - ông ta lôi từ túi ra cái ví căng phồng, mở nó, bàn tay run rẩy rút ra ba tờ giấy bạc và đặt chúng lên bàn. - Ba trăm đôla. Đó là đặt cọc. Sau này ngài sẽ được nhận nhiều hơn.

Các ngón tay của Mason đánh nhịp trên mặt bàn.

— Thưa ngài Cartrait, - ông thốt ra dè dặt, - nếu ngài

muốn để tôi làm luật sư cho ngài, tôi yêu cầu lưu ý tới điểm sau: Tôi sẽ chỉ làm điều gì mà theo niềm tin của tôi là đem lại lợi ích cho ngài. Chắc ngài hiểu?

— Tôi mong được như thế.

— Có nghĩa là tự tôi sẽ quyết nên làm gì để bảo vệ trọn vẹn nhất các quyền lợi của ngài.

— Tốt, - Cartrait đáp.

Mason cầm tiền ở bàn và bỏ chúng vào túi.

— Đã thoả thuận xong. Tôi sẽ đại diện cho ngài trong vụ này. Nghĩa là ngài muốn Fouli bị bắt?

— Vâng.

— Đành thế, điều đó cũng không phức tạp gì lắm. Ngài cần đâm đơn kiện, và chánh án sẽ viết lệnh bắt giữ. Nhưng tại sao ngài lại nhờ cậy tôi? Ngài muốn để tôi giữ vai trò đại diện của nguyên cáo?

— Ngài chưa biết Fouli, - Artur Cartrait nhắc lại. - Lão sẽ chẳng để cho yên thế đâu. Lão sẽ đâm đơn ra toà hặc tôi vì sự buộc tội giả trá. Có thể là lão bắt con chó tru, nhằm nhử tôi vào bẫy đấy.

— Con chó giống gì?

— Bécgiê cảnh sát to tướng.

Perry Mason liếc nhìn Cartrait và mỉm cười.

— Nếu người đưa đơn kiện đã sơ bộ nhờ đến luật sư, kể hết với ông ta tất cả không che giấu điều gì, và trong tương lai tuân thủ các lời khuyên của luật sư, thì trong khi xem xét tố tụng về sự buộc tội giả trá, điều đó sẽ có lợi cho người kiện. Còn bây giờ, tôi muốn làm để sao cho Clinton Fouli không có nguyên cớ đâm đơn kiện ngài lên toà. Tôi sẽ đưa ngài đến gặp trợ lí ngài biện lí khu, người phụ trách những vấn đề tương tự. Tôi muốn để ngài nhắc lại với ông ấy tất cả những gì liên quan đến con chó. Có thể không nhắc tới bản di chúc. Nếu ông ấy quyết rằng điều ngài nói là đủ để có lệnh bắt giam, thì lệnh sẽ được viết. Nhưng tôi cảnh báo trước, ngài không nên giấu giếm gì cả. Hãy đưa ra trước ông ấy tất cả các cứ liệu, và lúc ấy bất cứ đơn kiện nào của Fouli cũng không làm hại được ngài.

Cartrait thở phào nhẹ nhõm.

— Giờ ngài mới nói ra vấn đề. Chính tôi cần một lời khuyên như thế. Chúng ta tìm ông trợ lí ở đâu đây?

— Bây giờ tôi sẽ gọi điện thoại cho ông ấy và thỏa thuận về cuộc gặp, - Mason đáp. - Xin thứ lỗi, tôi phải ra ngoài một lát. Xin ngài hãy cứ tự nhiên như ở nhà vậy.

— Hãy cố thoả thuận với ông ấy vào ngay hôm nay. Tôi sẽ không chịu đựng thêm nổi một đêm nữa với con chó tru đầu.

Khi Mason rời khỏi văn phòng, Cartrait lấy thuốc lá ra. Để châm thuốc, ông ta buộc phải lấy tay khác đỡ bàn tay cầm que diêm...

Ở phòng tiếp khách Della Street ngẩng đầu lên.

— Bị cảm sùng à? - Cô hỏi.

— Tôi không biết, - Mason đáp, - nhưng tôi cố làm sáng tỏ điều đó. Hãy nói tôi với Pit Dorcas. Tôi dự định chuyển vụ này cho ông ta.

Trong khi Della quay số, Mason đứng cạnh cửa sổ, ngó xuống cái giếng xi măng, từ đó vọng lại tiếng động của xe cộ.

Dorcas ở đầu dây.

Mason quay lại, đi đến chiếc bàn đặt trong góc phòng tiếp khách và nhắc ông nói.

— Chào anh Pit. Perry Mason đây. Tôi sẽ đưa khách hàng của tôi tới chỗ anh, nhưng tôi muốn cho anh biết trước vấn đề nói về việc gì.

— Ông ta cần gì?

— Ông ta muốn đàm đơn kiện.

— Về lí do gì?

— Về con chó tru.

— Về...

— Phải, phải, con chó tru. Hình như trong khu chúng ta đã có một nghị định cấm giữ chó tru sủa trong vùng dân cư.

— Đúng là có, nhưng có ai để ý đến nó đâu. Chí ít tôi cũng chưa vấp phải những lời than phiền như thế.

— Đây là trường hợp đặc biệt. Khách hàng của tôi đang phát điên hoặc đã điên rồi vì tiếng tru này.

— Chỉ vì tiếng chó tru ấy à?

— Tôi muốn làm sáng tỏ chính cái điều đó. Nếu khách hàng của tôi cần đến sự giúp đỡ về y tế, hẳn tôi muốn để ông ta nhận được nó. Chính anh cũng hiểu, ở người này tiếng chó tru chỉ gây ra sự bức bối, với người khác có thể làm họ phát điên.

— Điều đó là chính xác, - Dorcas đồng ý. - Anh đưa ông ta đến gặp tôi chứ?

— Vâng. Và tôi muốn buổi trò chuyện của chúng ta diễn ra với sự có mặt của nhà tâm thần học. Không nên nói với ông ta đó là bác sĩ, anh cứ giới thiệu ông ấy như trợ lí của anh, và cứ để ông ấy đặt vài ba câu hỏi. Lúc

đó, chắc chắn chúng ta sẽ rõ ngay trạng thái tâm lí khách hàng của tôi.

— Tôi sẽ đợi các anh, - ngừng một chút, Dorcas nói.

— Chúng tôi sẽ có mặt sau mười lăm phút. - Mason đặt ống nói xuống.

Chương 2

— Hãy làm quen với ông Cuper, - Dorcas nói khi chào Mason và Cartrait. - Đó là trợ lí của tôi.

Ông béo ngồi cạnh bàn đứng dậy và cười rộng miệng, bắt tay Cartrait.

— Nào, có thể bắt đầu rồi. - Mason nói.

— Mời ngồi. - Dorcas, một người đàn ông cao, hỏi đầu, hạ người xuống ghế bành. - Thưa ngài Mason, xin hãy giải thích bản chất sự việc là đầu.

— Chỗ Clinton Fouli, hàng xóm của ngài Cartrait. Sống tại phố Milpas Draiv, 4889, có con chó Bécgiê lớn, nó tru.

— Ô - Dorcas nói, - chó nào chả có thể tru.

Artur Cartrait thò tay vào túi, lôi bao thuốc lá ra và sau một giây chần chừ đã bỏ nó trở lại. Hai mắt Cuper theo dõi không rời các cử chỉ của ông ta.

— Nhất thiết phải tống giam người đó! - Cartrait tuyên bố. - Đã đến lúc chấm dứt chuyện này! Các ông nghe thấy không? Chó không được tru.

— Ô, dĩ nhiên, - Mason đồng tình. - Chính vì điều đó mà chúng ta đến đây, ngài Cartrait ạ. Xin hãy kể lại toàn bộ câu chuyện đi.

— Ở đây chẳng có chuyện nào cả. Con chó tru. Có thể thôi!

— Không ngừng à? - Cuper hỏi.

— Vâng! Tức không hoàn toàn liên tục, mà sau những khoảng cách nhất định. Các ông cũng biết chó tru thế nào rồi. Quý tha ma bắt! Nó tru, sau đó im một chốc và lại bắt đầu tru lại.

— Cái gì bắt nó tru thế? - Cuper tò mò.

— Không phải cái gì mà là ai. Fouli. - Cartrait đáp đầy tự tin.

— Thế tại sao...? - Cuper không chịu thôi.

— Tại vì Fouli biết rằng điều đó tác động lên thần kinh của tôi. Chó tru có nghĩa là ai đó chết, mà vợ lão ta thì đang đau nặng. Cần phải chấm dứt với con chó này!

Dorcas sờ cuốn sách dày bìa da đen.

— Tại khu chúng ta đã ban hành một nghị định mà

theo đó, việc vi phạm sự yên tĩnh bởi chó, mèo, bò, ngựa, gà con, sóc, đà điểu và những động vật sống khác được xem như một hành vi bị pháp luật trừng trị.

— Vậy thì các ông còn cần gì thêm nữa! - Cartrait kêu lên.

Dorcas cười to.

— Tôi chẳng cần gì cả. Riêng tôi cũng không thích loại chó tru. Nghị định nêu trên được phê chuẩn nhằm để đưa chuồng chim, chuồng chó, chuồng ngựa ra xa hơn khỏi khu vực dân cư. Thế nhưng Milpas Draiv là một vùng rất tĩnh lặng. Các ngôi nhà ở đây khá đắt giá. Địa chỉ của ông thế nào, ông Cartrait?

— 4893.

— Còn Fouli sống trong nhà 4889 à?

— Vâng.

— Mặc dù thế nhưng hai ngôi nhà vẫn cạnh nhau ư?

— Đúng như thế.

— Ông kia có khoảnh vườn rộng không?

— Có.

— Thế của ông?

— Vừa phải.

— Fouli giàu không?

— Lẽ nào điều đó lại có ý nghĩa? - Cartrait nổi câu. - Dĩ nhiên là giàu. Nếu khác, lão ta đã không sống ở đây.

— Tất nhiên điều đó chẳng có ý nghĩa gì. - Dorcas đồng ý. - Nhưng ông phải hiểu rằng, ở phòng biện lí không nên làm điều gì hấp tấp. Tôi không muốn khi chưa báo trước gì cả mà đã hắt giam một công dân đáng kính của thành phố chúng ta. Thế có sao không, nếu trước tiên tôi chỉ cho ông ấy biết rằng những vi phạm trật tự kiểu đó bị trừng phạt theo luật pháp?

— Điều đó sẽ chẳng giúp được gì đâu, - Cartrait lắc đầu.

— Thân chủ của tôi, - Mason chen vào, - muốn mọi thứ được công bằng. Ngài Dorcas ạ, ngài rõ hơn cần phải xử lí thế nào trong trường hợp này, nhưng tôi kiên quyết đòi hỏi, để trong bất cứ trường hợp nào đi nữa con chó cũng phải ngừng tru. Ngài thấy đấy, thân chủ tôi rất bị kích động thần kinh chỉ vì do tiếng chó tru.

— Tôi không bị kích động thần kinh, - Cartrait phản đối. - Tôi chỉ hơi bồn chồn, có thể thôi.

— Tôi cho rằng, - Dorcas tiếp tục, - điều chủ yếu đối với chúng ta không phải sự trừng phạt, mà là sự phòng ngừa các vụ phạm pháp. Chúng tôi sẽ viết cho ông Fouli

một bức thư, trong đó chúng tôi thông báo rằng, có lời than phiền gửi đến chỗ chúng tôi, và nhắc cho ông ấy nhớ, với nghị định đã phê chuẩn, do tiếng chó tru, ông ấy có thể bị buộc chịu trách nhiệm tư pháp. Và chúng tôi sẽ bổ sung thêm rằng, nhất thiết phải gửi chó đến trại nuôi, hoặc mời bác sĩ thú y đến cho nó, nếu nó bị bệnh, - ông ngược nhìn Cartrait. - Con chó này xuất hiện chỗ ông Fouli đã lâu chưa?

— Ít nhất, nó cũng đã sống chỗ lão ta hai tháng gần đây, kể từ khi tôi chuyển đến sống tại Milpas Draiv.

— Thế trước kia nó không tru à?

— Không.

— Thế chó bắt đầu tru từ bao giờ?

— Hai đêm trước.

— Như tôi hiểu, ông có quan hệ căng thẳng với ông Fouli? Ít ra, ông không đến nhà ông ấy và không đề nghị trấn an con vật đáng thương ấy à?

— Không, tôi sẽ không làm chuyện đó đâu.

— Thế gọi điện thoại thì sao?

— Không.

— Thế nếu tôi viết thư cho ông ấy?

— Ông chưa biết Fouli đâu. Lão sẽ xé nát bức thư và

còn bắt con chó tru to hơn nữa. Lão sẽ cười nhạt, sung sướng rằng đã làm khó dễ được cho tôi. Lão sẽ cho vợ xem thư, và... - Cartrait ngừng lại nửa chừng.

— Xin hãy tiếp đi, - Dorcas mỉm cười. - Ông ấy còn làm được gì nữa?

— Không gì nữa, - Cartrait lúng búng.

— Có lẽ. - Mason nhận xét. - Chúng tôi hoàn toàn bằng lòng, nếu ngài, thưa ngài Dorcas, viết cho ông kia một bức thư và trong đó chỉ rõ rằng, ngài buộc phải viết lệnh bắt giữ, nếu con chó không chịu ngừng tru.

— Dĩ nhiên, tôi sẽ nhắc đến chuyện ấy, - trợ lí biện lí khu gặt đầu.

— Theo như bưu điện thì thư sẽ tới kịp ngày mai, nếu ngài gửi nó ngay sau khi chúng tôi về. Và tôi đề nghị nhân viên toà án gửi nó. Cứ để anh ta trao thư vào chính tay ông Fouli hoặc nếu không có ông ấy, thì trao cho ai đó trong số người nhà. Lúc ấy ông Fouli sẽ hiểu rằng luật pháp ủng hộ sự than phiền của ngài Cartrait.

Cartrait trầm ngâm, sau đó gặt đầu.

— Được, tôi đồng ý. Tôi sẽ cho người gửi ngay thư cho ông Fouli.

— Ngay khi người ta đánh máy xong, - Mason khẳng

định với ông ta.

— Thôi được, thôi được, tôi để việc đó lại cho ngài. Tôi sẽ về nhà. Ngài đại diện cho các quyền lợi của tôi, thưa ngài Mason. Hãy theo dõi để thư được gửi đi. Ngài làm điều đó chứ?

— Tất nhiên. Ngài cứ về và đừng lo lắng gì.

Cartrait đứng lên.

— Xin cảm ơn các ông. Tôi rất vui được làm quen với các ông. Xin thứ lỗi cho tôi vì sự kích động phần nào. Trong thời gian này tôi hầu như không ngủ được, - và ông ta bước ra khỏi văn phòng.

— Thế nào? - Dorcas quay lại phía bác sĩ Cuper

— Tôi không muốn đưa ra dự đoán trên cơ sở thông tin hạn chế như thế, - ông nói, - nhưng tôi có cảm giác rằng, chúng ta có việc với một trường hợp của chứng loạn thần kinh thao cuồng trầm uất.

— Nghe có vẻ khá nghiêm trọng đấy, - Mason mỉm cười, - nhưng điều đó có đồng nghĩa với rối loạn thần kinh không?

— Không có khái niệm nào là rối loạn thần kinh cả, - bác sĩ Cuper phản đối. - Đó là cách diễn đạt phổ biến được sử dụng trong các dạng thức nội tiết gen và nội

tặng của chúng loạn thần kinh.

— Thôi được, - Mason không chịu thua, - chúng ta sẽ tiếp cận từ hướng khác vậy. Người bị chứng loạn thần kinh thao cuồng trầm uất, không phải là người điên, đúng thế không?

— Anh ta không hoàn toàn bình thường.

— Nhưng mà không là điên chứ?

— Vấn đề ở chỗ là ông ngầm có ý gì dưới cái từ ấy. Về pháp lí thì không, nếu ông quan tâm rằng anh ta có phải chịu trách nhiệm về vụ phạm tội đã gây ra hay không.

— Tôi nói về nghĩa khác, đó là chứng bệnh tâm thần, đúng thế chứ?

— Đúng vậy.

— Và chữa được chứ?

— Được.

— Rất tốt. Còn bây giờ ta cùng giải quyết với con chó.

— Nhân thế, - Dorcas nhận xét, - ngoài sự tuyên bố chẳng có gì khẳng định của Cartrait, chúng ta không có chứng cứ gì chứng tỏ con chó đã tru.

— Chuyện vớ vẩn. Anh sẽ không viết lệnh bắt giữ cơ

mà. Hãy gửi cho Fouli giấy thông báo về chuyện người ta buộc ông ấy tội vi phạm nghị định này nọ, và giải thích cho ông ấy vấn đề là gì. Nếu chó còn tru, ông ấy hãy vỗ về trấn an nó, nếu không ông sẽ gọi điện thoại và nói rõ về điều đó. - Mason quay lại phía bác sĩ Cuper. - Con chó tru có thể là ảo giác không?

— Với chứng thần kinh thao cuồng trầm uất người bệnh thường có ảo giác, nhưng trong chứng bệnh này sự thay đổi đột ngột tâm trạng là đặc trưng hơn cả.

Mason liếc nhìn đồng hồ.

— Nào, chúng ta mời nữ túc kí, đọc thông báo và gửi nó theo địa chỉ thôi.

Dorcas ngược nhìn bác sĩ Cuper về nhiều ý nghĩa. Ông kia gật đầu đồng ý, và phó biện lí bấm chuông.

— Được. Tôi sẽ đọc để viết thông báo và kí nó.

Chương 3

Khi Perry Mason xuất hiện ở phòng tiếp khách. Della Street đang kết thúc việc phân loại các bức thư.

— Chào buổi sáng, - Ông chào. - Có gì mới không, Della?

— Có thư của người đàn ông hôm qua đã đến đây.

— Người đàn ông nào?

— Người than phiền tiếng chó tru ấy.

— À, - Mason mỉm cười. - Cartrait. Cũng tò mò, đêm qua ông ta ngủ được không nhỉ?

— Thư được chuyển tới bởi người đưa thư đặc biệt. Có lẽ nó được chuyển đi vào lúc nửa đêm.

— Lại gì đó về chuyện con chó à?

— Ông ta gửi di chúc đến và, - Della ngoái nhìn phòng khách, dường như sợ có ai đó nghe thấy lời của cô. - Mười ngàn đôla.

— Mười ngàn đôla tiền mặt ư? - Mason kinh ngạc hỏi lại.

— Vâng.

— Cũng gửi theo bưu điện?

— Vâng.

— Bằng thư bảo đảm à?

— Không, với người đưa thư kia.

— Kỳ lạ thật!

Della Street đứng lên, đi lại gần kết, lấy chiếc phong bì dày và trao cho Mason.

— Cô nói, ông ta gửi di chúc đến à?

— Vâng.

— Thế còn thư?

— Chính xác hơn, chỉ một mẫu viết ngắn.

Mason rút các tờ bạc ra, chăm chú xem xét chúng rồi bỏ vào túi. Sau đó ông đọc to mẫu ghi chép của Cartrait.

«Thưa ngài Mason đáng kính!

Tôi biết ngài trong vụ án cuối cùng và khẳng định rằng, ngài là một người trung thực và một chiến binh chân chính. Đề nghị ngài chăm lo cho vụ này. Trong phong bì tôi để mười ngàn đôla và bản di chúc. Mười ngàn đôla - tiền đặt trước. Tôi muốn ngài đại diện cho

nhân vật được nêu ra trong di chúc mà tài sản của tôi được để lại cho người đó, và bảo vệ quyền lợi của người đó. Bây giờ tôi biết vì sao con chó lại tru rồi.

Tôi đã viết di chúc theo lời khuyên của ngài. Có thể, ngài sẽ không phải bênh vực nó tại toà án hoặc bảo vệ quyền lợi người thừa kế của tôi. Trong trường hợp ngược lại, ngài sẽ nhận mười nghìn cộng ba trăm đôla tôi đã trao cho ngài hôm qua.

Chân thành cảm ơn vì sự giúp đỡ đối với tôi.

Artur Cartrait của ngài.»

Perry Mason lắc đầu về ngờ vực và lôi từ túi ra tập tiền được gập lại.

— Tôi rất muốn giữ số tiền này ở lại chỗ tôi.

— Thì anh cứ giữ! - Della kêu lên. - Sao lại không được cơ chứ! Trong thư nói đó là tiền đặt trước mà.

Mason thở dài và đặt tiền lên bàn.

— Ông Cartrait là người điên, người điên thật.

— Anh lấy đâu ra điều ấy? - Della hỏi.

— Điều đó không còn nghi ngờ gì cả.

— Nhưng hôm qua anh không nghĩ thế mà?

— Phải, tôi có cảm tưởng rằng ông ta rất lo lắng điều gì đó.

— Nhưng anh không coi ông ta là điên chứ?

— Ô, không hoàn toàn.

— Còn hôm nay, sau khi nhận thư, anh quyết rằng, ông ta là kẻ tâm thần?

— Cô thấy không, Della, thời nay việc thanh toán bằng tiền mặt là không bình thường. Người này qua hăm bốn giờ đã hai lần thanh toán với tôi bằng tiền mặt, thêm nữa ông ta gửi mười nghìn tới chỉ như gửi một bức thư thông thường.

— Hẳn là ông ta không có khả năng gửi chúng bằng cách khác.

— Có thể, - Mason đồng tình. - Cô đọc di chúc chưa?

— Chưa. Vừa trông thấy thứ nằm trong phong bì, tôi đặt nó ngay vào két.

— Được. Nào ta cùng xem ông ta viết gì trong đó.

Mason mở tờ giấy với dòng chữ ghi: "*Di chúc cuối cùng của Artur Cartrait*", và đọc qua, gật đầu chậm chậm.

— Không thể nói gì hơn, một bản di chúc xuất sắc. Mọi thứ được viết tay, ngày tháng, chữ kí và những điều khác.

— Ông ta có để lại gì cho anh không? - Della tò mò. -

Hay tôi không nên biết về điều đó?

Mason nhếch mép.

— Tất nhiên. - Ông đáp. - Cô phải biết về điều đó. Phương pháp tiến hành các vụ tố tụng của tôi phần nào khác với phương pháp chung được thừa nhận mà kết quả là người ta hoàn toàn có thể bắn chết tôi. Vì thế tôi muốn cô biết rõ mọi chuyện để có thể xem xét các vụ việc của tôi. Ông ta để lại phần tài sản không lồ của mình cho một người phụ nữ, còn cho tôi mười phần trăm từ số thừa kế, với điều kiện là tôi sẽ đại diện cho người phụ nữ đó trong bất kì vấn đề nào về mặt pháp lí mà chúng có thể nảy sinh liên quan tới bản di chúc, cái chết của người di chúc hoặc với các quan hệ gia đình của bà ta.

— Một trường hoạt động rộng lớn, chẳng thế sao - Della nhận xét.

— Con người này, - Mason tiếp tục vẽ trảm ngâm. - hoặc đã viết theo lời đọc của một luật sư giàu kinh nghiệm, hoặc có một trí tuệ sắc sảo. Người điên không có khả năng lập một bản di chúc như thế. Mọi thứ rất lôgic và liên kết lẫn nhau. Chín phần mười tài sản chuyển sang tay bà Clinton Fouli, phần còn lại, cho tôi.

Ông ta đã đặt điều kiện trước... - cặp lông mày của Mason chậm chậm rướn lên cao.

— Có chuyện gì vậy? - Della cảm thấy bất an. - Có gì đó nghiêm trọng à? Làm lẫn trong di chúc chẳng?

— Không! - Mason trả lời chậm rãi, - Không có lỗi. Nhưng có gì đó rất kì quặc, - ông đi lại gần cửa hướng ra hành lang, và khoá nó lại.

— Không khách hàng nào hết, Della ạ, khi mà chúng ta chưa làm rõ được vụ này.

— Điều gì xảy ra vậy?

— Hôm qua, - Mason hạ thấp giọng đến mức thì thầm, - người này nói rằng muốn để sở hữu riêng của mình lại cho bà Clinton Fouli, và lo lắng bởi cái sự kiện là việc người đàn bà sống với Fouli như bà Clinton Fouli, trong thực tế không phải là vợ của Fouli thì có ảnh hưởng đến di chúc hay không.

— Tức là họ không đăng kí kết hôn. - Della nói cho rõ hơn.

— Đúng thế! Và hôm qua ông ta quan tâm đến vấn đề người đàn bà sống tại một địa chỉ xác định được chỉ ra trong di chúc, như bà Clinton Fouli có nhận được thừa kế không. Theo đó, Cartrait nghi ngờ dưới cái tên bà

Clinton Fouli che giấu tên một người khác, bà ta chỉ giả danh bằng cái tên ấy thôi. Và tôi đã giải thích với ông ta rằng, để xác định người được để lại tài sản, thì chỉ cần nêu ra trong di chúc tên và địa chỉ của người được thừa kế là đủ, ví dụ, mô tả người đó như “người đàn bà sống cùng với Clinton Fouli ở Milpas Draiv 4889, dưới cái tên Clinton Fouli”.

— Ông ta đã làm thế chứ? - Della quan tâm.

— Không, - Mason lắc đầu. - Ông để của thừa kế lại cho bà Clinton Fouli, vợ hợp pháp của Clinton Fouli, ông ta sống tại thành phố này, ở Milpas Draiv, 4889.

— Thì có gì thay đổi?

— Tất cả. Nếu hoá ra, người đàn bà sống với Clinton Fouli chưa đăng kí kết hôn với ông ta, bà này sẽ chẳng nhận được gì hết. Của thừa kế được dành cho người vợ hợp pháp của Clinton Fouli, mà địa chỉ lại xác định chỗ sống của chính ông Fouli, chứ không phải của vợ ông ta.

— Anh nghĩ rằng Cartrait hiểu không đúng những lời của anh à?

— Tôi không biết, - vị luật sư nhíu trán. - Ít nhất, trong phần còn lại ông ta chẳng hề lầm lẫn. Hãy tìm

Cartrait theo danh bạ điện thoại. Milpas Draiv, 4893. Ông ta phải có điện thoại. Liên hệ ngay với ông ta. Hãy nói rằng điều này rất quan trọng.

Cô chưa kịp với tay đến máy điện thoại thì chuông réo lên.

— Văn phòng của Perry Mason ạ, - nhắc máy, Della đáp và lắng nghe mấy giây, rồi nói thêm, - Xin đợi cho một phút.

— Đó là Pit Dorcas, - cô nói, tay che ống nghe. - Ông ấy muốn nói chuyện khẩn với anh về Cartrait.

Mason cầm ống nghe.

— Tôi nghe đây.

— Mason ạ, tôi sợ buộc phải đưa Cartrait, thân chủ của anh vào bệnh viện tâm thần thôi, - nghe rõ giọng rì rít của Dorcas.

— Ông ta đã gây ra thêm gì nữa vậy?

— Đúng hơn cả, tiếng chó tru - kết quả trí tưởng tượng bệnh hoạn của ông ta. Clinton Fouli kể với tôi sự thể là ở đâu, và đã thuyết phục được tôi rằng, tay Cartrait này không chỉ bất ổn định về mặt thần kinh, mà còn nguy hiểm nữa, bởi vì đang ở trên giới hạn việc bất chấp luật pháp và có hành động cưỡng bức.

— Anh nói chuyện với Fouli bao giờ? - Mason hỏi, mắt nhìn đồng hồ.

— Vừa đây thôi.

— Ông ta vẫn còn chỗ anh chứ?

— Phải.

— Được rồi. Hãy giữ ông ta lại mấy phút. Là luật sư của Cartrait, tôi có quyền nghe chuyện kể của Fouli. Tôi đi ngay đây.

Trước khi Dorcas kịp phản đối, Mason bỏ ông nói và quay lại phía Della Street.

— Hãy liên hệ với Cartrait, nói rằng tôi cần gặp ông ta càng nhanh càng tốt. Ông ta cần rời khỏi nhà và chuyển đến sống ở khách sạn. Bảo ông ta cứ đăng kí bằng tên thật, rồi thông báo cho cô tên khách sạn. Hãy đề nghị ông ta tránh cho xa khỏi văn phòng của tôi và không quay về nhà trước khi tôi chưa nói chuyện với ông ta. Còn bây giờ tôi đến biện lí khu. Tay Fouli kia đã khuấy động...

***

Nhảy ra khỏi taxi, Mason bước nhanh ngang qua người trực, nói qua quýt: “Pit Dorcas đang chờ tôi”.

Dừng lại trước cánh cửa với tấm biển khiêm tốn *Pit Dorcas* và gõ cửa.

— Mời vào, - ông trợ lí biện lí hét lên.

Mason vịn nắm đấm và bước vào văn phòng.

Một người đàn ông to lớn độ bốn mươi tuổi, cao không dưới sáu foot, ngồi trước bàn Dorcas, đứng dậy và nhìn Mason từ đầu đến chân.

— Tôi cho rằng ông là Perry Mason, - ông ta nói. - Luật sư của ông Cartrait.

Mason gật đầu thân mật.

— Phải, tôi là luật sư của ông Cartrait.

— Tôi - Clinton Fouli, hàng xóm của ông ta, - người đàn ông cười rộng miệng và chìa tay ra.

Mason liếc nhìn Dorcas và bước về phía trước bắt bàn tay chìa ra.

— Tôi xin lỗi là phải lấy mất thì giờ của anh, Pit ạ. Nhưng tôi phải nắm rõ các sự kiện.

— Chỗ chúng tôi chả có sự kiện gì cả, - Dorcas trả lời cộc lốc, - và nếu không tính đến việc hôm qua tôi đã bỏ mất nửa ngày cho chuyện con chó tru, mà như đã làm sáng tỏ, chẳng bao giờ tru cả, còn giờ đây hoá ra rằng Cartrait của anh là một kẻ điên.

— Tại sao anh nghĩ rằng ông ta điên?

— Tại sao tôi nghĩ rằng ông ta điên ư? - Dorcas hỏi lại về bức bối. - Thì chính anh hôm qua đã nói với tôi về điều đó và đề nghị cuộc gặp của chúng ta diễn ra với sự hiện diện của bác sĩ tâm thần đó thôi.

— Không, - Mason lắc đầu. - Đừng hiểu sai những lời của tôi, anh Dorcas. Tôi nói rằng, tôi có cảm giác ông Cartrait thần kinh bị rệu rạo. Và tôi đề nghị mời bác sĩ để biết được ý kiến chuyên môn về trạng thái tâm lí của thân chủ tôi.

— Sợ đâu phải thế, - Dorcas nói cay độc. - Anh đã nghĩ rằng ông ta là kẻ tâm thần, và muốn làm rõ điều đó trước khi chui đầu vào thùng lọng.

— “Chui đầu vào thùng lọng” là nghĩa làm sao? - Mason nổi giận.

— Anh quá hiểu tôi. Anh đến đây với một người nào đó, kẻ đòi tống giam một công dân giàu có và đáng kính của thành phố chúng ta. Dĩ nhiên thôi, ông ta cố đạt được việc để công dân này không đáp trả lại ông ta theo chính kiểu đó. Vì thế ông ta đã thuê anh. Còn anh đã khuyên Cartrait đừng khăng khăng đòi bắt giam và đồng ý với việc là tôi sẽ gọi ngài Fouli đến để có cuộc trò

chuyện phòng ngừa. Giờ đây, ngài ấy đã đến và kể cho tôi nhiều điều thú vị lắm.

Mason nhìn thẳng vào mắt ông ta.

— Tôi đến đây với những dự định trung thực. Tôi đã báo trước rằng thân chủ tôi bị kích động thần kinh. Tự ông ấy nói với tôi về điều đó, ông ấy nói rằng tiếng chó tru kích động thần kinh ông ấy. Tại khu đã ban hành một nghị định mà theo nó các chủ nhân của động vật phá hoại sự yên tĩnh sẽ phải chịu trách nhiệm tư pháp. Thân chủ của tôi có quyền đòi hỏi để luật pháp bảo vệ ông ấy, cho dù chủ của con chó là người giàu có với nhiều mối quan hệ trong...

— Nhưng chó đã không tru cơ mà! - Dorcas kêu lên.
- Vấn đề là chỗ đó.

— Tha lỗi cho tôi, thưa các ngài! - Fouli can thiệp vào. - Cho phép tôi nói đôi lời.

Dorcas gật đầu.

— Chúng tôi nghe ngài đây.

— Tôi sẽ nói cởi mở, thưa ông Mason, - Fouli mở đầu, - Cần xem lại các sự kiện. Nhân tiện tôi muốn nhận xét rằng, khát vọng của ông bảo vệ quyền lợi của thân chủ không thể không gợi lên lòng kính trọng của tôi.

Perry Mason chậm rãi quay về phía Fouli.

— Nào, ta chuyển sang vấn đề chính thôi.

— Ở người này, ông Cartrait ấy, không còn nghi ngờ, tâm lí bị suy sụp. Ông ta thuê ngôi nhà bên cạnh. Tôi tin chắc rằng các chủ cũ thậm chí không hề ngờ vực là họ đã dính vào với ai. Chỉ một bà quản lí điếc phục vụ ông ta. Ông ta chẳng có cả bạn bè lẫn người quen, thực tế, suốt thời gian ông ta chỉ ở trong nhà.

— Đó là quyền của ông ấy, - Mason đánh trả. - Có thể là ông ấy không thích các hàng xóm.

Dorcas nhẩy chồm dậy.

— Nghe này, Mason, anh...

— Đề nghị các ngài, - Fouli cắt ngang, - cho phép tôi giải thích tất cả. Tôi hiểu quan điểm của ông Mason. Ông cho rằng tôi lợi dụng các mối quan hệ chính trị để làm hại quyền lợi của thân chủ ông.

— Chẳng lẽ điều đó lại không phải thế sao? - Vị luật sư hỏi.

— Không, - Fouli mỉm cười. - Tôi chỉ giải thích điều đang diễn ra với ngài Dorcas thôi. Thân chủ của ông, tôi nhắc lại, là một người rất kì quặc. Ông ta sống lối sống của một kẻ ẩn dật, và mặc dù thế vẫn liên tục do thám

tôi từ cửa sổ nhà mình. Ông ta có ống nhòm, và ông ta theo dõi từng bước đi của tôi.

Dorcas ngồi xuống, cắm thuốc lá vào miệng và châm hút.

— Hãy tiếp đi, - Mason nói. - Tôi nghe ông đây.

— Đầu bếp của tôi, một người Trung Hoa, là người đầu tiên chú ý đến điều đó. Anh ta nhận thấy bóng sáng từ thấu kính ống nhòm. Xin hiểu tôi cho đúng, thưa ông Mason. Tôi cho rằng, do vì tâm thần suy nhược thân chủ của ông không hiểu gì trong các hành động của mình. Thêm nữa, tôi có các nhân chứng sẽ khẳng định từng lời tôi nói.

— Được rồi. Và gì sẽ tiếp theo từ chuyện đó?

— Tôi dự định, - Fouli thốt ra vẻ đường hoàng, - đâm đơn kiện vì sự theo dõi không ngừng mà tôi phải chịu đựng từ phía ông Cartrait. Do vì thế mà người hầu từ chối làm việc chỗ tôi, sự theo dõi làm tôi và bạn bè của tôi bực tức. Cartrait không lần nào bật đèn trong các cửa sổ tầng trên của nhà mình. Và mỗi buổi tối với ống nhòm trong tay, ông ta áp vào cửa sổ và rình mò tôi. Ông ta là một láng giềng nguy hiểm.

— Thế nhưng ông ấy không phạm tội, nếu nhìn vào

ông nhòm, có đúng thế không?

— Anh hiểu quá rõ, Mason ạ, - Dorcas nhận xét. -
rằng vấn đề nói về điều hoàn toàn khác. Cartrait là kẻ
điên.

— Sao anh cho là thế?

— Ông ta than phiền về tiếng chó tru. nhưng chó
không hề tru.

— Ông có chó không? - Mason hỏi Fouli.

— Dĩ nhiên, - ông kia đáp.

— Và ông nói là nó không tru?

— Không.

— Và đã không tru hai đêm liền?

— Không.

— Tôi sẽ thoả thuận với bác sĩ Cuper, - Dorcas xen
vào. - Ông ấy cho rằng sự kích động thần kinh của
Cartrait là sự kết hợp với những lo sợ cho sự sống của
mình, thể hiện qua những ảo giác, mà chính xác là qua
tiếng chó tru, mà như đã rõ, điềm triệu về cái chết của ai
đó, có thể đẩy người này đến chỗ phạm tội.

— Nghĩa là, - Mason còng lưng xuống, - anh định bắt
giam ông ấy ư?

— Lúc này tôi đang đề nghị kiểm tra trạng thái tâm lí

của ông ta.

— Biết sao được, con đường rộng mở. Nhưng tôi muốn lưu ý: Để chuyển một người đến giám định tâm thần, ai đó cần phải kí một lệnh như thế. Và ai sẽ làm điều đó? Anh à?

— Có khả năng.

— Tôi khuyên anh đừng hấp tấp.

— Tại sao?

— Trước khi khẳng định rằng thân chủ của tôi là người điên, anh nhất thiết phải nhận được thông tin chi tiết hơn. Nếu khác, anh sẽ gặp rắc rối đấy.

— Các ngài, thưa các ngài! - Fouli kêu lên. - Xin đừng cãi nhau. Điều chủ yếu bây giờ là giúp ông Cartrait bắt hạnh. Tôi chẳng giữ lòng độc ác đối với ông ta đâu. Ông ta xử sự có phần kì quặc, nhưng tôi tin chắc rằng đó chỉ là hậu quả của căn bệnh tinh thần. Và tôi muốn các nhà chuyên môn kiểm tra xem tôi nói có đúng hay không thôi. Nếu Cartrait hoàn toàn mạnh khoẻ, dĩ nhiên tôi sẽ tìm các biện pháp đẩy ông ta ra khỏi các cửa sổ và con chó của tôi.

Dorcas ngược nhìn Mason.

— Giờ thì ta chẳng làm được gì đâu. Perry ạ. Ngài

Fouli hoàn toàn có thể kiện thân chủ anh. Anh đã dẫn Cartrait đến chỗ tôi nhằm để ngăn chặn đơn kiện lại của ngài Fouli theo lí do truy tố tư pháp một cách có chủ ý. Nếu thân chủ của anh trình cho chúng tôi các sự kiện thật đầy đủ, hẳn đã không nảy sinh vấn đề về việc ông ta lạm dụng các quyền của mình. Nhưng ông ta âm mưu xuyên tạc thông tin với chúng ta.

Mason cười to chẳng mấy vui.

— Ông cố tìm ra cơ sở để kiện lại à? - Ông hỏi Fouli.

— Không, - ông ta đáp.

— Tôi chỉ nhắc lại với hai ngài rằng Cartrait chưa đâm đơn kiện, còn ngài, thưa ngài Dorcas, ngài chưa viết lệnh bắt giữ, mà chỉ quyết định hạn chế bằng một bức thư, có đúng thế hay không?

— Về mặt pháp lí, vâng, - Dorcas nói từ tốn - Nhưng nếu người này bị điên, tất yếu phải tiếp nhận những biện pháp nào đó.

— Thế nhưng lòng tự tin của anh vào căn bệnh tinh thần của thân chủ tôi chỉ dựa vào lời tuyên bố của ông Fouli, người khẳng định rằng con chó không tru thối.

— Hiển nhiên, nhưng ngài Fouli nói rằng ngài ấy có các nhân chứng.

— Mới chỉ là lời ông ta nói, - Mason khẳng khẳng. - Và trong khi anh chưa hỏi cung các nhân chứng, anh không xác định được ai trong số họ điên. Không ngoại trừ rằng kẻ đó hoá ra lại là ông Fouli.

Fouli cất tiếng cười, nhưng hai mắt ông ta loé lên độc ác.

— Đành thế thôi, - Dorcas thở dài, - như tôi hiểu, anh muốn trước hết chúng tôi tiến hành điều tra đã.

— Dĩ nhiên, - Mason mỉm cười. - Sau khi trò chuyện với thân chủ tôi, anh chỉ viết một bức thư. Nếu hôm nay anh cũng xử sự như thế, thông báo với Cartrait rằng, theo khẳng định của ông Fouli, ông ấy là người điên, tôi sẽ không phản đối. Nhưng nếu chỉ dựa trên những lời của ông Fouli, anh bắt đầu việc điều tra tư pháp về Cartrait, thì tôi sẽ bảo vệ quyền lợi của ông ấy.

Sau một phút chần chừ Dorcas nhắc ống điện thoại.

... Tôi cần Bil Pemberton... Chào... Bil hả? Pit Dorcas đây. Nghe này, chỗ chúng tôi nảy sinh một đụng độ nhỏ giữa hai vị nhà giàu trên phố Milpas Draiv. Vấn đề về con chó tru. Một người nói chó tru, người khác phủ nhận điều đó và khẳng định rằng người đó là kẻ tâm thần. Perry Mason là luật sư của kẻ tâm thần đó và đòi

tiến hành điều tra. Anh có thể đến đây giúp chúng tôi được không?... Tuyệt, chúng tôi đợi anh.

Ông đặt ống nói và nhìn Mason.

— Hãy lưu ý, Perry, chính anh bày ra vụ này. Và nếu làm sáng tỏ rằng thân chủ của anh là bệnh nhân tâm thần, tôi sẽ gửi ông ta vào bệnh viện tâm thần đấy. Tất nhiên, nếu anh không tìm ra nơi những người họ hàng để họ tìm cho ông ta một bệnh viện tư.

— Điều này thì tôi đồng ý hoàn toàn với anh, Dorcas ạ. Tại sao anh không bắt đầu từ điều đó?

— Từ điều gì?

— Khuyên tôi tìm họ hàng của ông ấy. Tôi không hề có ý gì chống lại anh, Pit ạ. Nhưng khi sự vụ động chạm đến thân chủ của tôi, tôi chiến đấu vì ông ta đến hơi thở cuối cùng.

Dorcas thở dài và dang hai tay ra.

— Điều đó thì rõ rồi. Vì thế khó mà hoà thuận được với anh.

— Hoàn toàn ngược lại, - Mason mỉm cười. - Đặc biệt nếu người ta tiến hành trò chơi trung thực với thân chủ của tôi.

— Đừng lo, Mason ạ, trong khi tôi còn ở đây, thân

chủ của anh sẽ được xử trí theo lẽ công bằng. Bil Pemberton sẽ đến Milpas Draiv và làm rõ tất cả.

— Tôi muốn đi cùng với anh ta, - Mason tuyên bố.

— Ngài có thể đi cùng họ không, ngài Fouli - Dorcas hỏi.

— Bao giờ?

— Ngay lập tức, - Mason đáp. - Nhanh bao nhiêu, tốt bấy nhiêu.

— Được. Tôi sẽ đi cùng các ông.

Cửa mở ra, và một người gầy gò độ bốn lăm tuổi bước vào với nụ cười đôn hậu trên môi.

— Xin chào tất cả! - Ông ta kêu lên.

— Chào anh, Pemberton, - Mason đáp.

— Bil này, - Dorcas nói, - hãy làm quen với ngài Fouli, một trong số người tham gia cuộc đụng độ.

Trợ lí cảnh sát trưởng và Fouli bắt tay nhau, và Pemberton quay lại phía Mason.

— Chuyện gì xảy ra chỗ chúng ta vậy?

— Con chó tru, - ông kia thở dài.

— Có quá nhiều lợn xộn quanh một con chó không đây? Có thể, cần cho nó một mẩu thịt, và nó sẽ im.

— Nó đã im rồi, - Fouli cười to. - Mọi vấn đề chính là

chỗ đó.

— Trên đường đi họ sẽ kể cho anh vấn đề nói về cái gì. Ngài Fouli đại diện một bên, Mason, bên khác. Mọi sự bắt đầu từ lời than phiền về tiếng chó tru, thế rồi biến thành sự rình mò, bệnh thao cuồng và đủ thứ tương tự. Hãy đi với họ và xem xét tại chỗ. Hãy trò chuyện với các nhân chứng, rồi báo các kết quả với tôi. Bước tiếp theo của tôi sẽ phụ thuộc vào điều anh làm rõ.

— Ai là nhân chứng? - Pemberton quan tâm.

Fouli giơ tay và bắt đầu gập các ngón.

— Thứ nhất, Cartrait, người khẳng định là chó tru, và bà quản gia của ông ta, người có khả năng khẳng định những lời của ông ta, dù chính các ông sẽ tự hiểu rằng bà ta điếc như một cái gốc cây. Sau đó là vợ tôi, cô ấy bị cảm cúm, nhưng đã khoẻ lại rồi. Cô ấy nằm trên giường, nhưng vẫn có thể nói chuyện với các ông. Cô ấy biết là chó không tru. Còn có Ah Wong, đầu bếp người Trung Hoa của tôi, và Telma Benton, cô quản gia. Họ cũng sẽ khẳng định rằng chó không tru. Cuối cùng, chính con chó.

— Con chó sẽ nói với tôi là nó đã không tru? - Pemberton mĩa mai.

— Các ông sẽ thấy rằng, Prins hoàn toàn thoả mãn với cuộc sống và chẳng bao giờ phải tru.

Chương 4

— Ở đây à? - Pemberton hỏi khi xe ghé vào vệ đường.

— Vâng, - Fouli đáp, - nhưng chúng ta hãy đi qua gara, để khỏi cản trở việc đổ bê tông. Tôi quyết định mở rộng gara. Đúng lúc hôm nay họ phải kết thúc.

— Chúng ta bắt đầu từ ai? - Pemberton hỏi.

— Tôi cho rằng, nếu các ông bắt đầu từ vợ tôi, các ông sẽ chẳng cần đến ai nữa.

— Không, chúng tôi sẽ gặp tất cả. Nói sao về anh đầu bếp người Trung Hoa đây? Anh ta ở nhà chứ?

— Tất nhiên. Phòng anh ta phía trên gara.

— Thế tài xế sống ở đâu?

— Tôi không có tài xế. Nếu cần, tự tôi sẽ ngồi vào tay lái.

— Vậy ta đến chỗ anh chàng Trung Hoa vậy. Mason, ông không phản đối chứ?

— Không, nhưng tôi rất muốn trước khi ra về, anh hãy gặp thân chủ của tôi.

— Dĩ nhiên. Đó là nhà ông ta, hả ông Fouli?

— Phải, nhà kia, phía bên trái ấy.

Họ đến gần gara nơi công nhân đang làm việc cạnh đó.

— Hãy đợi tôi ở đây, - Fouli đề nghị, - còn tôi sẽ dẫn Ah Wong ra.

Fouli đi về phía gara, nhưng ngay đó nghe tiếng đập cửa, và vang lên giọng phụ nữ:

— Ô, ông Fouli, tôi phải nói chuyện ngay với ông. Chỗ chúng ta có những chuyện khó chịu... - người đàn bà ngừng giữa chừng khi trông thấy xe cảnh sát.

— Có chuyện gì với con chó à? - Pemberton hỏi.

— Tôi không biết, - Fouli đáp và đi về phía ngôi nhà.

Đứng trên ngưỡng cửa là một phụ nữ tuổi chừng hăm bảy, mặc áo trong nhà và đeo tạp dề, cánh tay phải quấn băng. Mái tóc chải phẳng, không trang điểm. Ăn mặc khiêm tốn thế nhưng vẫn không thể che nổi sắc đẹp của cô ta. Mắt Pemberton biến thành hai khe hẹp.

— Cô quản gia của tôi, - Fouli giải thích.

— Ô, - Pemberton lúng búng nhiều ý nghĩa.

— Chuyện gì xảy ra vậy? - Fouli hỏi khi họ đi lại gần hơn.

— Prins cắn tôi. Nó bị bệnh.

— Chuyện xảy ra thế nào?

— Tôi không biết, theo tôi, nó bị đánh bả. Nó xử sự lạ lùng lắm. Tôi nhớ lại rằng ông đã nói về một thứ muối cần đặt phía dưới lưỡi cho nó, nếu nó bất thần bị bệnh. Tôi đã làm như thế, và nó đã cắn tôi.

Fouli nhìn cánh tay quấn băng.

— Miếng cắn có sâu không?

— Không, chẳng có vẻ gì đáng sợ.

— Thế bây giờ nó ở đâu?

— Tôi nhốt nó trong buồng ngủ sau khi muối đã có tác động. Nhưng tôi nghĩ rằng ông cần phải biết về... sự đánh bả.

— Nó khá hơn chưa?

— Hình như là khá hơn.

— Nó bị những cơn co thắt không?

— Không, nó nằm và run rẩy. Tôi đã gọi nó hai hay ba lần rồi, nhưng nó không phản ứng lại. Có vẻ như nó đang hôn mê.

Fouli gật đầu và quay về phía Pemberton.

— Cô Benton, đây là ông Pemberton, trợ lí cảnh sát trưởng, và ông Mason, luật sư. Các ông này điều tra lời than phiền của người hàng xóm bên chúng ta.

— Lời than phiền? - cô Benton hỏi lại vẻ ngạc nhiên.

— Phải, về việc chúng ta phá hoại sự yên tĩnh.

— Chúng ta ấy à?

— Không phải chính chúng ta, mà...

— Khoan đã, - Pemberton cắt ngang ông ta. - Hãy cho phép tôi đặt vài câu hỏi.

Người đàn bà nhìn ông trợ lí cảnh sát trưởng, sau chuyển ánh mắt sang Fouli. Ông ta gật đầu.

— Trong nhà các vị có một con chó bécgiê tên là Prins phải không?

— Vâng, thưa ngài.

— Nó ở chỗ các vị đã lâu?

— Tất nhiên, thưa ngài. Đó là con chó của ông Fouli. Chúng tôi chuyển đến đây gần một năm trước, cùng với Prins.

— Hiểu rồi. Con chó thường tru chứ?

— Tru hả? Không, thưa ngài. Thật ra, hôm qua Prins có gầm gừ lên đôi tiếng vì lão ăn mày nào đó, nhưng chưa bao giờ nó tru cả.

— Cô có nhận thấy những điểm kì quặc trong hành vi của Prins không?

— Ô, tôi có cảm giác rằng nó bị đánh bả, và tôi đã cố cho nó uống muối như ông Fouli đã khuyên tôi. Lẽ ra, tôi không nên làm điều đó. Chắc Prins bị những con co giật và...

— Không, tôi không nói về chuyện đó, - Pemberton cắt ngang - Vào những ngày gần đây, cô không nhận thấy gì đặc biệt trong hành vi của con chó chứ?

— Không, thưa ngài.

Pemberton quay về phía Mason.

— Có thể là thân chủ của ông có ý đồ đánh bả con chó không?

— Không, trong bất kì trường hợp nào, - Mason phản đối dứt khoát.

— Hãy lưu ý, - Fouli hấp tấp chen vào, - rằng tôi không buộc tội Cartrait. Tôi tin rằng tay ông ta không giơ lên nôi để đánh con vật đáng thương.

— Thế nhưng ai đó đã đổ thuốc độc cho Prins mà, - Benton phản đối. - Tôi có thể thề về điều này. Và nó chỉ khá hơn sau khi uống muối.

— Người ta cho chó uống muối để làm gì? -

Pemberton hỏi Fouli.

— Đó là chất gây nôn mạnh, - ông ta đáp.

— Và cô thề rằng con chó đã không tru chứ? -

Pemberton nhìn cô quản gia.

— Tất nhiên.

— Cô ngủ trong nhà à?

— Vâng, trên tầng hai.

— Còn ai sống ở đây nữa?

— Ah Wong, đầu bếp, nhưng anh ta ngủ phía trên gara. Và bà Fouli.

— Tôi nghĩ, thưa ông Pemberton, - Fouli can thiệp vào, - tốt nhất ông cứ nói chuyện với vợ tội. Cô ấy...

— Xin thứ lỗi cho tôi, - cô Benton cắt ngang lời ông ta, - tôi không muốn nói trong khi có mặt các vị này, nhưng vợ của ông không có nhà.

Vì sừng sốt, mắt Fouli suýt trồi ra.

— Không có là thế nào? Cô ấy không thể rời đi! Cô ấy đang bị cúm cơ mà.

— Mặc dù thế, bà đã đi rồi, - cô Benton đáp.

— Ôi Trời! Cô ấy sẽ tự giết chết mình thôi. Lẽ nào có thể ra khỏi nhà, khi chưa hoàn toàn hồi phục sau bệnh cúm?

— Tôi không biết điều đó, thưa ông.

— Bà Fouli có nói bà ấy đi đâu không? Có thể là vào cửa hàng chẳng? Bà ấy có nhận được thư từ gì không? Hay có gì đó xảy ra? Nào nói đi chứ, quý tha ma bắt! Sao cô im lặng thế?

Cô quản gia sụp mắt xuống.

— Bà cầm theo vali.

— Vali ư? - Fouli kêu lên. - Cô ấy vào bệnh viện à?

— Tôi không rõ điều đó. Bà không nói gì cả và chỉ để lại một mẩu giấy.

Fouli nhìn trợ lí cảnh sát trưởng.

— Ông cho phép tôi rời đi một phút được không?

— Tất nhiên, - Pemberton đáp.

Fouli lẩn vào nhà, còn Mason ngược nhìn cô Benton.

— Cô có cãi nhau với bà Fouli ngay trước khi bà ta rời đi không?

— Tôi không biết ông là ai, - cô quản gia đáp lại gay gắt, - và tôi không có nghĩa vụ nghe những lời vu khống bần thiêu của ông.

Cô ta quay lưng, biến mất phía sau cánh cửa.

— Đành vậy, - Pemberton mỉm cười, - ông đã nhận được phần của mình.

— Người đàn bà tìm mọi cách cố che giấu sắc đẹp của mình, - Mason nhú mày. - Và còn khá trẻ cho vai quản gia. Có khả năng trong thời gian bệnh tật của bà Fouli đã xảy ra những thay đổi nào đó gây ra chuyện bỏ đi nhanh của bà ta.

— Ông bịa chuyện đấy à, ông Mason?

— Không, đơn giản là tôi suy ngẫm.

— Về việc gì?

— Anh thấy không, kẻ nào chống lại thân chủ của tôi, kẻ ấy phải chuẩn bị cho một trận chiến khắc nghiệt.

Cửa cọt kẹt, và trên ngưỡng cửa lại xuất hiện cô Benton.

— Xin tha lỗi cho tôi. Ông Fouli mời các ông vào nhà. Tôi đã không nên nóng nảy như thế.

— Chuyện vật ấy mà, - Pemberton mỉm cười. - Đó là lỗi của chúng tôi.

Cô Benton dẫn họ vào căn bếp. Một người Trung Hoa nhỏ bé ẻo lả đón họ bằng cái nhìn sợ sệt.

— Có chuyện gì xảy ra vậy? - anh ta hỏi.

— Chúng tôi muốn biết...

Mason mở đầu, nhưng Pemberton lập tức ngắt ngang lời ông.

— Đợi chút, ông Mason. Xin phép ông, đầu tiên là tôi hỏi đã. Tên cậu là gì?

— Ah Wong.

— Cậu là đầu bếp?

— Đầu bếp.

— Cậu thấy một con bécgiê to không?

— Bécgiê rất to, - người Trung Hoa gặt đầu.

— Nó có tru không? Đặc biệt vào ban đêm ấy?

Chàng Trung Hoa lắc đầu phủ nhận.

— Con chó không tru hả?

— Không tru.

Pemberton nhún vai.

— Tôi cho thế là đủ. Như chính ông tự khẳng định đây, ông Mason ạ, con chó đã không tru. Thân chủ của ông bị hãm, và hết mọi sự.

— Chắc tôi sẽ đặt câu hỏi có phần khác đi, - Mason nhận xét.

— Chuyện vớ vẩn. Tôi biết cần nói thế nào với người Tàu. Nói khác đi họ sẽ không hiểu đâu. Nếu khác, họ sẽ gặt đầu với mọi câu hỏi.

— Ông Fouli đề nghị đợi ông ấy trong phòng đọc. - Cô quản gia cắt đứt sự tranh cãi của họ. - Ông ấy sẽ

nhanh đến với các ông thôi ạ.

Cô dẫn họ qua nhà ăn và phòng khách vào phòng đọc. Dọc tường có các giá đựng sách, ở giữa có một chiếc bàn khổng lồ với những chiếc ghế bành bọc da thuận tiện. Những bức màn nặng che kín các cửa sổ cao.

— Xin mời ngồi!

Cô Benton lên tiếng, nhưng ngay lúc ấy cửa mở tung ra, và trên ngưỡng cửa xuất hiện ông Clinton Fouli. Bộ mặt ông ta méo xệch đi, trong tay cầm một tờ giấy.

— Bây giờ mọi việc đã rõ, - ông ta gầm gừ. - Chẳng cần lo lắng về con chó nữa.

— Sau cuộc nói chuyện với cô Benton và đầu bếp tôi không còn lo về nó nữa, - Pemberton bình thản trả lời. - Có lẽ đã đến lúc đi thăm Cartrait.

Fouli cười khùng khục. Trợ lí cảnh sát trưởng nhú mày.

— Có gì đó xảy ra à?

— Vợ tôi đã tìm ra sức mạnh trong mình để chạy trốn cùng người đàn ông khác rồi.

Pemberton và Mason trao đổi với nhau ánh mắt ngạc nhiên.

— Có thể các ông quan tâm đến sự kiện. - Fouli cố

lắm mới tìm nổi, - rằng đối tượng tình yêu của cô ta, người đàn ông đã thay thế tôi trong cuộc đời của cô ta, không ai khác, mà chính là con người thanh nhã sống trong ngôi nhà bên cạnh, ông Cartrait vô cùng khả kính của chúng ta. Ông ta cố tình gây ra sự âm ỉ xung quanh con chó để nhử tôi ra khỏi nhà và đưa vợ tôi trốn đi mà không bị quấy nhiễu.

— Biết làm sao được, nghĩa là ông ta không phải kẻ tâm thần, - Mason lấp bắp, hướng về Pemberton.

— Và láu cá như cáo ấy.

Fouli bệch mặt ra.

— Hãy để những nhận xét của ông lại trong lòng, thưa ông. Tôi vẫn chịu đựng ông vì phép lịch sự thôi.

— Tôi đại diện cho thân chủ tôi, - Mason trả lời tinh bơ. - Ông buộc tội ông ấy là kẻ tâm thần, và hứa trình ra các chứng cứ. Và tôi đã đến đây để làm quen với chúng. Vậy nên phép lịch sự của ông ở đây chả là gì cả.

Fouli nhìn Pemberton.

— Chúng ta cần phải trừng trị con lợn này. Chúng ta có thể đòi được lệnh bắt giữ hẩn không?

— Có khả năng, vâng, nhưng quyết định phải được ngài biện lí duyệt. Ngài tin chắc rằng bà ấy bỏ chạy với

ông Cartrait chứ?

— Cô ta viết như thế. Tự ông hãy đọc lấy.

Fouli giúi mẩu giấy vào tay Pemberton và lúi ra cạnh cửa sổ, chằm thuốc hút.

Mason đến gần trợ lí cảnh sát trưởng, và họ đọc được những dòng sau:

«Anh Clinton thân mến!

Tôi làm ra bước quyết định này với sự miễn cưỡng. Tôi quý trọng lòng kiêu hãnh của anh và cố gắng tất cả để làm sao có thể gây nỗi đau ít nhất cho anh. Rốt cuộc, tôi chỉ nhìn thấy những điều tốt đẹp ở anh mà thôi. Và tôi nghĩ rằng tôi đã yêu anh. Tôi tin vào điều đó cho đến những ngày cuối cùng, khi chưa làm sáng tỏ được ai là người hàng xóm của chúng ta. Thoạt đầu tôi đã tức giận hoặc, chính xác hơn, đã thoáng nghĩ là tôi tức giận. Anh ta do thám tôi bằng ống nhòm. Tôi cần nói với anh về điều đó, nhưng gì đó đã kìm giữ tôi im lặng. Tôi bỗng muốn gặp mặt anh ta, và khi anh không có nhà, tôi đã đạt được điều đó.

Anh Clinton, cứ tiếp tục giả vờ là chẳng có ý nghĩa gì. Tôi không còn ở lại với anh được nữa. Tôi không yêu anh, đó chỉ là một phút say đắm mà thôi.

Anh, đơn thuần là con thú to và đẹp. Tôi biết chuyện gì đã xảy ra trong nhà sau lưng tôi, nhưng tôi không buộc tội anh, bởi vì tội lỗi, mà tôi chắc chắn phải là do anh. Nhưng tôi không thể yêu anh thêm nữa. Trước đây tôi không cảm thấy điều đó, mà chỉ bị cuốn theo những sự hấp dẫn của anh mà thôi. Ngắn gọn, tôi ra đi cùng anh ấy.

Tôi đã có những biện pháp để sự biến mất của tôi không bị đồn đại rộng ra ngoài. Thậm chí tôi đã không nói với Telma Benton về dự định của tôi, cô ấy chỉ biết là tôi đã lấy vali và đi khỏi. Anh có thể nói với cô ta là tôi đến nhà họ hàng.

Tôi không giận anh đâu. Anh đã thực hiện bất kì mong muốn nào của tôi. Nhưng ở với anh, tôi sẽ không có đủ tình yêu, mối tình mà anh ấy sẽ cho tôi. Tôi ra đi với anh ấy và biết rằng tôi sẽ hạnh phúc.

Xin anh hãy cố quên tôi đi. Hãy tin tôi, tôi chỉ mong điều tốt lành cho anh thôi.

Evelin.»

Cô ta không nhắc đến cái tên Cartrait, - Mason thì thầm.

— Không, - Pemberton đồng tình, - nhưng cô ta gọi y

là hàng xóm.

— Và còn trong bức thư này...

Đúng thời điểm ấy Fouli đã đến cạnh họ. Mắt ông ta loáng lên nổi điên cuồng lạnh lùng.

— Nghe này, - ông ta bắt đầu, - tôi là người giàu có. Và tôi sẽ chi tất cả, đến đồng xu cuối cùng, nhưng tôi sẽ trừng trị tên đểu cáng đó. Hắn là thằng điên, cũng như vợ tôi. Con người này đã phá vỡ gia đình tôi, buộc tội tôi vi phạm pháp luật, lừa dối, bán đứng tôi, và thề có Chúa, hắn sẽ phải trả hết vì chuyện đó. Hắn sẽ đứng trước toà án công chính và nhận đủ. Vì tất cả!

— Được rồi, - Pemberton chia bức thư cho Fouli. - Tôi phải báo cáo về mọi sự cho trợ lý biện lý khu. Tốt nhất ông nên đi cùng tôi. Dorcas sẽ khuyên bảo ông cần bắt đầu từ đâu. Còn sau đó ông có thể nhờ đến một hãng thám tử tư nào đó.

— Tôi muốn gọi điện thoại, - Mason nói.

— Ông cứ gọi, - Fouli lầu bầu. - Còn sau đó, ông có thể cuốn xéo khỏi đây.

— Cảm ơn đã cho phép.

Chương 5

— Della à, Mason đây. Tôi gọi từ nhà Clinton Fouli, chủ của con chó có tiếng tru làm Cartrait điên đảo ấy. Cô liên lạc được với ông ấy chưa?

— Chưa, thưa sếp. - Della đáp. - Cứ mười phút tôi gọi số điện thoại ông ta một lần, nhưng chẳng ai nhắc máy cả.

— Hiểu rồi, - Mason thở dài. - Tôi nghĩ là sẽ không ai trả lời cô đâu. Giống như là vợ Fouli đã bỏ chạy cùng thân chủ của chúng ta rồi.

— Cái gì?

— Thật tiếc, nó lại thế đấy. Bà ta để lại cho Fouli một mẩu giấy. Ông ta đang điên cuồng và muốn tổng giam cho bằng được Cartrait. Bây giờ ông ta đi cùng Pemberton đến gặp trợ lý biện lý khu.

— Thế họ dựa vào cơ sở nào để nhận được lệnh bắt

giữ? - Della hỏi. - Theo tôi nghĩ, Cartrait không phạm pháp.

— Ô, họ sẽ tìm ra được gì đó, - Mason mỉm cười. - Dẫu chỉ là để cứu vãn danh dự. Cô thấy không, Cartrait sử dụng tiếng chó sủa như nguyên cớ để dụ Fouli ra khỏi nhà. Và trong khi ông ta đang trò chuyện cùng ngài trợ lý biện lý khu, Cartrait đã nhốt mất vợ của ông ta. Tự nhiên thôi, Dorcas không thể thích điều đó. Báo chí sẽ vui sướng tóm lấy câu chuyện này.

— Lẽ nào báo chí đã gửi được gì rồi chẳng?

— Tôi không biết, nhưng tôi sẽ tiếp tục nghiên cứu vụ này. Tôi gọi để nói với cô là cô sẽ không gặp được Cartrait ở nhà đâu.

— Anh về văn phòng chứ?

— Tôi sẽ về, nhưng không về ngay đâu.

— Anh muốn gặp Dorcas?

— Không. Đừng tìm kiếm tôi, tự tôi sẽ gọi cho cô. Còn bây giờ hãy làm điều này. Hãy liên lạc với văn phòng thám tử Drake và nói với Paul, để anh ấy vứt bỏ hết mọi thứ, lập tức đến ngay chỗ chúng ta và đợi tôi. Tôi nhắc lại, phải chính anh ấy đến.

— Được rồi, - Della trả lời. - Còn gì thêm nữa không,

thừa sếp?

— Tạm thời hết. Hẹn gặp lại.

Đặt ống nói, Mason quay lại và trông thấy cô Benton đứng bên cạnh.

— Ông Fouli bảo tiền ông ra đến cửa, - cô ta nói.

— Tuyệt, - Mason đáp. - Bây giờ tôi sẽ đi, nhưng nếu cô muốn, cô có thể kiếm được hai mươi đôla cho những chi tiêu vặt.

— Lương tôi là đủ lắm rồi, - cô ta đáp. - Xin cho phép được tiễn ông.

— Tôi sẵn sàng đổi cái ảnh bà Fouli với giá hai mươi đôla. Thậm chí hai lăm đôla.

— Tôi được lệnh tiễn ông ra cửa, - cô ta nhắc lại vẻ lạnh lùng.

— Chắc cô sẽ nói với ông Fouli rằng tôi định mua chuộc cô chứ?

— Tôi được lệnh tiễn ông ra cửa.

Cô ta đi ra phía cửa.

— Ông cần ảnh bà Fouli làm gì? - Bất chợt cô quản gia hỏi.

— Để biết trông bà ta như thế nào.

— Tôi nghĩ rằng ông còn nguyên nhân nào đó khác

nữa.

Mason đã định đáp lại, nhưng tiếng chuông réo lên, và cô Benton chạy ra cửa, khi cô ta vừa mở cửa thì có ba người đàn ông lao vào. Mason tránh vào góc khuất.

— Clinton Fouli sống ở đây hả?- Một trong số họ hỏi.

— Vâng.

— Có một người Trung Hoa tên là Ah Wong làm cho ông ta?

— Vâng.

— Tuyệt. Chúng tôi muốn nói chuyện với anh ta.

— Anh ta ở trong bếp.

— Hãy dẫn chúng tôi đến chỗ anh ta.

— Nhưng các ông là ai?

— Chúng tôi ở cơ quan quản lí ngoại kiều. Chúng tôi được thông báo là Ah Wong đến nước ta một cách bất hợp pháp. Đi nào.

Mason theo sau họ, nhưng không ghé vào bếp.

Ông nghe thấy một giọng đàn ông.

— Chào Ah Wong. Giấy phép cư trú của anh đâu?

— Tui hông hểu!

— Ô, anh hiểu hết. Giấy tờ của anh đâu?

— Tui hông hểu! - người Trung Hoa hét lên tuyệt

vọng.

Vang lên tiếng cười dễ dãi.

— Thôi được. Ah Wong, hãy đi cùng chúng tôi. Hãy chỉ chỗ anh ngủ ở đâu. Chúng tôi sẽ xem đồ đạc của anh. Và chúng tôi sẽ giúp anh tìm ra giấy phép cư trú, nếu anh có nó.

— Chẳng lẽ các ông không chờ nổi ông Fouli sao? - Cô Benton bực tức kêu lên. - Tôi nghĩ ông ấy sẽ giúp Ah Wong. Ông Fouli là người giàu có và sẽ trả bất cứ số tiền phạt nào.

— Chẳng làm được gì đâu, em gái à, một người phản đối. - Chúng tôi tìm Ah Wong đã lâu, và anh ta chẳng thoát nổi chỉ bằng mỗi tiền phạt đâu. Người ta bí mật đưa anh ta từ Mehico đến, và bây giờ con đường dài dằng dặc đang đợi Ah Wong của chúng ta - đến tận Trung Quốc. Đi thôi, Ah Wong, hãy thu dọn đồ đạc đi.

Mason quay lại và đi ra cửa. Bước ra sân, ông đi qua bãi cỏ được cắt xén kỹ lưỡng, đi lại gần nhà Cartrait, chạy lên thềm và bấm chuông, sau đó đấm thình thình vào cửa.

Cuối cùng thì cũng vọng đến ông tiếng chân lệt xệt lại gần, và ai đó hé mở tấm rèm che ô cửa nhỏ giữa cánh

cửa. Một khuôn mặt nhàu nhĩ và cặp mắt thất thần áp vào tấm kính. Tiếng chốt bật, và cánh cửa mở ra.

Đứng trước Mason là một phụ nữ cao gầy tuổi chừng năm mươi, với cặp môi mỏng, cằm nhọn và mũi dài.

— Ông cần gì?

— Tôi cần gặp ông Cartrait, - Mason nói to.

— Tôi không nghe rõ. Hãy nói to hơn.

— Tôi cần Cartrait, ông Cartrait! - Mason hét.

— Ông ấy không có ở đây.

— Thế ở đâu?

— Tôi không biết. Không có ông ấy ở đây.

— Bà nghe này, tôi là luật sư của Cartrait. Tôi cần trao đổi gấp với ông ấy.

Người đàn bà lùi lại một bước, nghiêng ngó nhìn Mason từ đầu đến chân và chậm chậm lắc đầu.

— Ông ấy nói với tôi đã thuê luật sư, viết thư cho ông và bỏ đi, khi đã bảo tôi chuyển nó đi. Ông đã nhận được thư chưa?

Mason gật đầu

— Tên ông là gì?

— Perry Mason! - Ông hét.

— Đúng rồi. Trên phong bì có cái tên đó.

— Ông Cartrait bỏ đi lúc nào?

— Đêm qua, chừng mười giờ rưỡi.

— Sau đó ông ấy không quay về à?

— Không.

— Ông ấy cầm theo vali không?

— Không.

— Thế có mang theo đồ đạc gì không?

— Không, ông ấy đốt mấy bức thư.

— Nghĩa là xử sự như sẽ không quay lại ấy à?

— Ông ấy đốt thư và giấy tờ. Đó là tất cả những gì tôi rõ.

— Ông ấy nói đi đâu không?

— Không.

— Ông ấy có gọi taxi không?

— Không, ông ấy đi bộ.

— Ông ấy đi đâu?

— Tôi không trông rõ. Lúc đó tối lắm.

— Bà không cho phép tôi vào nhà ư?

— Tôi nghĩ là chẳng để làm gì. Ông Cartrait không có ở đây.

— Thế nếu tôi đợi ông ấy?

— Ông ấy đã không về suốt đêm qua, và tôi không

biết bao giờ ông ấy mới trở về.

— Nghe này, - Mason năn nỉ, - việc quan trọng lắm. Tôi đề nghị bà xem xét ngôi nhà. Có thể, bà sẽ tìm ra gì đó thú vị. Tôi rất cần gặp ông Cartrait. Nếu ông ấy đã đi xa đâu đó, tôi cần làm rõ là ông ấy đi đâu. Hãy giúp tôi tìm được một đầu mối nhỏ nào đó có thể giải thích sự mất tích của ông ấy. Tôi muốn biết, ông ấy đi tàu hỏa, đi ô tô hay đi máy bay. Có thể, ông ấy đặt vé trước hoặc gì đó đại loại.

— Tôi không biết gì cả, - bà quản gia đáp. - Đó không phải là việc của tôi. Tôi chăm nom sự sạch sẽ trong nhà, và chỉ thế

— Tên bà là gì?

— Elizabet Uorker.

— Bà quen với ông Cartrait lâu chưa?

— Hai tháng.

— Bà biết gì đó về bạn bè của ông ấy không? Hoặc về họ hàng?

— Không.

— Tôi có thể tìm bà ở đâu sau vài ba ngày?

— Dĩ nhiên, ở đây. Tôi chăm sóc ngôi nhà. Người ta trả tiền tôi vì chuyện đó.

Perry Mason đứng thêm một chốc rồi quay lưng chạy xuống theo các bậc thềm. Hướng ra phía đường, theo bản năng ông liếc nhìn ngôi nhà Fouli và nhận thấy tấm rèm nặng che một ô cửa sổ lay động. Mason không trông rõ mặt người đứng phía sau nó.

Chương 6

Paul Drake, một người đàn ông cao lòng không, đứng dậy khi Mason vừa bước vào phòng khách.

— Đi nào, Paul, - Ông mỉm cười với Della. Họ đi vào văn phòng.

— Có chuyện gì vậy? - Drake hỏi khi đã khép cánh cửa lại sau lưng.

— Tôi sẽ giải thích ngắn gọn nhất. Ông Cartrait sống tại Milpas Draiv, 4893, than phiền rằng con chó của người hàng xóm Clinton Fouli, sống trong ngôi nhà 4889, đã tru cả ngày lẫn đêm. Đồng thời thần kinh Cartrait rất bị kích động. Tôi đã đưa ông ta đến chỗ Pit Dorcas và thu xếp để cho cuộc trò chuyện của chúng tôi diễn ra với sự có mặt của bác sĩ Cuper. Ông này đưa ra dự đoán: Chúng loạn thần kinh thao cuồng trầm uất, chẳng có gì đặc biệt. Tôi đã khẳng định rằng, nếu chó

vẫn tiếp tục tru sẽ không phải là không nguy hiểm đối với một người đang ở trạng thái thần kinh bị kích động như ông Cartrait. Dorcas đã viết một bức thư yêu cầu Fouli đến chỗ ông ấy.

Sang sáng hôm sau Fouli đến chỗ trợ lí biện lí khu. Tôi cũng đến đó. Fouli khẳng định rằng con chó không tru. Dorcas quyết định chuyển Cartrait vào bệnh viện tâm thần. Tôi bèn bảo vệ thân chủ của tôi và xem lời khẳng định của Fouli là đáng ngờ. Fouli viện ra chỗ ông ta có mấy nhân chứng sẵn sàng khẳng định lẽ phải của ông ta. Chúng tôi đã đi về nhà ông ta. Đón chúng tôi là cô quản gia - một phụ nữ trẻ xinh xắn, người tìm mọi cách che giấu vẻ đẹp của mình. Việc đầu tiên, cô ta nói rằng buổi sáng con chó của Fouli - một con bécgiê lớn - bị đánh bả. Cô ta cứu nó, cho nó uống một loại muối gây nôn mửa mạnh. Con chó bị những cơn co giật, và nó đã cắn vào tay phải của cô quản gia. Giống như là bác sĩ đã quán băng cho cô ta, từ đó tôi có kết luận, hoặc vết cắn rất nghiêm trọng, hoặc người đàn bà sợ đó là con chó dại. Cô quản gia khẳng định là con chó không tru. Người đầu bếp Trung Hoa cũng nói y như thế. Fouli muốn để chúng tôi trò chuyện với vợ ông ta, bà ta đã

khoẻ sau bệnh cúm, nhưng hoá ra là bà ta không có ở nhà. Cô quản gia giải thích rằng bà Fouli đã xách vali ra đi và để thư lại. Fouli đã đem thư cho chúng tôi xem. Thư nói rằng bà Fouli không còn yêu chồng nữa và trao trái tim cho người đàn ông khác mà bà bỏ đi cùng.

Cặp môi của Drake dẫn ra thành một nụ cười rộng.

— Bà ta bỏ chạy với cái tay tâm thần đã than phiền về tiếng chó sủa ấy à?

— Hình như là thế. Fouli tuyên bố rằng Cartrait cố ý đâm đơn than phiền, nhử ông ta ra khỏi nhà để cuỗm vợ ông ta đi không bị cản trở.

Drake nhếch mép.

— Và Fouli vẫn khẳng định như cũ rằng Cartrait là kẻ tâm thần ư?

—Ồ, - Mason mỉm cười, - khi tôi ra về, tôi có cảm tưởng là ông ta nói với vẻ thiếu tự tin đi nhiều.

— Ông ta đón sự biến mất của vợ như thế nào?

— Đó mới là mấu chốt. Tôi sẵn sàng thề rằng ông ta đóng kịch hơi quá. Quá nhiều xúc cảm. Dường như ông ta âm mưu giấu giếm điều gì đó. Thêm nữa, tôi tin chắc là Fouli đan dít với cô quản gia. Thứ nhất, bà vợ đã ám chỉ điều đó trong thư, còn thứ hai, ông ta thuộc loại

người không bỏ qua một cái váy nào. Một gã đàn ông mạnh khoẻ với giọng nói mượt như nhung. Nói chung, một người như thế không phải quá vật mình vật mảy, khi biết rằng bà vợ bỏ ông ta. Ông ta đâu phải loại chung tình.

— Có thể là ông ta căm thù Cartrait vì lí do nào đó? - Drake phỏng đoán.

— Tôi đã đi tới đúng kết luận ấy. Từ mẫu thư thấy rằng trước đây bà Fouli đã biết Cartrait. Cartrait đến Milpas Draiv được hai tháng, Fouli sống ở đây gần một năm. Và ở đây tôi cũng chưa rõ hết mọi sự. Fouli giàu có, mặc dù thế, ngoài bà vợ, trong nhà chỉ có cô quản gia và anh đầu bếp. Chẳng có người gác cổng, chẳng có người phục vụ, chẳng có lái xe. Tôi thiết nghĩ, anh sẽ làm rõ rằng ông ta cũng không hề tổ chức những cuộc gặp gỡ. Tôi cho rằng ngôi nhà là quá lớn đối với ông ta, nhưng Fouli còn quyết định nới rộng thêm gara. Sáng hôm nay đúng lúc công nhân đang rải nền bê tông, còn mọi thứ đã xong rồi.

— Nhưng ở đây có gì lạ nào? - Drake ngạc nhiên. - Lẽ nào ông ta không có quyền mở rộng gara?

— Nhưng ông ta cần thứ đó để làm gì? Ở đây cũng đã

đủ chỗ cho ba xe ô-tô, mà Fouli chỉ có hai và không có lái xe.

— Có thể, ông ta định mua xe cho cô quản gia? - Drake mỉm cười. - Chúng ta chẳng thêm đoán mò. Tôi cần gì cho anh đây?

— Tôi cần thông tin về Fouli. Hãy làm rõ, ông ta từ đâu đến và tại sao đến đây. Cũng y như thế về Cartrait. Hãy sử dụng tất cả mọi người dưới trướng của anh. Câu chuyện này bốc mùi khó ngửi đấy. Chắc nhất anh sẽ phát hiện ra rằng Cartrait biết Fouli từ lâu và đến đây một cách cố ý để do thám ông ta. Tôi thật muốn biết nguyên do.

Paul Drake trầm ngâm gãi cằm.

— Nhưng anh cần chuyện đó để làm gì?

— Thì tôi đã giải thích cả rồi mà, Paul.

— Chưa, Perry ạ. Anh đại diện cho thân chủ, người than phiền về tiếng chó tru. Thân chủ của anh bỏ chạy với vợ người khác, xét mọi nhẽ, là một người đàn bà đẹp. Ai cũng hạnh phúc, trừ anh chồng đang nổi đoá. Ông ta đến gặp trợ lý biện lý khu. Anh biết quá rõ là ngoài những lời chia buồn, ở đây ông ta sẽ chẳng đạt được gì hơn. Và tôi không thấy ý nghĩa việc anh đòi hỏi ở tôi,

hắn có gì đó anh chưa nói hết.

— Anh thấy đấy, - Mason đáp vội, - Tôi phải đại diện cho không chỉ một Cartrait. Tôi chẳng suy nghĩ sâu gì lắm về mặt đạo lý của vấn đề này, nhưng rất có khả năng, tôi còn đại diện cho cả các quyền lợi của bà Fouli nữa.

— Nhưng với bà ta thì mọi sự đều ổn thoả, chẳng phải thế sao? - Drake châm chọc.

— Đừng nói thế, - hai mắt Mason biến thành khe hẹp. - Tôi cần thông tin đầy đủ. Những người ấy là ai và họ xuất hiện tại Milpas Draiv như thế nào.

— Anh có ảnh họ không? - Drake hỏi.

— Không. Tôi đã thử kiểm chứng, nhưng việc không thành. Tôi muốn mua chuộc cô quản gia của Fouli, nhưng cô ta đã đứng vững. Và chắc chắn sẽ kể lại với ông chủ. Và còn nữa, ngay trước lúc tôi rời đi, các nhân viên cơ quan quản lý ngoại kiều đã xông vào nhà và lôi đi anh đầu bếp người Trung Hoa không có giấy phép cư trú. Anh ta tuổi chừng bốn mươi, bốn lăm, và giờ đây con đường thẳng về Trung Quốc đang chờ anh ta.

— Nhưng Fouli sẽ cố che chở cho anh ta chứ?

— Cô quản gia không nghi ngờ về điều đó.

Mason lặng đi và gõ các ngón tay lên mặt bàn trong mấy phút.

— Cô quản gia nói rằng, sáng nay bà Fouli đã rời đi bằng taxi. Cartrait bỏ nhà đi đêm qua và không quay về. Ông ấy vội đến nỗi đã nhờ bà quản gia điếc đặc gửi cho tôi một bức thư vô cùng quan trọng. Nếu anh có thể tìm ra người lái xe taxi đã chở bà Fouli, và biết được bà ta đi đâu, thì hoàn toàn có thể phát hiện ra Cartrait ở đấy. Tất nhiên, nếu cô quản gia nói thật.

— Anh tin chắc điều đó không?

— Tôi không biết nữa. Trước tiên tôi muốn nhận được tất cả các tin tức, còn sau mới mổ xẻ cái gì liên quan với cái gì. Hãy làm rõ những người này là ai, họ đang ở đâu và làm gì.

— Bố trí việc theo dõi Fouli chứ?

— Tất nhiên. Nhưng sao cho ông ta không nghi ngờ gì cả. Hãy cho người bám sát từng bước của ông ta.

Paul Drake đứng lên và đi ra cửa.

Sau khi nhà thám tử đi khỏi, Mason gọi Della Street vào gặp ông.

— Della ạ, hãy gác mọi cuộc tiếp kiến đã hẹn lại. Tay chân chúng ta phải được rảnh rang.

Cô thư kí gật đầu.

— Anh nhận được tin tức gì chưa?

— Hiện thời chưa. Nhưng cảm thấy có gì đó đang diễn ra.

— Anh ý nói đến Cartrait à?

— Phải.

— Thế làm gì với số tiền? Gửi vào nhà băng nhé?

— Phải, - vị luật sư đứng lên khỏi bàn và rảo bước đi đi lại lại trong văn phòng.

— Tại sao anh bồn chồn thế?

— Bây giờ tôi không thể giải thích vấn đề là ở đâu, nhưng có gì đó không gắn kết.

— Chính là cái gì cơ?

— Ở bề nổi dường như mọi thứ đều phẳng lặng, không tính một vài điểm yếu, nhưng chúng lại không để tôi yên.

Nhìn Mason một lần nữa, Della đi ra phòng khách, còn vị luật sư vẫn đếm bước trong văn phòng lâu nữa, mắt nhìn thẳng phía trước, dường như hi vọng trông thấy lời đáp.

Chương 7

Năm giờ kém mười Perry Mason gọi điện thoại cho Dorcas.

— Anh Pit à, Mason đây. Anh không giận tôi đấy chứ?

— Chí ít, tôi chẳng khoái gì vì hành vi của anh, - trong giọng nói chói tai của Dorcas lộ rõ nét hài hước. - Anh quá là hay gây gổ. Mỗi lần, khi muốn làm ơn cho anh, chỉ rơi vào tình thế khó xử. Anh quá tất tả chung quanh các thân chủ của mình.

— Tôi chỉ khẳng định rằng thân chủ mình miễn thôi.

Dorcas cười to.

— Điều ấy thì anh hoàn toàn đúng. Ông ta đâu có tâm thần. Và tinh ranh như quý ấy.

— Anh dự định làm gì chưa?

— Chưa. Fouli đang sôi sùng sục vì điên cuồng. Nếu có quyền, chắc ông ta tổng giam đến nửa thành phố ấy.

Nhưng sau đó hoá ra rằng ông ta không muốn lời dị nghị. Kết quả là ông ta đề nghị tôi chờ một thời gian cho đến lúc ông ta liên lạc lại với tôi.

— Và?..

— Ông ta vừa gọi cách đây mười phút.

— Ông ta nói gì?

— Vợ ông ta đã gửi điện tín về từ một thị trấn nhỏ nào đó, hình như là Midvic, trong điện tín bà ta cầu xin không làm loang câu chuyện ra ngoài. Theo lời bà ta, báo chí sẽ chẳng mang lại gì cả, ngoài điều có hại.

— Và anh khuyên ông ta thế nào?

— Ô, như thông thường. Đã cố an ủi ông ta. Rút cuộc thì có gì đặc biệt ở đây đâu? Đây đâu phải là trường hợp đầu tiên, khi bà vợ bỏ chạy khỏi ông chồng. Chúng tôi không thể chi tiền của những người nộp thuế để đem các bà vợ bỏ trốn về cho các đức ông chồng.

— Hay lắm, - Mason đáp. - Tôi chỉ muốn biết ý kiến của anh thôi. Tôi cho rằng ngay từ đầu tôi đã tiến hành một trò chơi trung thực, vì thế mới nhờ anh mời bác sĩ đến.

— Phải, trong cái nghĩa thân chủ anh không là kẻ tâm thần thì chẳng còn gì đáng nghi ngờ. Tôi chịu anh một

điều xì gà.

— Không, - Mason phản đối. - Tôi chịu tiền xì gà. Tôi sẽ gửi ngay cho anh một hộp. Anh còn ở chỗ mình lâu nữa không?

— Chừng mười lăm phút.

— Xì gà sẽ nằm trên bàn của anh.

Đặt ống nói xuống, Mason ngó ra phòng tiếp khách.

— Della, cô hãy gọi đến quầy thuốc lá đối diện Tòa án và bảo họ gửi một hộp xì gà loại năm mươi cent cho Pit Dorcas, tiền do tôi trả nhé.

— Được ạ. - Della gật đầu. - Trong khi anh nói chuyện với Dorcas, Paul Drake đã gọi điện thoại tới. Anh ấy nói đang đi đến đây.

— Để anh ấy vào ngay nhé.

Mason chưa kịp ngồi xuống bên bàn thì cửa đã mở, và Drake bước vào văn phòng.

— Nào, anh đã làm rõ được gì rồi? - Mason hỏi.

— Chỉ một chút thôi, - nhà thám tử đáp khi ngồi xuống ghế bành.

— Tôi nghe anh đây.

Drake lôi cuốn sổ tay trong túi ra.

— Bà ta không phải vợ ông ấy.

— Bà ta là ai?

— Người đàn bà sống với Fouli tại Milpas Draiv, 4889 dưới tên gọi Evelin Fouli.

— Tôi không ngạc nhiên chuyện đó. Nói thật nhé, Paul ạ, dự đoán đó là một trong những lí do thúc đẩy tôi nhờ cậy anh.

— Nhưng sao anh đoán ra được? Chắc là từ những lời của Cartrait?

— Anh kể trước đi đã.

— Tên người đàn bà không phải là Evelin Fouli, mà là Paula Evelin Cartrait. Bà ta là vợ của thân chủ anh, của Artur Cartrait.

Perry Mason gật đầu chậm chậm.

— Đến lúc này anh chưa có gì làm tôi ngạc nhiên, Paul ạ.

— Chắc lẽ chẳng có gì làm anh ngạc nhiên nổi, - Drake lầu bầu khi lật sổ ghi chép. - Clinton Fouli tên thật là Clinton Forbs. Ông ta và vợ, Bessy Forbs, từng sống ở Santa Barbara. Họ kết thân với Artur và Paula Cartrait. Dần dần tình bạn giữa Forbs và bà Cartrait biến thành tình thâm, và họ bỏ trốn, cả Bessy lẫn Artur đều không biết họ lẩn trốn ở đâu. Đó là một vụ scandal lớn. Tại

Santa Barbara cả hai gia đình đều thuộc tầng lớp thượng lưu. Forbs đã biến tài sản của mình ra tiền mặt. Họ rời đi bằng ô tô mà chẳng để lại dấu vết gì. Thế nhưng Cartrait đã tìm ra họ. Ông ấy đã lần được Forbs và biết kẻ kia biến thành Clinton Fouli, còn Paula Cartrait thành Evelin Fouli.

— Vậy Cartrait thuê ngôi nhà bên cạnh và do thám Fouli để làm gì?

— Thế ông ta còn làm gì được? - Drake kêu lên. - Người đàn bà tự ý bỏ đi. Chạy trốn ông ta. Ông ta không thể lại đến và nói rằng: “Em yêu, anh ở đây”. Rồi sau đó chờ để bà ta nhảy đến ôm lấy ông ta.

— Theo tôi, anh nhầm, - Mason lắc đầu.

— Anh nghĩ, ông ta định trả thù chăng? - Drake hỏi sau một phút suy nghĩ.

— Phải.

— Thế anh không cho là kì quặc rằng sự trả thù của ông ta chả vượt quá lời than phiền về tiếng chó sủa? Một sự trả thù khá là tầm thường. Cứ y như trong chuyện tiểu lâm, khi ông chồng chỉ chọc thủng cái ô của tình nhân vợ mình vậy.

— Nghe này, - Mason cắt ngang anh ta, - tôi không

đùa đầu.

— Cứ cho là anh rất nghiêm túc. Nhưng tiếp theo đó sẽ là gì?

— Giả thiết về việc Cartrait than phiền tiếng chó tru chỉ là để nhử Fouli ra khỏi nhà, hoàn toàn không đứng vững. Thứ nhất, cần gì những sự chuẩn bị phức tạp đến như vậy? Thứ hai, Cartrait đã phải gặp vợ mình trước đó rồi. Thêm nữa lại gặp khi vắng mặt Fouli. Lúc ấy cần quái gì Cartrait kéo cả trợ lý biện lý khu vào vụ này?

— Có thể, thần kinh ông ta không ổn? Không phải anh đàn ông nào cũng có khả năng lạnh lùng kéo người đàn bà đi trốn, thậm chí đó là chính vợ mình.

— Cứ cho là anh đúng đi. Nhưng ông ta có thể kể hết sự thật với trợ lý biện lý khu, phải thế không?

— Điều này thì tôi hoàn toàn đồng ý với anh.

— Hẳn đã đơn giản hơn bao nhiêu, ông ta cứ buộc tội Fouli trong việc ông kia sống bất hợp pháp với vợ người khác, luật pháp sẽ bảo vệ ông ta ngay. Hoặc ông ta có thể thuê tôi làm luật sư, và trong nháy mắt tôi sẽ giật Paula Cartrait ra khỏi móng vuốt Fouli với điều kiện là bà ta muốn rời đi. Mà thực ra, người đàn bà này tự mình có thể rời bỏ nhà Fouli. Dẫu sao Cartrait vẫn là người chồng

hợp pháp của bà ta cơ mà.

Paul Drake lắc đầu.

— Anh làm tôi mù đầu hoàn toàn rồi. Nhờ Trời, tôi chỉ phải thu thập thông tin. Còn xem xét các vấn đề sẽ chính là anh.

Mason gật đầu đồng tình.

— Thế theo anh, chuyện gì đã xảy ra? - Drake hỏi.

— Lúc này tôi không biết, - vị luật sư nói, - nhưng tôi nhắc lại, chỗ tôi đầu cuối không liên kết. Và tôi bắt đầu càng đào sâu bao nhiêu, thì chúng càng tách nhau xa bấy nhiêu.

— Nhưng anh đại diện cho ai trong vụ này?

— Ở đây không có sự rõ ràng dứt khoát. Tôi đại diện cho Cartrait, cho vợ ông ta và còn cho vợ của Fouli nữa. Nhân thế, bà ta sống thế nào?

— Anh nói về Bessy Forbs? - nhà thám tử hỏi.

— Forbs hay Fouli, anh thích gì hơn thì cứ gọi.

— Đến giờ chúng tôi chưa tìm ra bà Forbs. Bà ấy đã rời Santa Barbara và đi đâu không rõ.

Mason đứng dậy và cầm lấy mũ trên bàn.

— Có lẽ tôi nên gặp Clinton Fouli.

— Đành vậy, - Drake nhún vai, - đó là quyền của anh,

nhưng tôi không khuyên anh làm điều đó. Xét mọi nhẽ, khó mà thoả thuận nổi với Fouli. Nhân thể, đó là nhân vật rất nóng nảy.

Ma son nhắc ông nói.

— Della, hãy nói tôi với Clinton Fouli. Địa chỉ nhà số 4889, Milpas Draiv.

— Cần gì cuộc gọi này? - Drake ngạc nhiên.

— Tôi muốn thoả thuận về cuộc gặp. Thế nhờ ông ta không có nhà? Cần gì đi đến đó chỉ để xem máy taxi tính bao nhiêu tiền?

— Nếu Fouli được báo trước về việc anh đến, ông ta sẽ thuê vài chiếc du côn để chúng vớt anh ra khỏi nhà đấy.

— Tôi không nghĩ thế, - Mason nhú trán. - Ít ra, sau câu chuyện qua điện thoại của chúng tôi, ông ta sẽ không làm điều đó.

— Anh cứ xông vào những điều khó chịu, - Drake khẳng khẳng.

— Tuyệt nhiên không, - Mason nói. - Thêm vào đó anh quên mất về việc tôi đại diện cho các thân chủ của tôi. Tôi, đầu sẽ được thuê. Tôi phải chiến đấu, vì người ta trả tiền cho tôi. Người có tinh thần yếu đuối chẳng

làm được gì ở đây. Tôi là chiến binh. Và chính bằng sự chiến đấu tôi tạo nên thanh danh cho mình.

Chuông réo, và Mason tóm lấy ống nghe.

— Ông Fouli đang đợi ạ, - Della nói.

— Tuyệt.

Della nổi mạch, và trong ống nghe vang lên giọng trầm của Fouli:

— Vâng, tôi nghe đây.

— Ông Fouli ạ, tôi là Perry Mason, luật sư. Tôi muốn nói chuyện với ông.

— Chúng ta chẳng có gì để nói, ông Mason ạ.

— Tôi rất muốn bàn bạc với ông về công việc của thân chủ tôi đang sống tại Santa Barbara, - Mason thản nhiên nói tiếp.

Tiếp theo một khoảng im lặng kéo dài.

— Thân chủ của ông tên là gì? - cuối cùng Fouli hỏi.

— Ta cứ cho tên người đó là Forbs đi.

— Đó là đàn ông hay đàn bà?

— Đàn bà. Một người đàn bà có chồng. Thực ra, anh chồng đã bỏ chạy khỏi bà ta.

— Và ông muốn nói với tôi về chuyện gì?

— Tôi rất không muốn giải thích qua điện thoại.

— Thôi được, bao giờ ông muốn gặp tôi?

— Càng nhanh càng tốt.

— Tối nay lúc tám rưỡi.

— Không thể sớm hơn được ư?

— Không.

— Thôi được, tôi sẽ ở chỗ ông đúng tám giờ rưỡi, -
Mason đặt ống nghe xuống.

Paul Drake lắc đầu với vẻ nghi ngờ.

— Anh quá mạo hiểm đấy, Perry ạ. Tốt nhất là tôi sẽ
đi với anh.

— Không, tôi sẽ đi một mình.

— Không thể biết trước chuyện gì sẽ xảy ra, hãy
chuẩn bị đến điều xấu nhất.

— Anh nói về cái gì thế?

— Hãy cầm theo súng lục.

— Không, - Mason phản đối, - cái đầu với năm đấm là
đã đủ cho tôi. Súng lục là phương tiện quá mạnh. Tôi chỉ
nhờ đến nó trong trường hợp vạn bất đắc dĩ.

— Biết sao được, chắc chắn anh rõ hơn.

— Thế về cô quản gia? - bất chợt Mason hỏi. - Cô ta
không thay đổi họ tên chứ?

— Không.

— Cô ta biết Forbs trước khi ông ta trở thành Fouli chứ?

— Đúng vậy. Tại Santa Barbara cô Telma Benton là thư kí riêng của ông Forbs. Chồng cô ta chết trong vụ tai nạn ô tô. Cô ta rời đi cùng Forbs và Paula Cartrait. Các tình tiết cho thấy bà Cartrait đã không biết Telma Benton là thư kí của Forbs. Người đàn bà trẻ đi với họ với tư cách quản gia.

— Điều này khá kì quặc, phải không?

— Ồ, không. Chắc cô thư kí đã nghi ngờ gì đó khi Forbs bắt đầu biến tài sản của mình thành tiền mặt. Và bằng cách nào đó đã buộc phải đưa cô ta đi theo. Ngắn gọn, cô ta đến đây với ông ta.

— Còn đầu bếp người Trung Quốc?

— Anh ta được thuê ở đây.

Perry Mason nhún vai.

— Tôi hi vọng sau cuộc gặp với Fouli sẽ sáng tỏ được đôi điều. Hãy ở nhà nhé, Paul. Có khả năng tôi sẽ cần đến anh.

— Được, - Drake gật. - Hãy lưu ý, nhà Fouli đã bị kiểm soát. Nếu anh cần đến sự hỗ trợ, hãy đập vỡ cửa kính hoặc làm âm ỉ lên.

— Vớ vẩn! - Vị luật sự nóng nảy vung tay. - Mọi sự sẽ ổn cả thôi.

Chương 8

Perry Mason nhìn mặt đồng hồ dạ quang. Tám giờ rưỡi. Chiếc taxi lượn ra sau góc. Không một người đi bộ nào. Ông đi về phía ngôi nhà lớn mà bóng nó in rõ trên nền trời đầy sao.

Bước theo các bậc thềm, Mason đến cánh cửa chính. Nó chỉ khép hờ. Mason ấn nút chuông. Không có lời đáp. Ông đợi một lát và lại bấm chuông lần nữa, nhưng kết quả vẫn như thế. Mason nhíu trán và bằng một cú đấm mở tung cửa. Trong ngôi nhà ngự trị sự im lặng hoàn toàn. Ông ngó vào hành lang. Phía dưới cửa vào phòng đọc thấy rõ một vệt ánh sáng hẹp, Mason đi qua hành lang và gõ cửa.

Im lặng.

Ông quay nắm đấm cửa và muốn bước vào, nhưng cánh cửa hé mở bị vật gì đó chèn lại. Mason khó khăn

lắm mới lách nổi qua khe hẹp.

Con bécgiê nằm chết cạnh cửa. Các viên đạn trúng vào đầu và ngực nó. Mason ngó nhìn phòng đọc và ở góc xa ông thấy một thân người. Ông tiến lại gần hơn. Clinton Fouli mặc áo khoác trong nhà và đi dép chân trần, nằm sấp trong vũng máu, một tay vươn ra phía trước. Một khẩu súng lục tự động nằm cách thân người sáu đến tám foot. Nhìn kĩ hơn, Mason nhận thấy trên cằm người chết có gì đó trắng trắng. Cúi xuống, ông hiểu ngay đó là bọt xà phòng. Nửa khuôn mặt của Fouli đã được cạo nhẵn, Mason đến máy điện thoại và quay số của Drake. Anh ta nhắc máy ngay sau hồi chuông đầu.

— Paul à, Mason đây. Tôi đang trong nhà Fouli. Anh có thể liên lạc với những người đang theo dõi không?

— Sau năm phút nữa họ phải gọi cho tôi. Tôi đã yêu cầu họ báo cáo mỗi lần sau mười lăm phút. Họ có hai người, và một trong hai đều đặn gọi cho tôi.

— Tốt lắm. Khi anh ta vừa gọi, hãy lệnh cho họ ngừng theo dõi và quay về chỗ anh ngay.

— Cả hai à?

— Phải.

— Thế sao có sự vội vàng như vậy?

— Tôi sẽ giải thích sau. Cứ bảo họ ngồi chỗ anh, khi tôi quay về sẽ nói chuyện với họ nhé. Hiểu không?

— Được, tôi sẽ làm tất cả. Còn gì nữa không?

— Còn. Hãy tăng gấp đôi lực lượng tìm kiếm bà Cartrait.

— Tôi cũng đã lấy thêm hai hãng thám tử tư rồi. Và đang chờ tin họ từng phút đây.

— Tốt. Hãy sử dụng thêm vài cặp nữa. Hãy đặt giải thưởng. Và còn phải tìm ra bà Forbs nữa.

— Anh nói về bà vợ đích thực của Forbs hiện đang sống tại Santa Barbara à?

— Phải.

— Tôi được báo đôi điều thú vị. Người của tôi sắp lần ra bà ta rồi.

— Hãy giục họ nhanh hơn.

— Tôi đã hiểu anh. Còn giờ hãy giải thích chuyện gì xảy ra vậy? Anh định gặp Fouli lúc tám rưỡi cơ mà. Bây giờ đã tám giờ ba tám phút, và anh đang nói từ nhà ông ta. Anh với ông ta đã đi đến thoả thuận rồi à?

— Không.

— Thế tại sao?

— Tôi cảm thấy lúc này tốt nhất là anh chưa nên biết

gì cả.

— Cũng được, - Drake thở dài. - Bao giờ tôi gặp anh?

— Tôi không biết. Trước hết tôi phải kết thúc với một số thủ tục hình thức đã. Phải mất thì giờ cho chuyện này. Hãy giữ chỗ anh những người đã quan sát ngôi nhà. Hãy kiểm soát để trước khi tôi về họ không gặp gỡ với ai hết. Nếu cần, hãy khoá họ lại trong văn phòng. Rõ chưa?

— Tất nhiên. Nhưng tôi muốn biết chuyện gì đang xảy ra.

— Sau anh sẽ biết hết, còn lúc này hãy giữ những người ấy ở chỗ anh.

— Tôi sẽ nhét họ vào két sắt, - Drake hứa.

Mason đặt ống nói, hít một hơi thở sâu, lại nhắc ống nói và quay số của cảnh sát.

— Cảnh sát đây. - một giọng đàn ông ngái ngủ đáp.

— Cảnh sát à? - Mason hỏi lại.

— Phải.

— Xin hãy nghe chăm chú cho. Đây là Perry Mason, luật sư. Tôi đang nói từ nhà Clinton Fouli. Địa chỉ Milpas Draiv, 4889. Fouli hẹn gặp tôi tối nay, vào tám giờ rưỡi. Tôi đến và thấy cửa khép hờ. Tôi bấm chuông mấy lần,

nhưng không có ai trong nhà ra cả. Lúc ấy tôi đi qua hành lang, rồi vào phòng đọc và phát hiện xác Clinton Fouli ở đây. Ông ta bị bắn hai phát, có thể, nhiều hơn, từ cự li ngắn, bằng súng lục tự động.

— Nhà số bao nhiêu? - người trực ban tỉnh táo hẳn lên. - 4889 phố Milpas Draiv hả?

— Đúng vậy!

— Tên của ông? Perry Mason? Luật sư à?

— Vâng.

— Còn ai đó cùng với ông ở đây không?

— Không.

— Một mình ông trong nhà thôi sao?

— Vâng.

— Hãy ở yên đây. Ông đừng đi đâu, đừng sờ vào gì cả, đừng cho ai vào nhà. Nếu trong nhà có ai đó, hãy kìm giữ lại. Giờ tôi sẽ liên hệ với Phòng điều tra án mạng. Họ sẽ xuất phát ngay lập tức.

Perry Mason đặt ống nói, lôi bao thuốc lá ra, nhưng nghĩ lại và nhét nó vào túi. Nhìn bao quát phòng đọc, ông đi vào phòng ngủ tiếp giáp với nó. Trên giường ông nhận thấy bộ trang phục đã là kỹ và ông đi vào buồng tắm. Trên giá phía trên bồn rửa có chiếc dao cạo an

toàn, tuýp kem cạo râu và bàn chải vẫn còn sủi bọt xà phòng, bọt có cả trên lưỡi dao cạo. Từ ống nước dẫn đến bồn tắm treo một sợi dây xích. Bên cạnh nó trên sàn có hai cái bát, một bát không, một bát có nước. Mason quỳ xuống và chăm chú xem sợi xích, nó kết thúc bằng một cái cặp chuyên dụng được mở bằng cách bấm ngón tay.

Mason quay lại phòng đọc và đến gần xác con chó. Trên tấm biển bằng bạc gắn vào vòng cổ, ông đọc thấy dòng chữ: “*Prins, sở hữu của Clinton Fouli. 4889, Milpas Draiv*”. Không sờ vào gì cả, Mason quay lại buồng tắm. Phía dưới bồn tắm ông nhận thấy đầu mẫu tấm khăn tắm, ông kéo ra và đưa lên mũi ngửi. Tấm khăn tắm thoảng mùi kem cạo râu.

Nghe thấy tiếng rú còi xe cảnh sát. Mason giúi chiếc khăn trở lại và vội vã ra đón các thám tử.

Chương 9

Perry Mason ngồi giữa quang ánh sáng chói lóa. Ngồi bên phải sau chiếc bàn nhỏ là cô tốc kí ghi chép từng lời của vị luật sư. Ba nhân viên Phòng điều tra án mạng đứng đầu là trung sĩ, thám tử Holcomb tiến hành cuộc hỏi cung.

— Những hiệu quả rở tiền này hoàn toàn chẳng để làm gì - Mason nhận xét.

— Lại còn những hiệu quả nào nữa? - Holcomb lầu bầu.

— Ánh sáng chói và mọi thứ tương tự khác. Thứ đó không tác động tới tôi đâu.

Trung sĩ Holcomb hít một hơi sâu.

— Mason ạ, ông vẫn giấu giếm gì đó. Và chúng tôi muốn biết chính là điều gì. Vụ giết người đã xảy ra, không hiểu sao ông lại có mặt tại hiện trường.

— Nói khác đi, các ông nghĩ rằng tôi đã bắt ông ta, chẳng phải thế sao?

— Chúng tôi không biết là nghĩ gì nữa. - Holcomb tức tối đáp. - Chúng tôi rõ ràng, ông đại diện cho thân chủ, người đang ở giới hạn có thể phạm pháp. Chúng tôi biết rõ ràng, ông tìm đủ cách chống lại ông Clinton Fouli vừa bị giết. Chúng tôi không biết ông đã làm gì ở đây. Và rơi vào đây bằng cách nào. Chúng tôi không biết ông muốn che chở cho ai, nhưng chúng tôi nghi ngờ rằng ông đang bao che cho ai đó.

— Ví dụ, cho bản thân, - Mason phỏng đoán.

— Tôi cũng bắt đầu nghiêng về quan điểm ấy, - Holcomb thú nhận.

— Và điều đó đặc trưng cho các ưu điểm tháo vát của ông. Chẳng cần thông minh lắm để nhận thức được cái chân lí đơn giản rằng Fouli vốn rất thận trọng trong tiếp xúc với luật sư đại diện cho phía khác. Hẳn ông ta sẽ cố để quan hệ của chúng tôi chỉ thuần túy là hình thức. Chắc gì tôi đã có thể là người gần gũi với Fouli đến mức ông ta đón tiếp tôi trong bộ đồ mặc nhà và với bộ mặt cạo một nửa.

— Thế nếu ông bí mật lọt vào nhà? - Holcomb phản

đôi. - Đầu tiên là con chó nhận ra tiếng động đáng ngờ và gầm gừ lên. Fouli thả nó ra khỏi xích, và ông bắn vào nó, khi nó nhảy tới ông. Fouli chạy vào phòng đọc, và lúc ấy ông hạ gục luôn ông ta.

— Và giả thiết như thế làm ông thỏa mãn ư? - Mason hỏi.

— Tôi không trông thấy những khiếm khuyết đặc biệt trong đó.

— Nếu thế sao tôi chưa bị bắt?

— Thề có Chúa, tôi sẽ xử trí đúng như thế, nếu ông không chứng minh được sự không dính líu của mình đến vụ giết người. Lẽ nào có thể biểu hiện sự thờ ơ như vậy khi có người bị giết hại. Ông nói rằng Fouli hẹn gặp ông vào tám giờ ba mươi, nhưng đã không đưa ra được một chứng cứ gì cả.

— Ô! Nói về những chứng cứ nào thế?

— Có ai đó nghe cuộc trò chuyện của ông với Fouli không?

— Tôi không nhớ. Tôi không nhìn xung quanh khi trò chuyện với ông ta.

— Thế ông có thể nói gì về chiếc taxi chở ông đến Milpas Draiv?

— Một chiếc taxi thông thường. Tôi không nhận thấy có điểm gì đặc biệt.

— Ông không giữ lại hoá đơn tính tiền à?

— Không. Tôi không sưu tập các hoá đơn.

— Thế ông vứt nó đi đâu? Trên vỉa hè?

— Tôi thậm chí không nhớ tôi có lấy nó hay không nữa.

— Ông không chú ý đến vẻ ngoài của taxi? Xe màu vàng, có ô vuông hay với mũ đỏ phía trên?

— Ma quý, tất nhiên, không. Tôi chẳng nhớ chi tiết nào cả. Tôi đâu có dự đoán là người ta sẽ hỏi tôi. Tiện thể, tôi muốn nhận xét rằng các ông đang trên đường lầm lạc. Tôi nhận thấy các ông không hình dung nổi vụ giết người xảy ra thế nào nữa.

— Vậy, - Holcomb lâu bầu, - có thể là ông sẽ chiếu sáng cho chúng tôi chẳng?

— Tôi cũng chỉ có nguồn thông tin cũng y như các vị thôi.

— Nếu ông tự tin đến thế, - Holcomb mĩa mai, - hãy kể cho chúng tôi nghe các dự đoán của ông đi.

— Thứ nhất, - Mason bắt đầu, - con chó bị xích, khi tên giết người lọt vào nhà. Clinton Fouli đi từ phòng ngủ

ra, gặp người vừa đến và nói chuyện với y một thời gian nào đó. Rồi quay vào buồng tắm và thả chó ra. Tên sát nhân bắn con chó, còn sau là chính Fouli.

— Ông lấy đâu ra chuyện ấy?

— Thế các ông không nhận ra. - Mason hỏi châm chọc. - Chiếc khăn tắm nằm phía dưới bồn tắm à?

— Thì sao nào?

— Khăn dính bột kem cạo râu.

— Và từ đó sẽ là gì?

— Cái khăn rơi xuống sàn, khi Clinton Fouli tháo móc xích. Trong quá trình cạo, bột không thể rơi vào khăn tắm. Có khả năng như thế, nếu con người vì lí do gì đó quyết định chùi bột khi chưa kết thúc việc cạo râu. Ví dụ, có ai đó đến chỗ ông ta, con chó gừ lên vì cảm thấy sự có mặt của người lạ, Clinton đã không chùi bột kem khi bước ra phòng đọc và trông thấy vị khách không mời, Fouli tiếp chuyện với y, đồng thời dùng khăn lau bột. Sau đó điều gì đã buộc Fouli nhảy bổ vào buồng tắm và thả chó ra khỏi xích. Lúc ấy kẻ đến thăm đã bắn phát đầu tiên. Xem xét kĩ cái khăn, các ông chắc có thể tự mình nghĩ ra được điều đó, mà không đặt ra với tôi vô số những câu hỏi ngốc nghếch. Các ông chắc nhận thấy

rằng trên mặt Fouli còn lại một ít bột? Trên sàn hoàn toàn không có bột. Nghĩa là, Fouli bị bắn sau khi ông ta đã chùi nó trên mặt.

— Tôi không hiểu, tại sao ông ấy không thể chùi bột trước khi bước ra phòng đọc cơ chứ? - Holcomb phản đối.

— Không, ông ta làm rơi chiếc khăn khi mở móc xích. Nếu ông ta thả chó ra trước cuộc gặp với người đến thăm, ông ta chỉ có thể chùi vôi bột xà phòng ở phòng đọc khi nghe tiếng đạn nổ, và trong trường hợp ấy khăn không thể nằm trên sàn buồng tắm.

— Thôi được, thế bây giờ Artur Cartrait ở đâu?

— Tôi không biết. Hôm nay tôi thử tìm ông ấy, nhưng bà quản gia nói là ông ấy không có nhà.

— Telma Benton khẳng định rằng ông ta bỏ chạy cùng bà Fouli. - Holcomb nhận xét.

— Vâng, - Mason gật đầu, - cô ta đã nói thế.

— Còn Clinton Fouli cũng nói y như thế với Pit Dorcas.

Mason thở dài nặng nề.

— Những lời của ông có nghĩa là các ông định bắt đầu lại từ đầu sao?

— Không, - Holcomb quát lên. - Tôi chỉ muốn nhấn mạnh rằng thân chủ của ông, Artur Cartrait, theo mọi khả năng, đã bỏ trốn với bà Fouli, còn sau đó, khi nghe bà ta nói về những sự đầy đọa bà ta phải chịu đựng từ ông chồng, đã quay lại và giết Clinton Fouli.

— Và chứng cứ duy nhất của cái giả thiết của ông là sự kiện giữa Cartrait và Fouli nảy sinh cãi cọ, và ông ấy có khả năng, đã bỏ trốn với bà Fouli, đúng thế chứ?

— Từng ấy là đủ lắm rồi.

— Còn bây giờ tôi sẽ đập vỡ tung cái giả thiết của ông. Theo ông, Artur Cartrait đã quay về với mỗi mục đích duy nhất là bắn chết Fouli. Chính xác chứ?

— Tôi cho là thế.

— Trong trường hợp này, thâm nhập vào nhà Fouli và trông thấy chủ nhà, chắc Cartrait đã bắn ngay. Ông ấy hẳn không chờ ông kia chùi bọt xà phòng ở mặt, quay vào buồng tắm và mở xích cho con bécgiê. Sai lầm của các ông, các chàng trai ạ, là ở chỗ, khi tìm thấy xác chết, các ông tìm ngay ứng cử viên sát nhân thích hợp, thay vào chỗ phải cố gắng phục hồi lại cảnh giết người để tiến hành tìm kiếm, dựa vào các sự kiện.

— Thế các sự kiện chỉ ra cái gì? - Holcomb bực tức

hỏi.

— Ôi trời, - Mason thở dài. - Chỉ thế tôi cũng đã làm cho các ông quá nhiều rồi. Dù sao các ông cũng là thám tử cơ mà. Người ta trả cho các ông vì việc này, chứ không phải cho tôi.

— Ở mức độ chúng tôi biết, - Holcomb nhận xét, - ông cũng không bị thất thiệt đâu.

Perry Mason vươn người và ngáp vẻ thỏa mãn.

— Đó là ưu thế nghề nghiệp của tôi, trung sĩ ạ. Nhưng ông đừng quên, nó cũng có một số khiếm khuyết.

— Ví dụ?

— Ví dụ, người ta trả cho luật sư theo khả năng. Để kiếm được tiền, cần chứng minh rằng anh nhận tiền không vô bổ. Nếu những người đóng thuế chỉ đưa séc hàng tháng cho các ông sau khi các ông chứng minh là đã hoàn thành việc xứng với tiền lương, thì, xét qua vụ này, chắc sau mấy tháng các ông sẽ chết đói.

— Ông không có quyền lăng mạ chúng tôi. - giọng Holcomb run lên vì tức giận. - Bằng cách ấy ông chẳng đạt được gì đâu, Mason ạ. Bây giờ ông không phải là luật sư, quý tha ma bắt ông đi, mà là kẻ bị tình nghi trong vụ giết người.

— Chính vì thế tôi mới nói đến tiền của những người nộp thuế, - Mason đáp trả.

— Nghe này, - Holcomb tiếp tục, - hoặc ông nói láo về chuyện ông đã đến nhà Fouli đúng tám giờ ba mươi, hoặc cố ý mưu toan nhả khói mù. Phù hợp với số liệu sơ bộ các thẩm định y khoa. Fouli bị giết từ bảy rưỡi đến tám giờ. Chúng tôi đến đây vào khoảng chín giờ. Để khỏi bị nghi ngờ, ông phải nói ông đã làm gì từ bảy rưỡi đến tám giờ tối. Tại sao ông không muốn cộng tác với chúng tôi?

— Tôi nhắc lại với các ông là tôi không nhớ. Thậm chí tôi còn không nhìn đồng hồ. Tôi rời khỏi văn phòng, đi dạo, ăn uống, quay về, bước ra đường, đi bộ qua vài khu nhà ở, hình như có hút một điếu thuốc lá, bắt taxi và đi tiếp đến Milpas Draiv.

— Fouli đợi ông vào tám giờ ba mươi chứ?

— Vào tám giờ ba mươi.

— Nhưng ông không thể chứng minh được điều đó?

— Dĩ nhiên là không, cần quái gì tôi phải chứng minh thời gian chính xác của từng cuộc gặp mặt? Tôi là luật sư, và mỗi ngày tôi tiếp xúc với hàng chục người. Chính cái sự kiện là tôi không thể chứng minh thời gian chính

xác lại nói rằng cuộc gặp gỡ với Fouli chẳng có gì khác với những cuộc gặp gỡ khác. Nếu tôi đưa ra được hàng tá nhân chứng hiện diện khi tôi trò chuyện điện thoại với Fouli, chắc các ông đã nghĩ ngay: Có phải tôi đã bỏ ra bao nhiêu là nỗ lực chỉ nhằm để sau này các ông có thể xác định được thời gian chính xác của cuộc gặp hay không? Với điều kiện là các ông có điều để suy nghĩ. Tôi muốn nói thêm với các ông đôi điều nữa. Cái gì đã cản trở tôi đến đây vào bảy giờ ba mươi, giết Fouli, đi taxi vào trung tâm thành phố, sau đó đi taxi khác quay lại vào tám giờ rưỡi?

— Phải, dường như chẳng gì cả, - sau quãng im lặng kéo dài. Holcomb trả lời.

— Trong trường hợp như thế, xin hãy tin, chắc tôi đã nhớ cả số xe taxi, cả vẻ ngoài của ô tô, và thời gian chính xác tôi đến Milpas Draiv và chắc tìm ra các nhân chứng có mặt trong cuộc trò chuyện điện thoại với Fouli. Có phải thế không?

— Tôi không biết hẳn ông sẽ làm gì, - Holcomb lúng búng. - Các hành vi của ông ít khi tuân theo lôgic. Bao giờ ông cũng cố để làm chúng tôi rối tung. Tại sao ông không kể cho hết tất cả những gì ông biết để chúng tôi

có thể tiếp tục cuộc điều tra?

— Thứ nhất, tôi không ngăn cản các ông, còn thứ hai, tôi chẳng khoái trá gì vì những ngọn đèn chói lóa này làm mờ mắt tôi, trong khi đó các ông thả mình thoải mái trong những chiếc ghế bành và cố khám phá vụ phạm tội qua biểu hiện của bộ mặt tôi. Nếu các ông tắt đèn đi và ngồi suy ngẫm trong bóng tối, và tôi tin chắc rằng các ông sẽ tiến nhanh hơn nhiều.

— Chớ tưởng tượng là chúng tôi khoái gì vì cái bản mặt của ông, - Holcomb cảm cảnh trả lại.

— Thế Telma Benton? - Mason hỏi. - Cô ta đã làm gì trong thời gian ấy?

— Cô ta có chứng cứ ngoại phạm. Cô ta có thể tính ra từng phút một.

— Nhân thể hỏi thêm, ông đã làm gì vào lúc ấy?

— Tôi ấy à? - Holcomb sừng sốt.

— Vâng, ông ấy.

— Ông nghi tôi trong vụ án mạng Fouli ư?

— Không, đơn giản tôi muốn biết ông đã làm gì từ bảy giờ rưỡi đến tám giờ?

— Đi trong ô-tô. Đi làm việc.

— Và bao nhiêu nhân chứng có thể khẳng định điều

đó?

— Trò đùa của ông hoàn toàn không đúng chỗ.

— Nếu ông động đậy vài đầu mẩu thần kinh, trung sĩ ạ, ông sẽ hiểu là tôi không đùa. Ai có thể khẳng định rằng ông đi thẳng từ nhà đến công sở?

— Dĩ nhiên, không ai cả. Ở nhà mọi người có thể nhớ khi nào tôi ra đi, tại nơi làm, thời gian đến.

— Mọi sự chính là ở đó đấy.

— Ở đâu?

— Ở chỗ là ông phải nẩy ra mỗi ngày vụ về chứng cứ tron vẹn của Telma Benton. Nếu con người có thể chứng minh, anh ta đã làm gì theo từng phút, nghĩa là anh ta phải bỏ ra không ít công sức để tạo cho mình chứng cứ ngoại phạm vững chắc. Tức là con người hoặc giúp gây ra vụ giết người và có chứng cứ ngoại phạm rỏ, hoặc biết về sự chuẩn bị vụ giết người và cố chăm lo để khỏi bị tình nghi.

Một sự im lặng kéo dài.

— Ông nghĩ rằng Telma Benton đoán biết về việc vụ án mạng Fouli đang được chuẩn bị sao? - Holcomb hỏi.

— Từ đâu tôi biết Telma Benton phỏng đoán về điều gì? Tôi chỉ nói rằng chứng cứ ngoại phạm tron vẹn

không nảy sinh trên chỗ trống. Một người bình thường không thể, như thường lệ, dẫn ra các chứng cứ của việc anh ta đã làm gì vào phút này hay phút kia trong cuộc đời mình. Ví dụ như ông đó, Holcomb ạ. Tôi đặt cược rằng, không ai trong số người có mặt ở phòng này tìm ra nổi các nhân chứng nói được anh ta đã làm gì từ bảy rưỡi đến tám giờ tối.

— Hình như, ông đã thắng vụ đặt cược này, - Holcomb thở dài.

— Tự nhiên thôi, - Mason gật đầu. - Và cuối cùng các ông nên hiểu rằng cái sự kiện này là chứng cứ sự vô tội của tôi.

— Nhưng ông không thể chứng minh rằng ông đã đến nhà vào tám giờ ba mươi. Không ai trông thấy, không ai nhìn thấy ông vào như thế nào, không ai biết về việc các ông thoả thuận về buổi gặp, không ai mở cửa cho ông vào nhà. Và chẳng ai rõ, thực sự là ông đến vào tám rưỡi hay không nữa.

— Điều đó tôi lại có thể chứng minh được.

— Bằng cách nào?

— Bằng cách là tôi đã gọi đến cảnh sát lúc tám giờ bốn mươi và thông báo về vụ giết người. Nghĩa là, vào

tám rưỡi tôi có mặt trong ngôi nhà.

— Tôi không nói về điều đó, - Holcomb lắc đầu. - Chính ông không thể chứng minh là đã đến vào đúng tám rưỡi cơ mà?

— Dĩ nhiên không, nhưng như tôi có cảm giác, chúng ta đã qua chuyện đó rồi.

— Phải, - Holcomb gật đầu, đứng lên khỏi ghế. - Ông đã thắng, Mason ạ. Tôi sẽ thả ông ra. Riêng tôi không tin là ông gây ra vụ giết người, nhưng chắc chắn ông bao che cho ai đó. Và ai đó này hẳn là thân chủ của ông. Tôi nghĩ rằng, giết Fouli rồi, Cartrait gọi điện thoại cho ông và nói rằng định đầu thú với cảnh sát. Ông khuyên ông ta đừng hấp tấp và khi đến nhà Fouli, ông đề nghị Cartrait trở về với bà Fouli, còn tự mình, chờ mười lăm hai mươi phút, rồi báo cho cảnh sát về vụ giết người. Và ông có thể chùi bột xà phòng từ mặt người chết và nhét khăn xuống dưới bồn tắm.

— Nghĩa là trở thành tòng phạm của kẻ giết người?

— Phải. Nếu tôi chứng minh được điều này, Mason ạ, ông sẽ khôn đốn đấy, bất kể cái thanh danh của ông.

— Rất vui được nghe lời ấy, - Mason mỉm cười.

— Ông vui cái gì cơ chứ?

— Xét theo các phương pháp của ông, tôi đã bắt đầu nghĩ rằng, tôi sẽ khôn đốn trong bất kì trường hợp nào, dầu ông có chứng minh được gì hay không.

Holcomb mệt mỏi phẩy tay.

— Ông được tự do, ông Mason ạ. Đề nghị ông không rời thành phố. Có khả năng, chúng tôi sẽ muốn gặp ông một lần nữa đấy.

— Tuyệt. Nếu câu chuyện của chúng ta đã hết, xin tắt cái ánh sáng quý quái này đi cho. Vì nó, đầu tôi đau nhức rồi đấy.

Chương 10

Perry Mason ngồi trong ghế bành bên bàn của Drake. Cảnh tường trên các ghế cứng với lưng tựa cao có hai người đàn ông ngồi.

— Tại sao anh yêu cầu gọi người của tôi về vậy? - Paul Drake hỏi.

— Tôi đã làm sáng tỏ tất cả những gì tôi quan tâm, và không muốn để người ta thấy họ lảng vảng quanh nhà Fouli.

— Thế có gì xảy ra đằng ấy? - Drake hỏi.

— Tôi không biết, - Mason đáp, - nhưng tôi cho rằng sự theo dõi giờ đây là thừa.

— Nghe này, tại sao anh chẳng kể gì với tôi vậy?

— Thật à? - Mason chậm thuốc hút. - Thế mà không hiểu sao tôi lại cho rằng việc thu thập thông tin thuộc trách nhiệm của anh và anh mới phải kể chứ. Hai người

này theo dõi ngôi nhà à?

— Phải. Ngôi bên trái là Ed Willer, bên cạnh anh ta, George Douk.

Mason quay lại các nhà thám tử.

— Các anh đến đường Milpas Draiv vào lúc nào?

— Vào sáu giờ.

— Cả hai cùng theo dõi chứ?

— Vâng. Nhưng cứ sau mười lăm phút thì một người trong hai chúng tôi lại gọi cho ông Drake.

— Thế các anh ở chỗ nào? Tôi không nhận ra các anh.

— Thế nhưng chúng tôi lại nhìn thấy ông, - Willer mỉm cười.

— Các anh ở chỗ nào? - Mason nhắc lại.

— Khá xa ngôi nhà đó, - Willer thú nhận, - nhưng chúng tôi nhìn thấy tất cả. Chúng tôi có ống nhòm chuyên dụng. Chúng tôi đóng căn cứ trong một ngôi nhà bỏ trống phía bên kia đường Milpas Draiv.

— Chỉ đừng hỏi họ lọt vào đó bằng cách nào thôi, - Drake khịt mũi. - Đó là bí mật nghề nghiệp.

— Thôi được, thôi được, - Mason gật đầu. - Hãy giữ kín trong lòng các bí mật của mình. Còn bây giờ hãy kể

xem, các anh đã trông thấy những gì nào.

Ed Willer lấy ra cuốn sổ ghi chép.

— Chúng tôi bắt đầu phiên trực vào sáu giờ. Vào sáu giờ ba mươi Telma Benton bước ra khỏi nhà.

— Qua cửa chính hay cửa phụ?

— Qua cửa chính.

— Và cô ta đi đâu?

— Một người đàn ông trong xe Sevrol chờ cô ta.

— Các anh ghi số xe chứ?

— Dĩ nhiên. 6M9245.

— Rõ rồi. Có gì tiếp theo?

— Không ai ra khỏi nhà và đến gần nó cho đến bảy giờ hai lăm phút. Vào thời điểm, chính xác hơn, vào bảy giờ hai sáu phút, một chiếc taxi kẻ ô đến gần ngôi nhà. Một phụ nữ bước ra từ nó.

— Các anh ghi số xe không?

— Không, tôi nghĩ chỉ cần số trên cánh cửa tài xế là đủ. 86-C.

— Các anh không thể nhầm lẫn chứ?

— Không. Cả hai chúng tôi đều trông thấy rõ nó.

— Phải, - nhà thám tử thứ hai khẳng định. - Không có gì phải nghi ngờ.

— Tốt rồi, hãy tiếp đi, - Mason gật đầu.

— Người đàn bà đi vào nhà, và chiếc taxi bỏ đi.

— Đi hẳn à?

— Không, nó quay lại sau mười hai phút. Chắc là người đàn bà trao cho lái xe nhiệm vụ gì đó và bảo quay lại.

— Trông người đàn bà như thế nào?

— Chúng tôi không trông rõ mặt. Bà ta mặc đẹp, áo lông màu đen.

— Đeo găng tay không?

— Có.

— Bà ta bấm chuông cửa chứ?

— Vâng.

— Bà ta phải đợi không?

— Không, không quá một phút.

— Giống như, Fouli đã biết về việc bà ta đến?

— Điều đó thì tôi không rõ. Bà ta đi lại ngôi nhà, đứng một phút trước cửa ra vào và...

— Khoan đã, - Mason cắt ngang anh ta. - Chính anh nói là bà ta nhấn chuông cơ mà. Tại sao anh cho là thế?

— Bà ta cúi về phía trước, và tôi nghĩ rằng bà ta bấm chuông.

— Nhưng bà ta có thể mở cửa bằng chìa khoá chứ?

— Vâng, có khả năng ấy, - sau một chốc suy ngẫm, Willer đáp. - Tôi nghĩ bà ta cúi để bấm chuông. Nhưng tôi cũng có thể nhầm.

— Anh tin chắc rằng người đàn bà này không phải là Telma Benton chứ?

— Vấn đề là, Telma đi ra khoác bành tô. Người đàn bà này mặc áo lông thú dài màu tối.

— Bà ta ở trong nhà bao lâu?

— Không quá mười lăm phút. Taxi rời đi khi bà ta bước vào cửa, và xe quay lại sau mười hai phút. Người đàn bà đi khỏi nhà lúc bảy giờ bốn mươi hai phút.

— Các anh có nghe thấy tiếng động không? Tiếng chó sủa hay gì đó tương tự?

— Không. Chúng tôi ở cách khá xa, sếp đã cảnh báo rằng, không được để ai trông thấy chúng tôi, và để theo dõi, chúng tôi không tìm ra chỗ nào tốt hơn so với ngôi nhà trống này.

— Được rồi. Có gì tiếp theo?

— Sau đó ông đến. Trên xe taxi màu vàng, số 362. Ông bước vào nhà lúc tám giờ hai mươi chín phút, và đó là tất cả những gì chúng tôi rõ. George gọi cho sếp, và

ông ra lệnh cho chúng tôi lập tức trở về chỗ ông. Lúc rời đi, chúng tôi nghe còi xe cảnh sát hú và thậm chí đã lo có chuyện gì xảy ra.

— Không sao cả, - Mason nhận xét. - Các anh được trả tiền vì công việc chứ không phải vì sự lo lắng. Hiểu chứ?

— Vâng, thưa ông.

— Bây giờ tôi yêu cầu các anh làm việc sau: Hãy tìm người lái xe taxi với số 86-C và dẫn ông ta lại đây. Mà không, hãy gọi điện thoại cho tôi khi tìm ra ông ta.

— Còn gì nữa không ạ?

— Tạm thời thế thôi, - vị luật sư quay lại Drake. - Anh nhận được các tin tức tôi quan tâm rồi chứ?

Drake gật đầu.

— Tôi có thể thông báo với anh đôi điều thú vị, nhưng trước hết ta cho các chàng trai này đi đã. Các anh hãy tìm cho ra lái xe taxi và gọi ngay về đây, - anh nhắc lại yêu cầu của Mason.

Các thám tử ra khỏi phòng.

— Paul này, - Mason mở đầu, - Clinton Fouli nhận được điện tín từ Midvic. Dường như được kí bởi người đàn bà tự gọi mình là vợ Fouli. Bà ta yêu cầu không khởi

tổ chông lại Cartrait. Tôi cần bản sao chụp bức điện tín này. Anh có thể kiếm ra nó không?

— Điều này khá phức tạp đây.

— Hãy dùng mọi biện pháp, nhưng bản sao phải có ở chỗ tôi.

— Tôi sẽ cố, Perry ạ, - Drake vươn tay đến điện thoại, nhưng nghĩ lại và đứng lên khỏi bàn. - Tốt hơn tôi sẽ gọi từ phòng khác. Anh cứ ngồi, tôi đến ngay thôi.

Sau năm phút Drake quay lại và ngồi cạnh bàn.

— Mọi thứ đều ổn, - anh nói.

— Tuyệt. Còn bây giờ hãy kể, chuyện...

Điện thoại réo. Drake nhắc ống nghe.

— Tôi nghe đây... - anh liếc nhìn Mason. - Perry, hãy ghi lấy địa chỉ. Bút chì và giấy trên chiếc bàn kia.

Mason lấy giấy và bút chì.

— Nói đi.

— Khách sạn Bridmont. Phố thứ Chín. Buồng 764. Bà S. M. Denjefild. Xong chứ? - và anh đặt ống nghe.

— Đó là ai?

— Bessy Forbs dưới cái tên ấy trong một khách sạn của thành phố chúng ta. Anh muốn đến thăm bà ta không? Buồng 764.

Mason thở phào nhẹ nhõm, gấp tờ giấy lại, nhét nó vào túi.

— Anh đến chỗ bà ta? - Drake hỏi.

— Trước hết phải nói chuyện với tài xế. Buộc phải dẫn ông ta lại đây vậy. Chúng ta có ít thì giờ lắm.

— Tay tài xế quan trọng đến thế với anh à?

— Trước hết tôi phải trông thấy anh ta, - Mason cắt ngang. - Chúng ta cần một nữ tặc kí. Có lẽ, tôi sẽ đề nghị Della quay lại văn phòng.

— Cô ấy đã ở đấy rồi, - Drake mỉm cười. - Nửa giờ trước Della gọi cho tôi và biết anh ra lệnh ngừng theo dõi nhà Fouli, cô ấy nói là sẽ đến văn phòng.

Perry Mason định nói gì đó, nhưng điện thoại lại reo. Drake tóm lấy ống nghe.

— Họ đã tìm được lái xe, - anh nói, ngược nhìn Mason.

— Bảo họ ngồi vào xe anh ta và đi tới văn phòng của tôi, - vị luật sư ra lệnh, - còn sau tìm lí do nào đó đề nghị anh ta đi lên trên. Họ có thể nói gì đó tí như cần đưa vào xe một chiếc vali nặng chẳng hạn.

Chương 11

Lái xe taxi ngộ nguậy trên ghé, chuyển ánh mắt từ các thám tử sang Perry Mason và Della Street.

— Các ông gọi tôi đến đây làm gì? - Anh ta hỏi.

— Chúng tôi muốn làm sáng tỏ đôi điều liên quan đến một vụ án, - Mason giải thích.

— Vụ án nào thế?

— Nó liên quan đến lời than phiền về tiếng chó tru. Sự cãi cọ giữa các hàng xóm ấy mà. Nhưng đã nảy sinh một số điều phức tạp, và chúng tôi hiểu chúng nghiêm trọng tới mức độ nào.

Người lái xe thở phào nhẹ nhõm.

— Nào bắt đầu đi, đồng hồ tính tiền của tôi vẫn làm việc đấy.

— Dĩ nhiên, anh sẽ được trả theo đồng hồ và trên số đó còn thêm năm đôla nữa. Điều đó thoả mãn với anh

chứ?

— Vâng! Đặc biệt, nếu tôi nhận được tiền trước.

Mason mở ngăn kéo, lấy tờ năm đôla và chìa cho người lái xe. Anh ta nhét tiền vào túi và mỉm cười.

— Tôi nghe đây.

— Tối nay, lúc bảy giờ mười lăm hoặc sớm hơn một chút, anh đã chở một phụ nữ đến ngôi nhà 4889, phố Milpas Draiv phải không?

— À, hoá ra các ông nói về chuyện đó!

— Phải, - Mason gật.

— Và các ông quan tâm điều gì?

— Trông bà ta thế nào?

— Ô, tôi không nhận ra có gì đặc biệt. Bà ta mặc áo lông màu đen. Từ bà ta toả ra mùi nước hoa đắt tiền. Bà ta bỏ lại chiếc khăn mùi soa trên xe. Tôi định giao nó cho văn phòng lưu đồ vật nhặt được.

— Bà ta cao chừng nào?

Người lái xe nhún vai.

— Thí dụ chỉ cần tương đối thôi.

Người lái xe luống cuống nghiêng ngó nhìn căn phòng.

— Della, hãy đứng lên nào, - Mason đề nghị.

Cô đứng lên khỏi ghế.

— Bà khách của anh vóc dáng thế này không?

— Dường như thế. Nhưng béo hơn một chút.

— Anh không nhớ màu mắt của bà ta?

— Không. Hình như màu đen, nhưng có thể là màu xám. Giọng bà ta rất chói, và bà ta bắn ra như súng máy.

— Anh chú ý đến tay bà ta không? Trên các ngón có nhẫn không?

— Bà ta đeo găng đen, - người lái xe đáp tự tin.

— Anh đã làm gì sau khi chở bà ta đến Milpas Draiv?

— Tôi chờ cho đến khi bà ta vào nhà, còn sau đi đến cabin điện thoại tự động. Bà ta đề nghị tôi gọi cho một người và truyền đạt gì đó.

— Chính là gì và theo số điện thoại nào?

Người lái xe móc mẫu giấy ra.

— Tôi ghi cả lại đây. Số Parkrest 62945. Bà bảo gọi Artur và nói rằng ông kia phải lập tức đến nhà Clinton, bởi vì Clinton đã giải thích thẳng với Paula rồi.

Mason và Drake cùng trao đổi những ánh mắt đa nghĩa.

— Và anh đã thực hiện lời yêu cầu? - Mason hỏi.

— Không. Chẳng có ai nhắc máy. Tôi gọi từ ba cabin

điện thoại. Rồi quay xe trở lại. Sau vài phút người phụ nữ bước ra và chúng tôi đi khỏi đó.

— Bà ta lên xe ở đâu?

— Trên phố thứ Chín. Tôi cũng đưa bà ta về đúng chỗ đó.

— Tên anh là gì?

— Marson. Cem Marson, thưa ngài. Tôi sống tại Belvu Rumz, trên phố thứ Mười chín.

— Khăn mùi soa chỗ anh chứ?

Marson rút trong túi ra chiếc khăn vải bap-tít và đưa nó lên gần mũi.

— Còn toả mùi.

Mason cầm chiếc khăn, ngửi và trao cho Drake. Anh ta hít ngửi và nhún vai.

— Hãy chuyển khăn cho Della, - Mason đề nghị. - Cô ấy xác định được mùi.

Della ngửi khăn, ngược nhìn luật sư.

— Tôi không biết đó là thứ nước hoa gì.

— Chiếc khăn sẽ để lại chỗ chúng tôi, - Drake nói với người lái xe, cầm lấy khăn từ Della.

— Một phút, Paul. - Mason vội vã chen vào.

Nhà thám tử ngạc nhiên nhìn Mason.

— Hãy trả lại khăn đi, - ông nói. - Có thể là người phụ nữ ấy sẽ tìm kiếm nó.

— Vậy tôi sẽ trao nó vào văn phòng lưu đồ vật tìm được. - Marson nhét khăn trở lại túi.

— Tôi khuyên nên giữ nó chỗ anh, - Mason nhận xét - Theo tôi, người phụ nữ sẽ tự tìm được anh. Trước khi trả lại khăn, anh hãy hỏi họ tên và số điện thoại của bà ta. Hãy nói rằng anh đã thông báo về cái khăn cho Phòng lưu đồ vật tìm được và anh phải giải thích đã trao khăn cho ai. Anh hiểu chứ?

— Vâng, - người lái xe gật. - Còn gì nữa không?

— Tôi nghĩ, chừng ấy là đủ rồi, - Mason đáp. - Nếu nảy sinh sự cấp thiết, chúng tôi sẽ gọi anh.

— Cô ghi lại tất cả các lời của tôi ư? - Người lái xe lo lắng hỏi Della.

— Chỉ các câu hỏi và lời đáp thôi, - Mason trấn an anh ta. - Để tôi có thể tính toán trước thân chủ của tôi ấy mà.

— Tôi hiểu, - lái xe mỉm cười. - Tất cả đều phải kiếm sống. Nhân thế, đồng hồ tính giờ vẫn làm việc đấy.

— Một trong số người này, - Mason gật đầu về phía các nhà thám tử, - sẽ đi xuống và thanh toán cho anh.

Đừng quên biết họ tên và địa chỉ của người phụ nữ đòi trả lại cho bà ta chiếc khăn nhé.

— Ông đừng lo, - người lái xe cam đoan.

Các thám tử bước ra cùng anh ta, còn Mason hướng sang Della.

— Thứ nước hoa gì vậy, Della?

— Bạn gái tôi làm việc tại quầy mỹ phẩm của một cửa hàng bách hoá tổng hợp, - cô gái đáp. - Và mới đây đã cho tôi gửi đúng loại nước hoa này. Nó có tên là “Vol de nu”. Rất đắt.

Mason đứng lên và rảo bước đi trong văn phòng.

— Della này, - ông nói, - hãy đến chỗ cô bạn gái và mua một lọ nước hoa này, sau đó trở về và đợi tôi ở đây nhé.

— Còn chúng ta? - Drake hỏi.

— Hãy cầm lấy mũ của mình. Chúng ta có một chuyến dạo chơi nho nhỏ.

— Đi đâu?

— Đến khách sạn Bridmont.

Chương 12

Lớp thảm dày phủ dãy hành lang rộng được chiếu sáng bằng ánh sáng mềm.

— Số bao nhiêu? - Mason hỏi.

— 764, - Drake đáp. - Ngay sau góc. Nó đây.

Mason gõ cửa. Sau mấy giây có tiếng bước chân khẽ, dây xích lỏng xoảng, và cánh cửa hơi hé ra.

— Ông là ai?

— Luật sư. Tôi muốn nói chuyện với bà về một việc rất quan trọng.

— Tôi không muốn trông thấy ai hết, - người đàn bà rít lên vẻ kích động, và cánh cửa bắt đầu đóng lại. Mason vừa kịp đặt mũi giày vào khe cửa.

— Giúp với, Paul!

Cả hai người đè lên cánh cửa. Người đàn bà nửa trần truồng kêu lên hoảng sợ và nhảy bổ đến chiếc áo kimono

vất trên ghế.

— Sao các ông lại dám? - Bà ta giận dữ kêu lên trong khi mặc kimônô.

— Đóng cửa lại, Paul.

Người đàn bà quả quyết đi về phía máy điện thoại.

— Nếu các ông không đi, tôi sẽ gọi cho cảnh sát.

— Tôi không phản đối, - Mason đáp. - Hơn nữa, họ cũng sắp tới ngay đây mà.

— Ý ông muốn nói gì thế?

— Bà biết quá rõ vấn đề nói về gì rồi. Bà đang treo trên miệng vức thăm, bà... Bessy Forbs ạ.

Người đàn bà rùng mình và chết đứng, hoảng sợ nhìn vị luật sư.

— Ôi Chúa tôi, - bà ta thì thào.

— Xin ngồi xuống và chúng ta cùng trò chuyện điềm tĩnh. Chúng tôi chỉ có trong tay mấy phút thôi.

Bessy Forbs bắt lực ngã xuống ghế bành.

— Tôi đã rõ tất cả, vậy nên chẳng cần những cơn kích động thần kinh. Bà là vợ của Clinton Forbs. Ông ta bỏ bà lại Santa Barbara và chạy đi cùng với Paula Cartrait. Bà đã cố lần ra họ. Tôi không biết, với mục đích gì, nhưng hiện thời tôi không quan tâm đến điều ấy.

Cartrait tìm ra Clinton Forbs trước bà dưới tên gọi Clinton Fouli ở tại Milpas Draiv, Cartrait đã thuê ngôi nhà bên cạnh. Ông ấy liên tục theo dõi Fouli, cố làm sáng tỏ xem Forbs có làm cho vợ ông hạnh phúc hay không. Và hôm qua Cartrait đã đến gặp tôi. Tôi là luật sư. Có thể bà đã nghe về tôi. Vào thời gian trước, tôi đã tiến hành một số vụ tố tụng lớn. Tên tôi là Mason.

— Ông ư!? - Người đàn bà reo lên mừng rỡ. - Đó là ông? Perry Mason à?

Vị luật sư gật đầu.

— Ôi, may mắn làm sao!

— Hãy lưu ý, chúng ta không riêng mỗi mình, - Mason nhận xét. - Tôi muốn câu chuyện của chúng ta diễn ra trước nhân chứng. Thêm nữa, tôi sẽ nói, còn bà chỉ nghe thôi. Bà hiểu chứ?

— Vâng, tôi hiểu ông. Tôi chỉ muốn...

— Bà hãy im lặng - Mason cắt ngang bà ta, - và xin lắng nghe. Cartrait xử sự rất kì quặc. Ông ấy muốn viết di chúc. Lúc này chúng ta chưa đưa động đến nội dung của nó. Cùng với bản di chúc, ông ấy để lại một bức thư và tiền đặt cọc. Trong thư ông ấy yêu cầu tôi bảo vệ quyền lợi của vợ một người đang sống tại Milpas Draiv

dưới tên gọi là Clinton Fouli. Bà rõ không? Ông ấy có ý nói không phải về người đàn bà sống cùng một nhà với Clinton Fouli, mà là về người vợ hợp pháp của ông ta.

— Nhưng anh ấy có hiểu là đang làm gì không? Anh ấy...

— Bà nghe đã, - Mason nhắc lại. - Thì giờ quý lắm. Ở đây có người ngoài, tôi đoán được bà định nói gì, nhưng không đáng nói về điều đó trước nhân chứng. Là luật sư, tôi phải bảo vệ quyền lợi của bà. Nếu bà muốn để tôi đại diện, tôi xin sẵn sàng. Nếu không, tôi sẽ ra đi tức khắc.

— Không, không! - bà Forbs kêu lên. - Tôi nhờ ông giúp đỡ. Tôi...

— Tốt lắm. Bà có thể làm điều mà tôi đề nghị bà không?

— Nếu điều đó không quá phức tạp...

— Không, điều đó không phức tạp. Tôi muốn, để trả lời cho bất cứ câu hỏi nào đặt ra với bà, bà đáp rằng sẽ chỉ nói trước mặt luật sư của mình, và tôi là luật sư của bà. Bà đã nhớ kỹ chưa?

— Vâng, tôi sẽ cố thực hiện các chỉ dẫn của ông.

— Có khả năng người ta hỏi tôi trở thành luật sư của bà như thế nào. Hãy trả lời cũng chính xác như thế. Và

đổi với bất kì câu hỏi nào khác. Thậm chí cả về thời tiết. Thậm chí người ta hỏi bà bao nhiêu tuổi hoặc bà dùng loại kem nào thoa mặt ban ngày. Bà đã hiểu tôi chưa?

Bà ta gật đầu.

Perry Mason đi lại gần lò sưởi,

— Bà đã đốt gì ở đây?

— Không gì cả, - Bessy Forbs đáp.

Mason cúi xuống, gậy tro trên tấm lưới lò và kéo ra một mẩu vải lụa màu lục.

— Giống như khăn quàng cổ, - ông lầm bầm.

— Tôi không biết...

— Bà im nào! - Mason quát và nhét mẩu vải cháy vào túi áo gilê. Sau ông đi tới cái bàn trang điểm nhỏ, lấy lọ nước hoa, ngửi ngửi và đi lại gần bồn rửa, đổ hết nước hoa vào bồn.

— Ông làm cái gì vậy? - Người đàn bà la lên. - Ông có biết giá nó bao nhiêu...

— Tôi biết! - Mason cắt ngang bà ta. - Còn bây giờ hãy nghe tôi nói đây. Lập tức rút đăng kí khỏi đây. Hãy đến khách sạn Brodvei trên phố Bốn mươi hai. Hãy đăng kí ở đây bằng tên Bessy Forbs. Hãy xem xét cho kĩ đồ đạc bà mang theo mình và những gì bỏ lại ở đây. Hãy

mua các loại nước hoa rẻ tiền. Chính là rẻ tiền ấy. Và vẩy nó vào tất cả quần áo, rõ chưa?

Bà ta gật đầu.

— Thế sau đó?

— Còn sau hãy ngồi im và không trả lời một câu hỏi nào. Hãy đòi hỏi để việc hỏi cung diễn ra phải có tôi.

Mason mở vòi nước nóng và rửa cái lọ. Trong phòng ngào ngạt mùi nước hoa.

— Anh Paul, hãy hút thuốc đi, - vị luật sư đề nghị. - Tôi hi vọng anh có xì gà chứ?

Drake gật đầu, lấy xì gà ra, cắn đầu mẩu và châm hút. Mason quay về phía Bessy Forbs.

— Điện thoại của tôi: Brodvei 38251. Hãy ghi lấy nó. Nếu có gì xảy ra, bà cứ gọi. Xin lưu ý rằng, những giúp đỡ của tôi chẳng làm bà mất một xu nào. Chúng đã được trả rồi. Tôi nhắc lại một lần nữa, với bất cứ câu hỏi nào bà cũng chỉ được có một lời đáp: “Tôi sẽ nói chỉ khi có mặt luật sư của tôi”. Bà đã nắm vững điều đó chưa?

— Thế nếu, - bà Forbs hỏi, - họ sẽ nói rằng câu trả lời tương tự chứng minh tội lỗi của tôi? Tôi không làm gì phạm pháp cả, thế mà không hiểu sao ông lại tin chắc...

— Xin bà đừng tranh cãi với tôi, - Mason cắt ngang

bà ta, - Hãy tin cậy tôi và tuân theo các lời khuyên của tôi đi. Được chứ?

Bà ta gật đầu.

— Thế là tuyệt rồi. Đi thôi, Paul, - Drake đã mở cửa, Mason nhìn Bessy Forbs một lần nữa. - Hãy trả buồng khách sạn, đừng để lại một dấu vết gì. Ngồi vào taxi, bà hãy nói bất kì một địa chỉ nào đó, từ đây bà đón taxi khác và chỉ khi đó mới đi tới Brodvei. Bà hiểu chứ?

Bà ta lại gật đầu.

— Đi thôi, Paul, - Mason nhắc lại và bước ra hành lang. Drake đi theo sau ông. - Hãy tìm một nữ diễn viên tuổi chừng hai tám, hình dạng như bà Forbs, và hãy phái cô ta đến chỗ tôi. Làm sao cho nhanh nhất. Cô ta sẽ được nhận ba trăm đôla vì công việc, và tôi đảm bảo rằng cô ta sẽ không phải đụng độ với pháp luật. Tôi không muốn anh có mặt trong cuộc nói chuyện của chúng tôi. Anh biết càng ít bao nhiêu về điều đó thì càng tốt bấy nhiêu.

Drake suy nghĩ một lát.

— Tôi biết một cô gái hẳn có thể giúp được chúng ta. Cô ta có thân hình cũng y như bà Forbs, cũng tóc đen. Tên cô ta là Mei Sibli.

— Cảm ơn, Paul. Nhờ anh, hãy nhanh lên.

Chương 13

Mei Sibli, một cô gái cân đối dễ thương, lập tức làm Mason có cảm tình ngay.

— Hãy đưa nước hoa cho tôi, Della, - ông nói.

Cầm cái lọ, vị luật sư chìa nó cho cô gái.

— Cô thích mùi này không?

— Tất nhiên.

— Đề nghị cô hãy xúc nó.

— Rất vui lòng.

— Đừng e ngại, tôi muốn để người cô toả sực nức mùi nước hoa này.

Không phải yêu cầu Mei Sibli lần thứ hai.

— Còn bây giờ cô phải tìm ra một chiếc taxi và nói với tài xế rằng cô để lại trong xe một chiếc khăn mùi soa khi đi tới Milpas Draiv, 4889. Tôi hi vọng là cô nhớ được địa chỉ chứ?

— Tất nhiên. Còn gì nữa không?

— Hết. Cô hãy lấy chiếc khăn và tặng cho tài xế một nụ cười khả ái. Ông ta sẽ hỏi tên và địa chỉ của cô và nói là đã báo về chiếc khăn cho phòng lưu đồ vật tìm được, và giờ đây ông ta phải giải thích, ông ta đã trao nó cho ai. Cô hãy tự gọi là Agnes Brauli và nói thêm rằng, cô nghỉ tại khách sạn Bridmont trên phố thứ Chín. Đừng nói số phòng.

— Thế tôi phải làm gì với cái khăn?

— Hãy đem nó lại cho tôi.

— Thế nếu nảy sinh sự phiền phức? - cô Sibli hỏi.

— Đừng lo, - Mason cam đoan với cô ta. - Cô sẽ chẳng phải vi phạm pháp luật gì đâu.

— Và tôi sẽ nhận ba trăm đôla vì việc đó?

— Cô sẽ nhận ba trăm đôla sau khi kết thúc công việc.

— Chính là bao giờ?

— Tôi không biết. Có khả năng, không có gì đòi hỏi thêm ở cô nữa. Hãy để số điện thoại của mình lại cho tôi và tìm mọi biện pháp để tôi có thể bất cứ lúc nào cũng liên hệ được với cô.

— Làm sao tôi tìm được người lái xe taxi?

— Cô cần tìm chiếc xe 86-C. Đúng sau mười lăm phút nữa tài xế sẽ gọi đến phòng điều vận để biết có ai tìm anh ta hay không. Cô cũng gọi vào phòng điều vận, và nói rằng cô bỏ quên trong xe chiếc khăn mùi soa, và hãy để số điện thoại của cô lại để sau đó tài xế có thể gọi cho cô. Sau cuộc nói chuyện với người điều vận anh ta sẽ làm đúng như thế. Cô hãy thoả thuận về việc gặp gỡ, hãy đi lại chiếc xe, giả vờ như nhận biết người lái xe, và lấy chiếc khăn.

— Được rồi, - Mei Sibli gật đầu. - Đó là tất cả chứ?

— Không, cô buộc phải thay đổi giọng đi một ít.

— Như thế nào?

— Nó phải thành ra chói hơn.

— Xin lỗi, nhưng tôi có cảm giác là tôi đã bỏ lại chỗ ông chiếc khăn. Thế chứ?

— Không. Rít bót đi và nhanh hơn. Và đừng nuốt mất những âm cuối từ.

— Xin lỗi, nhưng tôi có cảm giác là tôi đã bỏ lại chỗ ông chiếc khăn.

— Đã tốt hơn. Cô hãy thử lại lần nữa đi.

— Xin lỗi, nhưng tôi có cảm giác là tôi đã bỏ lại chỗ ông chiếc khăn.

— Chúng ta cứ cho là được. Thôi, bắt đầu đi, chúng ta có ít thì giờ lắm. Della, hãy lấy áo lông ra nào. Bây giờ cô Sibbi ạ, cô đến khách sạn Bridmont trên phố thứ Chín và từ đây gọi vào phòng điều vận. Cô chỉ còn mười phút nữa là đến lúc tài xế gọi rồi.

Mason dẫn cô gái ra đến cửa và quay lại chỗ Della.

— Hãy nói với Drake và mời anh ấy qua chỗ tôi.

Trong khi Della quay số, Mason bút rút đi từ góc này qua góc khác, mắt nhìn thẳng về phía trước.

— Anh ấy sẽ đến bây giờ, - cô nói. - Anh có thể giải thích chuyện gì xảy ra được không?

— Không, Della ạ, - Mason lắc đầu. - Vấn đề là hiện giờ tôi chưa thể kết gắn tất cả vào một mối thống nhất được. Tại sao con chó tru và rồi sao nó ngừng tru? Đôi khi tôi có cảm giác là tôi biết tại sao nó đã tru, nhưng lại không tìm ra lời lí giải việc nó ngừng tru. Đôi khi tôi nghĩ rằng đó là điều vớ vẩn.

— Chắc do anh đã quá mệt mỏi, - Della nhận xét về quan tâm. - Anh vừa kết thúc xong một vụ án lớn và lại xông vào vụ khác ngay.

— Không, - Mason phẩy tay. - Sự mệt mỏi chẳng có can hệ gì ở đây. Tôi lo một điều hoàn toàn khác. Các sự

kiện không hội tụ, tức là trong các suy luận có sai lầm nào đó. Vụ tội phạm giống như là nan giải.

— Thế chính là gì không hội tụ trong vụ này? - Della hỏi.

— Tất cả, - Mason lầu bầu.

Có tiếng gõ cửa.

— Có lẽ đó là Paul, - Mason đi lại cánh cửa mở nó và gật đầu với nhà thám tử.

— Vào đi, Paul. Tôi đề nghị anh tìm hiểu, ai đã đợi Telma Benton trong chiếc xe Sevrol số 6M9245.

Miệng Drake kéo dài ra trong một nụ cười.

— Tôi đã đoán là anh sẽ hỏi về gã ấy. Người của tôi đã làm rõ gã ta là ai rồi, Karl Trask, một thanh niên không có công việc cụ thể, và đã có chuyện với cảnh sát. Hiện thời đang say mê trò đen đỏ.

— Đó là tất cả ư?

— Tạm thời hết. Nhưng tin tức vẫn tiếp tục truyền về, kể cả từ Santa Barbara. Tôi đang kiểm tra tất cả những người sống trong nhà. Và cả anh đầu bếp người Trung Hoa nữa.

— Thế là đúng, - Mason gật đầu. - Tôi quan tâm đến anh đầu bếp ấy. Công việc anh ta thế nào?

— Anh ta đồng ý về Trung Quốc, và cơ quan quản lý ngoại kiều quyết định không khởi tố vụ án. Chắc là Clinton Fouli đã sử dụng các mối quan hệ chính trị. Ông ta cấp cho Ah Wong một số tiền đáng kể, và anh này chỉ mấy ngày nữa thôi là phải rời khỏi nước ta.

— Thế anh biết được gì về chính anh chàng đầu bếp này?

— Anh sẽ ngạc nhiên. Tôi được nghe kể một chuyện buồn cười về việc người ta tìm ra Ah Wong như thế nào.

— Và có chuyện gì buồn cười ở đây?

— Theo như tôi hiểu, có một người đàn ông nào đó gọi đến cơ quan quản lý ngoại kiều và nói rằng Ah Wong sống chỗ Clinton Fouli không được cấp chính quyền sở tại cho phép.

— Người da trắng hay người Trung Hoa gọi?

— Chắc nhất là da trắng, thêm nữa, qua cách nói năng, người đó phải có học vấn cao.

— Tiếp đi.

— Hoá ra thế này, nhân viên nói chuyện với kẻ nặc danh hảo tâm ấy, sau đó nói chuyện với Clinton Fouli. Và ông ta cho rằng đã nói chuyện với cùng chỉ một người.

— Tại sao Fouli làm thế?

— Tôi không biết. Đơn giản là tôi truyền đạt lại với anh lời của tay nhân viên kia thôi.

Một khoảng im lặng.

— Nào, - cuối cùng Drake nói, - chúng ta sẽ làm gì tiếp đây?

— Tôi cần mẫu chữ của Paula Cartrait, của quản gia Cartrait và của Telma Benton, - Mason đáp.

— Để làm gì?

— Hiện thời tôi chưa có sẵn lời đáp cho câu hỏi này, Paul ạ, - Mason đứng lên và đi đi lại lại trong văn phòng. Della và Drake nhìn dõi theo ông.

Chừng mười phút sau điện thoại đổ chuông. Della nhắc máy, nghe và lấy tay bịt ống nói, ngược nhìn Mason.

— Đó là Mei Sibli. Cô ta nói đã hoàn thành tất cả các chỉ dẫn của anh.

— Chiếc khăn chỗ cô ta chứ?

Della gật đầu.

— Bảo cô ta bắt taxi đến đây ngay! - Mason nói nhanh.

— Có chuyện gì thế?

— Hãy cứ ở đây đợi cô Sibli đến và anh sẽ biết hết

mọi chuyện, - vị luật sư trả lời.

Drake ngả người ra ghế, duỗi chân và châm thuốc hút. Mason vẫn đi đi lại lại từ góc này đến góc kia như cũ.

Có tiếng gõ cửa.

— Della, hãy xem ai ngoài ấy, - Mason đề nghị.

Cô bước ra phòng tiếp khách và lập tức quay lại cùng với Mei Sibli.

— Mọi việc trôi chảy cả chứ? - Mason hỏi.

— Vâng, - cô gái đáp. - Tôi đã làm tất cả như ông nói. Ông ta ngó tôi từ đầu đến chân, đặt mấy câu hỏi, còn sau rút trong túi ra chiếc khăn mùi soa và trao nó cho tôi, sau khi đã gửi khăn và gửi tôi để so sánh mùi.

— Tuyệt. Cô tự gọi là Agnes Brauli chứ?

— Vâng, tôi đã nói là tôi đang sống trong khách sạn Bridmont.

— Rất tốt. Bây giờ cô sẽ nhận một trăm năm mươi đôla, phần còn lại muộn hơn một ít. Tôi hi vọng, cô hiểu rằng không một ai nên biết về cuộc trò chuyện của chúng ta chứ?

— Dĩ nhiên.

Mason trao tiền cho cô ta.

— Ông cần kí nhận không? - Cô Sibli hỏi.

— Không.

— Thế bao giờ tôi nhận nửa thứ hai?

— Bao giờ cô làm xong tất cả những gì đòi hỏi.

— Thế tiếp theo tôi sẽ còn phải làm gì nữa?

— Có thể là không gì cả. Trong trường hợp quá lắm, cô buộc phải xuất hiện trước toà và cho lời khai với lời tuyên thệ.

— Tôi sẽ phải nói gì?

— Chỉ điều gì đúng trong thực tế.

— Và không một chút dối trá ư?

— Tất nhiên, không.

— Bao giờ mở phiên toà?

— Có khả năng, sau vài tuần nữa. Tôi sẽ gọi điện thoại cho cô. Còn bây giờ tốt nhất cô nên về đi. Tôi không muốn để người ta nhìn thấy cô quanh quất cạnh văn phòng tôi.

Cô Sibli chia tay ra.

— Cảm ơn ông, thưa ông Mason. Tôi luôn luôn sẵn sàng với loại công việc như thế này.

— Và cảm ơn cô lắm, cô Sibli ạ. Cô đã giúp tôi rất nhiều.

Khi cánh cửa đóng lại sau lưng cô gái, ông quay về

phía Della Street.

— Hãy gọi điện thoại đến cảnh sát và đề nghị nói tôi với trung sĩ Holcomb.

— Đã khá muộn rồi, - Della nhận xét.

— Không sao, ông ta làm việc ban đêm.

Della nhắc ông nói.

— Holcomb trên đầu dây, - cô nói sau mấy phút.

Mason mỉm cười đi lại gần máy điện thoại.

— Nghe này, trung sĩ, tôi muốn thông báo với ông đôi điều. Hoàn toàn tình cờ tôi được biết rằng tối hôm nay, vào khoảng bảy giờ hai mươi lăm phút, có một người đàn bà nào đó đã đến nhà Clinton Fouli trên chiếc taxi 86-C. Bà ta đã ở trong nhà mười lăm hay hai mươi phút gì đó. Người đàn bà này bỏ quên trong xe một chiếc mùi soa. Chiếc khăn bây giờ ở chỗ tôi. Tôi không có quyền nói, bằng cách nào nó lọt vào tay tôi, nhưng nó đang ở đây, và nếu ông muốn, ông có thể cử người đến lấy nó. Tôi sẽ không ở đây, nhưng Della Street, thư kí của tôi, sẽ chuyển nó cho người của ông... Vâng, lái xe hẳn là nhận ra nó... Tôi nhắc lại: Người đàn bà để lại chiếc khăn trên xe, người tài xế tìm thấy nó, sau đó nó rơi vào chỗ tôi. Tôi không thể giải thích, làm sao chiếc khăn lại ở

chỗ tôi... không... không, tôi không thể. Tôi nhỏ toẹt vào cái chuyện ông nghĩ như thế nào. Tôi biết các quyền của tôi. Chiếc khăn mùi soa, đó là vật chứng, mà là luật sư, tôi phải thông báo với ông về sự tồn tại của nó. Nhưng bất cứ thông tin nào tôi nhận được từ khách hàng là tuyệt đối bí mật và không dành cho tai của ông.

Mason ném ống nghe lên máy và đặt chiếc khăn tay trước Della.

— Hãy đưa khăn cho cảnh sát, nhưng không nói gì cả với họ.

— Có chuyện gì xảy ra thế? - Della hỏi.

— Clinton Fouli bị giết vào tối nay, giữa bảy rưỡi đến tám giờ, - Mason từ tốn giải thích.

Paul Drake bật miệng huyết sáo và vươn thẳng người lên trong ghế bành. Della đi lại gần vị luật sư.

— Sếp ạ, - cô hỏi vẻ lo lắng, - tôi có thể giúp gì cho anh không?

— Đừng lo, Della. - Mason đáp. - Tôi sẽ tự xoay xở được một mình.

— Anh định thông báo với cảnh sát về con người muốn biết về cái tình huống nếu người viết di chúc bị xử tử vì bị buộc tội giết người thì có ảnh hưởng đến hiệu

lực pháp lí của di chúc hay không?

— Chúng ta đã nói với cảnh sát tất cả những gì có thể, - Mason đáp, nhìn thẳng vào mắt Della.

Paul Drake đứng bật dậy.

— Perry ạ, anh đi đã quá xa rồi. Nếu người giết Clinton Fouli đã đến xin tư vấn chỗ anh, anh có trách nhiệm phải báo cảnh sát và...

— Anh biết càng ít, - Mason cắt ngang, - càng tốt hơn.

— Tôi biết đã quá nhiều rồi! - Nhà thám tử kêu lên.

Mason quay lại phía Della.

— Tôi nghĩ rằng họ sẽ không hỏi cô đâu. Trong trường hợp quá lắm, hãy nói với họ rằng tôi đề nghị cô chuyển chiếc khăn thô nhé. Và chi thế.

— Đừng lo, sếp ạ, - Della đáp. - Tôi có thể bảo vệ nổi bản thân. Thế anh dự định sẽ làm gì?

Mason mở cánh cửa.

— Anh đi đâu thế, Perry? - Drake hỏi.

— Ồ, về chuyện đó, - Mason mỉm cười, - tốt hơn là anh đừng nên biết.

Chương 14

Perry Mason ngồi vào taxi và bảo chở ông đến khách sạn Brodvei, trên phố Bốn mươi hai. Trong tiền sảnh khách sạn ông hỏi người giữ quần áo, bà Bessy Forbs nghỉ ở buồng nào.

— Buồng tám trăm chín mươi sáu, - người giữ quần áo đáp.

Lên tầng hai, Mason tìm thấy buồng được chỉ và gõ cửa.

— Ai đấy? - Nghe thấy giọng đàn bà sợ hãi.

— Mason, - vị luật sư nói. - Hãy mở cửa ra.

Nghe tiếng chốt bật và cửa mở tung. Bà Forbs thờ phào và bước sang một bên, mời Mason vào. Ông gạt đầu khẽ và đóng sập cửa phía sau mình.

— Giờ tôi là luật sư của bà, - ông mở đầu. - Vậy bà hãy kể chuyện gì đã xảy ra tối qua?

— Ông nói về gì vậy? - Bessy Forbs hỏi.

— Tôi yêu cầu bà kể về cuộc gặp gỡ với chồng.

Bà ta thở dài, ngoái nhìn quanh, đề nghị Mason ngồi xuống chiếc ghế đầu, rồi hạ mình xuống bên cạnh, vò trong tay chiếc khăn mùi soa, còn người thì tỏa ra đầy mùi nước hoa rẻ tiền.

— Do đâu ông biết tôi đã gặp anh ta?

— Tôi đoán, - Mason đáp. - Tôi linh cảm rằng vào một lúc nào đó bà sẽ đến thành phố chúng tôi. Còn ai, ngoài bà, có thể đến gặp Clinton Fouli một cách đơn giản nhất! Và sau nữa, lái xe taxi đã nhận ra bà.

— Vâng, - bà ta gật đầu, - tôi đã ở đấy.

— Điều đó thì tôi đã rõ, - vị luật sư nóng nảy thốt lời.
- Hãy kể xem chuyện gì đã xảy ra vậy?

— Tôi dùng móc mở cửa. Tôi không muốn để Clinton biết trước sự thăm thú của tôi. Tôi đi qua vào phòng đọc và thấy ông ta đã chết.

— Thế con chó? - Mason hỏi.

— Cũng thế.

— Bà có thể chứng minh là không giết ông ta chứ?

— Khi tôi bước vào, ông ta và con chó đã chết.

— Lâu chưa?

— Tôi không biết. Tôi không sờ vào.

— Bà đã làm gì?

— Tôi cảm thấy khó ở, và tôi ngồi xuống ghé bành. Thoạt đầu tôi chỉ nghĩ về chuyện cần phải bỏ chạy. Sau đó tôi hiểu ra rằng cần phải hành động thật thận trọng. Vì giờ đây tôi rất dễ bị buộc vào tội giết người.

— Khẩu súng lục nằm trên sàn chứ?

— Vâng.

— Đó là súng của bà?

— Không.

— Đã bao giờ bà có khẩu súng như thế chưa?

— Chưa.

— Trước kia bà chưa nhìn thấy nó chứ?

— Chưa. Thì tôi đã nói rằng tôi không hề liên quan với việc đó rồi. Ôi Trời, tại sao ông không tin tôi cơ chứ? Tôi không lừa ông đâu.

— Cứ cho là thế, - Mason thở dài. - Cứ cho là bà nói thật đi. Vậy thì bà đã làm gì?

— Tôi nhớ lại là đã đề nghị lái xe taxi gọi điện thoại cho Artur Cartrait. Tôi đã nghĩ rằng, khi đến, Artur sẽ khuyên tôi nên làm gì tiếp theo.

— Thế bà không hề nghĩ rằng chính Artur Cartrait có

thể bắn chết họ ư?

— Dĩ nhiên, có thể, nhưng lúc ấy hẳn anh ta sẽ không đến.

— Ông ta có thể đến và buộc bà vào tội giết người.

— Không, Artur không có khả năng làm việc đó.

— Nghĩa là, bà ngồi và đợi Cartrait?

— Vâng. Sau đó tôi nghe tiếng taxi quay lại. Tôi không tưởng tượng nổi đã qua bao nhiêu thời gian, vụ Clinton bị giết làm tôi choáng váng.

— Nhưng bà đã có thể tự bước ra khỏi nhà được?

— Vâng, tôi ngồi vào taxi, bảo chở tôi về khách sạn. Tôi đã nghĩ là sẽ không ai tìm ra tôi. Tôi không hiểu sao ông làm được chuyện đó.

— Lẽ nào bà không nhận ra là đã bỏ lại trong xe chiếc khăn tay? - Mason hỏi thông thả.

Cặp lông mày Bessy Forbs từ từ nhướn lên cao.

— Ôi Chúa ôi, không! - Bà ta thì thào.

— Ấy vậy mà đúng thế đấy.

— Và chiếc khăn của tôi bây giờ ở đâu?

— Tại đồn cảnh sát.

— Nó lọt vào đó như thế nào?

— Do tôi.

— Do...?

— Tôi trao nó cho viên trung sĩ đang điều tra vụ án mạng Fouli. Sau khi chiếc khăn có trong tay tôi, tôi không còn lối thoát nào khác.

— Tôi nghĩ, ông là luật sư của tôi cơ mà.

— Thực tế là như vậy.

— Có gì đó không giống lắm. Ôi Chúa, điều đó mới khủng khiếp làm sao. Bây giờ họ có thể tìm ra tôi.

— Họ sẽ tìm ra. Khi họ đã bắt đầu đặt câu hỏi thì sự dối trá không cứu được đâu. Và sự thật cũng không cứu nổi bà. Trong tình huống như vậy, tốt nhất là im lặng.

— Nhưng bằng cách đó tôi sẽ dựng tất cả dậy chống lại tôi, cả cảnh sát, cả công chúng, cả báo chí.

— Bây giờ chúng ta nói về công việc đã, - Mason tiếp tục một cách thản nhiên. - Tôi chuyển chiếc khăn cho cảnh sát, bởi vì nó là vật chứng để tuyên bố rằng tôi là kẻ đồng lõa của vụ phạm tội. Tuy nhiên tôi không định cho họ sự thích thú đó. Nhưng bà buộc phải tốn sức để thoát ra khỏi tình trạng không dễ chịu này. Họ sắp sửa đến đây và sẽ đặt các câu hỏi. Bà phải đáp rằng bà sẽ nói chỉ khi có mặt luật sư. Rằng luật sư khuyên bà im lặng. Ngắn gọn, hãy đừng trả lời một câu hỏi nào cả. Hiểu

chưa?

— Vâng, ông đã nói điều đó với tôi.

— Bà có thể làm điều đó chứ?

— Tôi nghĩ là được.

— Hãy lưu ý, bà không còn cách gì khác nữa đâu. Tôi không sao gấn kết nối tất cả các sợi chỉ vào một mối, và trong khi tôi chưa làm được điều đó, bà đành phải im lặng thôi.

— Nhưng điều đó gây nên phản ứng xấu của công chúng. Báo chí sẽ khẳng định rằng tôi khước từ nói, bởi vì tôi có tội.

Mason nhếch mép.

— Chính vì thế tôi mới đến chỗ bà. Hãy nói với các tay phóng viên, rằng bà sẵn sàng kể hết tất cả, nhưng tôi đã cấm bà mở miệng. Tôi ra lệnh cho bà không được nói một lời. Chứ bà thì hẳn vui mừng giải thích sự việc là thế nào. Hãy nói với họ rằng bà rất muốn gọi điện thoại cho tôi và một lần nữa cố xin phép để được nói. Họ sẽ cho bà khả năng như thế. Hãy van xin tôi, hãy quỳ xuống cạnh máy điện thoại, hãy tuôn nước mắt ra. Hãy xin được phép kể, dù chỉ là về việc gì đã xảy ra tại Santa Barbara. Hãy trình một vở diễn xuất sắc vào. Còn tôi sẽ

trả lời rằng bà buộc đi tìm một luật sư khác, nếu bà định nói dù chỉ là một lời. Rõ chứ?

— Ông nghĩ rằng họ sẽ nuốt trôi được thứ đó ư? - Bessy Forbs hỏi.

— Tất nhiên. Các nhà báo có chuyện để viết. Họ sẽ giới thiệu tôi như một tên độc ác cản trở người đàn bà trung thực được nói lên tất cả những gì tích tụ trong lòng bà ta.

— Thế còn cảnh sát? Họ sẽ thả tôi ra chứ?

— Tôi không tin lắm vào chuyện đó.

— Chúa nhân từ ôi! Ông cho là người ta sẽ tổng giam tôi? Ôi Chúa ôi! Tôi sẽ không chịu nổi điều đó đâu. Có thể, tôi may ra chống cự nổi họ, nếu họ tiến hành hỏi cung, ở đây, trong căn phòng của tôi. Nhưng nếu họ chuyển tôi vào nhà tù, tôi sẽ phát điên mất. Còn nếu người ta sẽ xét xử tôi? Chẳng lẽ ông để cho người ta sẽ xét xử tôi ư?

— Hãy nghe này! - Mason quát lên. - Thôi đừng giả vờ ngốc nghếch nữa! Bằng cách đó bà chẳng đạt được gì đâu. Bà đã rơi vào giữa hai làn đạn và hiểu rất rõ việc này. Bà thâm nhập vào nhà của chồng bà nhờ móc nạy cửa và người ta tìm thấy ông ta đã chết. Bà hiểu rằng

ông ta bị giết, nhưng không báo cho cảnh sát. Thay vào đó bà đã ung dung đi về khách sạn và đăng kí dưới một cái tên bịa ra. Chẳng lẽ bà nghĩ rằng nghe tất cả những chuyện đó, cảnh sát sẽ để cho bà tự do ư?

Bessy Forbs bật khóc.

— Nước mắt không giúp bà đâu, - Mason tiếp tục. - Điều duy nhất có thể cứu nổi bà: Tuân thủ không suy chuyển theo chỉ dẫn của tôi. Trong bất cứ trường hợp nào cũng không thú nhận là bà đã ở trong khách sạn Bridmont, lại càng không dưới tên khác. Đừng trả lời một câu hỏi nào và không đưa ra lời tuyên bố gì cả, nếu chưa được bàn bạc cùng tôi. Còn lúc này tôi chỉ cho phép bà than phiền về tôi với các nhà báo thôi. Bà nắm vững điều đó chưa?

Bà ta gật đầu.

— Thế là tốt rồi. Đã xong với chuyện đó, chúng ta...

Vang lên tiếng gõ cửa nôn nóng.

— Ai rõ việc tôi ở đây không? - Mason hỏi.

— Không ai cả.

Tiếng gõ lặp lại.

— Tôi nghĩ, - Mason thì thầm, - một món quà khó chịu đang chờ bà. Hãy nhớ rằng, tương lai của bà chỉ

phụ thuộc vào bà thôi. Tôi sẽ làm tất cả trong sức của tôi.

Ông đi lại gần cửa và bật then cài, mở cửa ra. Trung sĩ Holcomb đứng trên ngưỡng cửa.

— Ông ư?! - Ông ta kinh ngạc kêu lên. - Ông làm gì ở đây thế?

— Tôi trò chuyện với thân chủ của tôi, bà Bessy Forbs, - Mason đáp bình thản, - vợ goá của Clinton Forbs sống trong nhà 4889 tại Milpas Draiv.

Holcomb lách qua ông.

— Bây giờ thì tôi biết ông đã lấy chiếc khăn mùi soa ở đâu rồi, - ông ta gầm gừ. - Bà Forbs, bà bị bắt vì bị tình nghi giết Clinton Forbs, và tôi muốn cảnh báo với bà rằng tất cả những gì bà nói, có thể sẽ được sử dụng chống lại bà.

— Về điều đó thì ông khỏi lo, - Mason nhận xét càu càu. - Bà ấy sẽ không nói lấy một lời nào đâu.

Chương 15

Buổi sáng Perry Mason đã cạo râu ria sạch sẽ và nghỉ ngơi thoải mái, bước vào phòng tiếp khách bằng bước đi sáng khoái. Della Street đang đọc báo.

— Chào buổi sáng, Della, - ông chào. - Người ta viết gì trong đó?

— Chẳng lẽ anh cho phép họ làm điều đó ư? - Cô kêu lên tức tối.

— Điều gì?

— Bắt giam bà Forbs.

— Chuyện ấy thì tôi bất lực. Bà ta bị bắt giữ rồi.

— Anh hiểu rõ tôi nói gì rồi. Họ buộc bà ta tội giết người và sẽ giam trong nhà lao cho đến phiên toà.

— Thì sao nào?

— Anh có thể giúp bà ta cơ mà!

— Bằng cách nào?

Della chồm đứng lên.

— Tôi với anh biết rằng Artur Cartrait giết Clinton Fouli hay Forbs rồi mà.

— Và cô tin chắc chuyện đó?

— Tin một trăm phần trăm!

— Có gì đó tôi không hiểu, Della ạ, cô định hướng về đâu?

Cô gái lắc đầu.

— Anh biết không, Perry, tôi tin cậy ở anh. Anh bao giờ cũng hướng đến sự công bằng. Còn giờ đây với sự buông thả của anh, Cartrait sẽ thoát khỏi sự trừng phạt. Khước từ giúp đỡ một phụ nữ đáng thương, anh thành ra kẻ đồng loã của vụ giết người.

— Tại sao?

— Tại anh che giấu cảnh sát thông tin liên quan đến Cartrait. Anh biết về việc ông ta chuẩn bị giết Clinton Fouli cơ mà.

— Điều đó chưa nói lên gì cả, - Mason từ tốn nhận xét. - Ý đồ giết Fouli không có nghĩa là ông ta đã làm việc đó. Không thể buộc một người tội giết người, khi chưa có các chứng cứ thuyết phục.

— Các chứng cứ! - Della kêu lên. - Anh còn cần

những chứng cứ nào nữa? Ông ta đến đây và nói rằng đang chuẩn bị một vụ giết người. Sau đó ông ta gửi cho anh một bức thư, trong đó chỉ ra rằng đã sẵn sàng chuyển từ lời nói sang việc làm. Và biến mất, còn kẻ thù của ông ta thì nằm trong vũng máu.

— Tôi nghĩ cô đang hình dung chiếc xe ở phía trước con ngựa kéo, - Mason mỉa mai. - Cô cho rằng, thoát đầu ông ta bắn chết Fouli, rồi sau đó mới biến mất chứ gì? Lẽ nào ông ấy có thể giết người khi đã biến mất?

— Anh có thể đánh lừa các bồi thẩm, - Della mỉa lại, - chứ không lừa nổi tôi đâu. Khi Cartrait gửi đến cho anh di chúc và tiền, nghĩa là ông ta đã quyết đi bước cuối cùng. Và anh hiểu rất rõ tôi đang nói gì. Ông ta do thám con người đã phá vỡ tổ ấm gia đình của ông ta, chờ đợi thời cơ thuận tiện để gặp vợ mình. Ông ta đã đạt được điều đó. Ông ta đưa bà vợ đi và giấu tại một nơi an toàn. Còn sau đó quay trở lại, bắn chết Fouli và lẩn trốn.

— Cô quên mất, - Mason phản đối, - rằng Cartrait là thân chủ của tôi, và tôi không có quyền công bố những tin tức mật ông ấy trao cho tôi.

— Hẳn nhiên, điều đó là thế, nhưng anh không nên ngồi bó tay khi một phụ nữ vô tội bị buộc vào tội giết

người.

— Tôi sẽ không cho phép để người ta thừa nhận bà ấy có tội.

— Xem ra đâu có như thế, - Della lén tới. - Anh khuyên bà ta im lặng. Bà ấy muốn kể hết mọi thứ bà ấy rõ, nhưng không dám hé miệng là do anh. Anh đại diện cho các quyền lợi của bà ấy và, mặc dù thế, đã đẩy bà ấy vào tù chỉ vì để cho một thân chủ khác của anh ung dung sạch tội.

Mason thở dài, mỉm cười và lắc đầu.

— Tốt hơn chúng ta hãy nói chuyện về thời tiết đi.

Mắt Della quắc lên đe dọa.

— Anh Perry, tôi ngưỡng mộ anh, anh có thể sáng tạo nên điều kì diệu, còn bây giờ đơn thuần là bắt công. Anh hi sinh người đàn bà này nhằm bảo vệ Cartrait.

— Della, - Mason thở dài, - nếu cảnh sát biết điều mà chúng ta biết rõ, họ có thể dựa trên cơ sở các chứng cứ gián tiếp buộc Cartrait trong vụ giết Fouli. Nhưng cô lầm lạc sâu sắc, nếu tin chắc rằng họ sẽ có thể chứng minh nổi tội của Bessy Forbs.

— Nhưng Artur Cartrait thực sự có tội mà, còn Bessy thì không.

Mason lắc đầu.

— Nghe này, Della, chúng ta đã thâm nhập vào lãnh địa của người khác rồi. Hãy nhớ lại rằng, tôi chỉ là một anh chàng luật sư mà thôi. Tôi không phải quan toà cũng không là chủ tịch bồi thẩm đoàn. Trên toà tôi đại diện cho các quyền lợi của bị cáo. Và nhiệm vụ của tôi là ở chỗ đưa ra những sự kiện nói lên cái lợi cho họ với mức độ tối ưu. Còn bị cáo có tội hay không là do các vị bồi thẩm quyết định. Luật sư phải tiến hành sự bào chữa mềm dẻo, khi chống đỡ tất cả các đòn tấn công buộc tội và lí giải các sự kiện họ đưa ra cho có lợi đối với người được bảo vệ.

— Tôi rõ chuyện ấy, - Della gật đầu, - và tôi biết rằng một người bình thường rất hay lí giải không đúng về điều đang xảy ra. Anh ta thường không hiểu nổi chức năng của luật sư và ý nghĩa các hành động của anh ta. Nhưng vẫn như cũ, tôi không cho rằng chúng ta giúp Bessy Forbs, khi đã đẩy bà ấy vào tù.

Perry Mason giơ tay phải lên và nắm các ngón tay thành quả đấm.

— Della, trong tay này tôi đang giữ thứ vũ khí mà nó sẽ hất bỏ xiềng xích khỏi Bessy Forbs, và bà ta sẽ bước

ra khỏi toà án là người tự do. Nhưng không được sử dụng hấp tấp thứ vũ khí này. Tôi phải đánh chính xác vào thời điểm tính toán kỹ và vào chỗ cần thiết. Nếu khác, tôi chỉ làm cùn lưỡi và không đem lại lợi ích cho bà ấy.

— Và anh hứa sẽ dùng thứ vũ khí ấy chứ? - Della hỏi vẻ xôn xang. - Nhưng tại sao lại không đánh ngay bây giờ? Lẽ nào làm sụp đổ lời buộc tội trước khi bắt đầu quá trình tố tụng lại không dễ hơn ư?

Mason lắc đầu.

— Không phải trong trường hợp này, Della ạ. Bên phía cáo trạng có thể có những luận chứng rất xác đáng, và tôi chưa thể hành động khi chưa biết rõ đó chính là những luận chứng gì. Tôi chỉ có quyền ra một đòn và phải đánh gục lời buộc tội. Còn lúc này tôi muốn để công chúng quan tâm đến Bessy Forbs và có cảm tình với bà ta. Cứ để mọi người biết về một phụ nữ hiền thực bị ném vào nhà lao với tội danh giết người, và về việc bà ta có thể và muốn chứng minh sự không liên đới của mình đến cái tội ác khủng khiếp đó, và về tên luật sư gian xảo cầm bà ta lên tiếng.

— Công chúng tất yếu sẽ có cảm tình với bà ấy, -

Della đồng tình, - nhưng anh sẽ hiện ra dưới góc độ bất lợi. Báo chí sẽ tuyên bố rằng anh đã nhét giẻ vào mồm bà ta, nhằm lột ở bà ta nhiều tiền hơn vì việc tiến hành vụ án.

— Thì tôi đang cố đạt được điều ấy mà lại.

— Nhưng anh sẽ làm hại thanh danh của mình.

Mason cất tiếng cười to.

— Della, một phút trước cô còn tấn công tôi vì tôi không làm gì để cứu Bessy Forbs. Thế mà bây giờ hoá ra rằng tôi đang làm quá nhiều.

— Tôi không nói điều đó. Nhưng anh không nên hi sinh thanh danh của mình vì người đàn bà đó.

Mason đi về phía văn phòng.

— Rất tiếc, tôi không thấy lối nào khác. Hãy điện thoại cho Drake và đề nghị anh ấy ghé qua chỗ tôi.

Della gật đầu và nhắc ông nói. Sau chừng mười phút cô ngó vào văn phòng.

— Paul Drake ở đây rồi.

— Mời anh ấy vào.

— Chào, - Paul thốt ra khi thu xếp ngồi vào ghế bành.

- Cho tôi điều thuốc, và hãy kể có gì mới nào.

Mason chìa bao thuốc và diêm cho anh.

— Anh đòi nhiều quá đấy.

— Thì cũng như anh thôi. Bây giờ tất cả các hãng thám tử tư cả nước đang làm cho chúng tôi. Chúng tôi đã nhận được số lượng điện tín mà không thể xem hết chúng trong vòng một tuần lễ.

— Có gì về Artur và Paula Cartrait không?

— Không một lời. Họ cứ như chui vào lòng đất rồi vậy. Người của tôi đã liên hệ với tất cả các bến xe taxi thành phố. Vào sáng hôm ấy không một lái xe nào đón khách tại Milpas Draiv, 4889 cả. Còn Telma Benton đã quả quyết rằng bà Cartrait đi taxi.

— Có thể, tài xế quên về vụ ấy chẳng?

— Ít khả năng ấy lắm.

Các ngón tay Mason gõ nhịp trên mặt bàn.

— Paul này, tôi có thể đánh gục lời cáo trạng trong vụ Bessy Forbs.

— Tôi không hề nghi ngờ về chuyện ấy, - Drake đáp.
- Bà ta sẽ được tự do, chỉ cần kể hết về tất cả những điều bà ta biết. Anh cần sự im lặng của bà ta làm gì? Chỉ những tên tội phạm lọc lõi mới thường sử dụng thủ pháp ấy mà thôi.

— Trước tiên tôi muốn khẳng định được rằng người

của anh sẽ không đủ sức tìm ra Cartrait.

— Nhưng Cartrait thì liên can gì ở đây? Anh cho rằng ông ta có tội, và muốn để ông ta được an toàn tuyệt đối trước khi cảnh sát bắt đầu săn tìm ráo riết ông ta ư?

Mason không cho là cần phải trả lời câu hỏi đó.

— Paul ạ, - ông tiếp tục, - để thắng vụ tố tụng, tôi cần hâm nóng mối quan tâm của công chúng, đưa sự căng thẳng đến cực điểm, còn sau đó giáng một đòn chớp nhoáng mà biện lí không kịp tránh né nó. Ít nhất, trước khi bồi thẩm đoàn đưa ra quyết định.

— Nghĩa là người đàn bà này nhất định sẽ bị xử?

— Phải.

— Thế nếu biện lí không muốn bắt đầu vụ tố tụng? Ông ta không tin chắc rằng Bessy Forbs có tội. Ông ta chỉ đề nghị bà ta kể về chuyện đã xảy ra thôi?

— Người ta sẽ xử người đàn bà này, - Mason nhắc lại, - và tôi sẽ minh oan. Nhưng để đạt được điều đó thì sẽ buộc phải toát mồ hôi hột đấy.

— Thế tại sao anh không cho qua đi, không cần đến toà án?

— Không, tôi muốn để người ta xử bà ấy, và sao cho có thể nhanh hơn.

Drake nheo mắt.

— Thế thứ vũ khí bí mật có trong tay anh là gì vậy?

— Con chó tru, - vị luật sư đáp ngắn gọn.

Drake may lắm mới tóm kịp điều thuốc rơi khỏi miệng.

— Ôi Trời, chả lẽ anh vẫn bầu vúu lấy tiếng chó tru ấy như trước à?

— Phải.

— Nhưng tại sao? Tất cả mọi người quên điều đó rồi. Con chó đã chết, thêm nữa, nó không tru.

— Còn tôi thì định chứng minh là nó đã tru.

— Và như thế anh sẽ đạt được điều gì?

— Rất nhiều.

— Tôi cho rằng đó là một định kiến ngu xuẩn. Có ai lo đến tiếng chó tru cơ chứ? May ra chỉ có kẻ tâm thần kiểu Cartrait thôi.

— Tôi phải chứng minh được con chó đã tru, - Mason khẳng khẳng. - Thêm nữa là chứng minh một cách không thể phủ nhận nổi. Và sự không thể phủ nhận nổi này sẽ là những lời khai của anh đầu bếp người Trung Hoa.

— Nhưng Ah Wong đã nói chó không tru cơ mà.

— Trên toà Ah Wong sẽ nói sự thật. Người ta chưa

đẩy anh ta về Trung Quốc đấy chứ?

— Không, mai tàu thủy mới khởi hành.

— Tôi cần anh ta như là một nhân chứng. Tôi sẽ viết giấy gọi anh ta tới phiên toà. Còn anh, Paul ạ, hãy tìm một phiên dịch tiếng Trung Quốc giỏi nhé. Anh cần giải thích cho người phiên dịch sự cần thiết của lời Ah Wong thú nhận việc anh ta nghe thấy tiếng chó tru.

— Nghĩa là anh muốn để người Trung Hoa ấy khẳng định, không phụ thuộc vào chuyện con chó tru hay không à?

— Tôi muốn để Ah Wong nói sự thật: Con chó đã tru. Tôi muốn để anh ta khẳng định điều đó. Nếu con chó im lặng, thì anh ta cứ nói là im lặng. Nhưng tôi không hề nghi ngờ chuyện con chó đã tru.

— Thôi được, - Drake gật đầu. - Tôi có những người quen trong cơ quan phụ trách ngoại kiều, và tôi sẽ thu xếp mọi chuyện.

— Mặt khác, - Mason tiếp tục, - hẳn là không tồi nếu báo với Ah Wong biết rằng nhờ Clinton Forbs, hay Fouli, mà anh ta bị bắt. Và còn nữa. Hãy làm sáng tỏ, con chó này ở chỗ Fouli đã lâu chưa. Trước đây nó có tru hay không?

— Đồi điều tôi có thể nói ngay bây giờ với anh. Con chó sống chỗ Forbs đã nhiều năm. Ông ta đem nó theo khi rời khỏi Santa Barbara. Ông ta rất quyến luyến với con chó, nhân tiện nói thêm, vợ ông ta cũng thế.

— Mọi chuyện đã rõ. Nhưng những lời đó còn ít đối với tôi. Tôi cần các nhân chứng, những người sẽ phát biểu ở toà. Các nhân chứng biết con chó, khi nó còn là cún con. Hãy về Santa Barbara và nói chuyện với các hàng xóm của Forbs. Nếu họ đã từng nghe tiếng chó tru, thì họ cứ nói về điều đó. Tôi cần bản ghi lại các lời khai của họ được công chứng chứng thực.

— Và tất cả vẫn là về con chó? - Drake ngạc nhiên.

— Phải. Về con chó, vốn không tru ở Santa Barbara, nhưng đã cất tiếng tru tại đây.

— Nhưng con chó đã bị giết rồi, - nhà thám tử nhắc lại.

— Tình huống đó không ảnh hưởng đến tầm quan trọng của những lời khai của các nhân chứng.

Điện thoại reo, và Mason nhắc ông nghe.

— Một trong các thám tử của Drake muốn nói chuyện với anh ấy, - Della nói. - Vì một việc khẩn.

Mason chìa ống nghe cho Drake.

— Gọi anh đây, Paul ạ.

— Tôi nghe đây, - Drake cầm máy, và ngay sau đó lông mày của ông từ từ nhướn lên cao. - Thật đáng nguyên rủa! - Drake kêu lên, đặt ống nghe xuống và nhìn vị luật sư. - Một trong số người của tôi gọi từ cục cảnh sát. Họ đã xác định được khẩu súng nào đã bắn Forbs và con bé giê.

— Làm sao họ đạt được điều đó?

— Qua số súng của nhà máy. Người ta đã làm rõ ai mua và đã mua khẩu súng này bao giờ.

— Tiếp tục đi, tôi nghe anh đây.

— Khẩu súng lục được mua ở Santa Barbara, California, bà Bessy Forbs, hai ngày trước khi chồng bà ta bỏ chạy cùng Paula Cartrait.

Khuôn mặt Mason đanh lại.

— Nào, anh sẽ nói gì về việc này?

— Không gì cả, - Mason đáp sau một lúc lâu im lặng.
- Thậm chí tôi muốn rút lại một số lời.

— Ví dụ?

— Về việc tôi sẽ dễ dàng thắng vụ án Bessy Forbs, - ông nhắc ông nói. - Della, hãy nối tôi với Aleks Bosvic, biên tập báo Cronikle. Tôi chờ nhé.

Paul Drake dần dần trấn tĩnh lại và nhếch mép cười.

— Thế nhưng tôi bắt đầu nghiêng về ý nghĩ là anh biết nhiều hơn nhiều so với những người khác. Giống như, bà Forbs thực sự không nên vội vã với những lời giải thích.

— Có thể... Hê lô!.. Bosvic đấy à? Chào Aleks, Perry Mason đây. Chỗ tôi có đôi thứ dành cho anh đây... Phải, về vụ đó. Hãy phái các phóng viên tới Milpas Draiv, 4893. Có người tên là Artur Cartrait sống ở đấy. Hiện giờ không có ông ta, nhưng người của anh sẽ tìm được một bà quản gia điếc. Tên bà ta là Elizabet Uoker. Bà ấy biết ai đã giết Clinton Fouli... phải, Clinton Forbs, sống trong ngôi nhà 4889... vâng, bà ấy rõ ai đã giết ông ta... không, không phải Bessy Forbs... ồ thôi được, nếu anh cứ khẳng khẳng thế. Bà ấy sẽ nói rằng Artur Cartrait đã giết ông ta. Hết. Tạm biệt. - Mason quay lại nhà thám tử. - Trời ơi. Paul à, tôi thật chẳng muốn làm điều này.

Chương 16

Tấm lưới dây thép nặng ngăn ra làm hai căn phòng dành cho việc gặp gỡ của luật sư với người bị giam giữ. Toàn bộ sự bày biện chỉ gồm một chiếc bàn và hai cái ghế cũ kĩ.

Mason đến trước và ngồi, sốt ruột gõ ngón tay trên mặt bàn gỗ đen sẫm. Cuối cùng cửa mở, và từ phía khác của lưới sắt xuất hiện Bessy Forbs. Mason lập tức nhồm đứng dậy.

— Xin chào.

— Chào ông, - bà ta đáp khi đi lại gần chiếc bàn.

— Hãy ngồi xuống, - vị luật sư đề nghị. - Tại sao bà đã nói dối tôi về khẩu súng?

Bessy ngồi xuống và liếm cặp môi khô.

— Tôi không nói dối, đơn giản là tôi quên.

— Quên cái gì?

— Quên rằng tôi đã mua khẩu súng đó.

— Vậy hãy kể, bà nhớ lại được gì nào?

— Hai ngày trước khi chồng tôi bỏ đi khỏi Santa Barbara tôi đã biết về sự ngoại tình của ông ta với Paula Cartrait. Tôi xin được giấy phép sử dụng vũ khí, đến cửa hàng dụng cụ thể thao và mua khẩu súng ngắn ấy.

— Bà đã định làm gì với nó?

— Tôi không biết.

— Bà định giết chồng?

— Tôi không biết.

— Mà có thể, giết Paula Cartrait chẳng?

— Tôi đã nói là tôi không biết rồi mà. Tôi hành động theo xúc cảm. Hình như, tôi muốn dọa họ.

— Thôi được, - Mason gật đầu. - Rồi khẩu súng biến đi đâu?

— Ông chồng đã tước mất nó từ nơi tôi.

— Bà cho chồng xem khẩu súng à?

— Vâng.

— Chuyện xảy ra thế nào?

— Ông ta làm tôi tức giận.

— Bà dùng súng đe dọa ông ta?

— Vâng. Tôi rút khẩu súng trong xác ra và nói rằng

tôi sẽ tự tử, nếu ông ta bỏ tôi.

— Bà thực sự muốn tự kết liễu đời mình ư?

— Vâng.

— Nhưng bà đã không làm điều đó?

— Không. Khi họ trốn đi, khẩu súng đã không còn chỗ tôi nữa.

— Tại sao?

— Chồng tôi đã lấy nó chỗ tôi, tôi đã nói rồi.

— Phải, nhưng tôi cứ nghĩ là ông ta có thể đã đưa lại nó cho bà trước khi bỏ đi chứ.

— Không, ông ta đem khẩu súng đi theo, và tôi không còn thấy nó lần nào nữa.

— Nghĩa là bà không tự tử bởi vì không còn khẩu súng nơi bà nữa?

— Đúng thế!

Các ngón tay của Mason lại gõ nhịp trên bàn.

— Từ giã cuộc đời có thể bằng cách khác nữa.

— Nhưng đâu có dễ như thế.

— Santa Barbara nằm bên bờ đại dương...

— Tôi sợ nước.

— Thế không sợ đạn à?

— Đề nghị ông, thưa ông Mason, xin đừng dè bieu

nữa. Lẽ nào ông không tin tôi?

— Bà Forbs, bà thấy đấy, - vị luật sư từ tốn đáp, - tôi xem mọi sự đó từ quan điểm của các bồi thẩm.

— Nhưng các bồi thẩm sẽ không hỏi những câu như thế.

— Dĩ nhiên. Nhưng chắc chắn biện lí khu sẽ hỏi chúng, còn các bồi thẩm sẽ nghe những câu trả lời của bà.

— Tôi chẳng còn gì nói thêm cả. Tôi đã nói sự thật.

— Nghĩa là chồng bà đã đem khẩu súng đi?

— Có lẽ, vâng. Nhưng ít nhất thì tôi cũng không nhìn thấy nó thêm lần nào nữa.

— Và bà cho rằng người nào đó đã tước khẩu súng từ ông ta, bắn chết con bécgiê, còn sau đó là chính Forbs?

— Không. Ai đó có thể tiếp cận được đồ đạc của chồng tôi, đã ăn trộm khẩu súng, còn sau chờ đợi thời cơ thuận tiện, đã sử dụng nó.

— Và đó có thể là ai?

— Paula Cartrait và Artur Cartrait.

— Thế tại sao không là Telma Benton?

— Telma Benton giết ông ta làm gì?

— Điều đó thì tôi không biết. Nhưng tôi không hiểu tại

sao Paula Cartrait đã sống với Forbs hơn một năm, bỗng quyết định giết ông ta?

— Cô ta có thể có các lí do.

— Nghĩ là bà cho rằng bà ta bỏ chạy với Artur Cartrait, còn sau đã quay lại và bắn chết Forbs?

— Vâng.

— Tôi nghĩ, - Mason nhận xét, - bà cho rằng Artur Cartrait hoặc Telma Benton giết Forbs. Riêng tôi thì tôi đặt cọc là cô quản gia.

— Tại sao?

— Tại vì cô Benton là nhân chứng buộc tội. Và sẽ rất không tồi chỉ ra rằng, cô ta chuyển tội của mình sang người khác.

— Có thể nghĩ là ông không tin tôi.

— Tôi không bao giờ tin cái điều mà trong đó tôi không thể thuyết phục được các vị bồi thẩm. Và tôi chưa tin chắc rằng họ sẽ nuốt trôi câu chuyện của bà về khẩu súng ngắn, sau khi biết rằng bà đã đến nhà Forbs, thấy ông ta đã chết, bà không báo cho cảnh sát mà lại trốn khỏi nơi gây án. Ngoài ra, bà đã đăng kí trong khách sạn bằng một cái tên bịa ra là bà S. M. Denjefild.

— Tôi không muốn để chồng biết tôi đã đến.

— Nhưng tại sao?

— Bởi vì ông ta là kẻ tàn ác và nhẫn tâm.

Mason đứng dậy và ra dấu với giám thị rằng cuộc gặp gỡ đã kết thúc.

— Tôi sẽ suy nghĩ những lời bà nói. Còn hiện thời hãy viết cho tôi một bức thư và hãy chỉ ra trong đó rằng bà muốn xin phép được kể hết mọi chuyện với các nhà báo.

— Nhưng tôi đã nói về điều đó.

— Không sao, tôi muốn có văn bản khẳng định. Tạm biệt.

Ra khỏi nhà giam, Mason tìm thấy cabin điện thoại tự động và gọi cho Drake.

— Paul à, Mason đây. Tôi muốn có một số chuyên đổi. Hãy tập trung mọi nỗ lực vào Telma Benton. Anh phải tìm ra vết rạn trong chứng cứ ngoại phạm một trăm phần trăm của cô ta.

— Chính tôi đã kiểm tra cô ta, và theo tôi, ở đây mọi sự đều ổn. Nghe này, tôi có những tin xấu đây.

— Nói đi.

— Biện lí khu đã biết về việc Ed Willer và George Douk theo dõi nhà của Fouli. Người ta giờ đang tìm họ.

— Họ lần ra các thám tử của anh qua người lái xe taxi

à?

— Có khả năng là vậy.

— Họ sẽ bị tìm ra không?

— Mọi sự phụ thuộc vào anh.

— Tôi thì không muốn điều đó. Gặp nhau chỗ tôi sau mười phút nhé. Hãy mang theo tất cả mọi tài liệu dính líu đến Telma Benton.

***

Khi Mason bước vào phòng tiếp khách, Drake đã đợi ông với chiếc cặp lên chặt. Vị luật sư gật đầu với Della Street và mời Drake vào văn phòng.

— Anh làm rõ được gì rồi, Paul? - ông hỏi.

— Trong chứng cứ ngoại phạm của cô ta chỉ có một điểm yếu thôi.

— Chính là điểm nào?

— Cô ta đi trên chiếc Sevrol với Karl Trask. Họ đi cùng nhau đến tám giờ và ghé thăm mấy nhà hàng vui vẻ. Tôi đã kiểm tra những người trông thấy họ ở đâu và bao giờ, và phát hiện ra khoảng trống từ bảy giờ ba mươi đến bảy giờ năm mươi. Sau đó họ ghé vào một quầy bar tiếp theo và mỗi người làm một li. Sau tám giờ một ít,

Trask bỏ đi, còn Telma Benton ngồi xuống một chiếc bàn và ăn tối. Người hầu bàn nhớ rõ cô ta. Cô ta ra đi đúng tám rưỡi, gặp một bạn gái và cùng cô kia đi xem phim. Nghĩa là trong khoảng từ bảy giờ ba mươi đến bảy giờ năm mươi tính tin cậy của chứng cứ ngoại phạm ở cô ta sẽ phụ thuộc vào những lời khai của Karl Trask, còn sau tám rưỡi, vào lời khai của cô bạn gái. Dĩ nhiên chúng ta quan tâm đến khoảng trống hai mươi phút giữa bảy và tám giờ.

— Thế tự Telma đã nói gì?

— Cô ta khẳng định rằng họ đã ghé vào một quầy bar khác và uống cocktail ở đấy. Nhưng không có lấy một người nào đã nhìn thấy họ ở đấy, ít ra là đến lúc này.

— Và nếu có ai đó nhớ lại là đã trông thấy cô ta trong quầy bar ấy, - Mason nói trầm ngâm, - chứng cứ ngoại phạm của cô ta là hoàn hảo.

Drake lặng lẽ gật đầu.

— Chính xác nhất thì Karl Trask sẽ nhớ lại điều đó, và để tạo ra khe hở trong chứng cứ ngoại phạm, cần làm cho các lời khai của gã bị nghi ngờ.

— Anh nói gã say mê trò đỏ đen hả?

— Phải.

— Và đã có chuyện với cảnh sát?

— Không chỉ một lần.

— Hãy làm rõ cho chính xác hơn. Chúng ta cần chỉ cho các vị bồi thẩm thấy là không đáng tin cậy gã.

— Tôi đã làm việc ấy rồi.

— Còn biện lí đang tìm kiếm Willer và Douk?

— Phải.

— Tiện thể, - Mason hỏi dường như vô tình, - thế bây giờ họ ở đâu?

Drake đáp với ánh mắt ngây thơ.

— Tôi được đề nghị tiến hành một vụ điều tra tại bang Florida, đã buộc phải cho họ lên máy bay và phái đến đây rồi.

— Có ai biết về điều này không?

— Không. Chỗ tôi là hãng tư nhân, và họ lấy vé dưới tên bìa.

Mason gật đầu vẻ tán thưởng.

— Tuyệt rồi, Paul ạ. Tôi có thể tìm Telma Benton ở đâu?

— Cô ta chuyển sang ở Rivervu Epatments.

— Bằng tên thật chứ?

— Phải.

— Người của anh vẫn theo dõi cô ta?

— Vâng.

— Cô ta làm gì?

— Về cơ bản là trò chuyện với cảnh sát. Đã ba lần cô ta đến Cục cảnh sát và hai lần đến phòng biện lí.

— Tay cô ta thế nào?

— Tôi không biết. Hiện thời vẫn còn băng bó. Tôi đã tìm ra bác sĩ quân băng cho cô ta. Phil Merton. Người ta mời ông đến nhà ở Milpas Draiv, và ông nói rằng bàn tay bị hỏng nặng.

— Bị hỏng ư?

— Vâng, ông ấy diễn tả như vậy.

Mason với tay đến điện thoại.

— Della, hãy gọi đến Rivervu Epatments và tìm Telma Benton ở đấy. Hãy nói rằng biên tập báo Cronikle muốn nói chuyện với cô ta. Còn sau đó lập tức nói cô ta với tôi.

Điện thoại vang lên.

— Biên tập đây! - vớ lấy ông nghe Mason hét to. - Thưa cô Benton, vụ án mạng Forbs gây nên mối quan tâm của công chúng. Cô đến thành phố chúng tôi cùng ông ấy?... Cô có viết nhật kí không?... Cô có quan tâm

cái giá mười nghìn đôla vì đặc quyền in ấn quyền nhật kí không?. . Cô vẫn tiếp tục nó cả bây giờ à?.. Tuyệt. Đừng có nói với ai về lời đề nghị của tôi nhé. Tôi sẽ phái một phóng viên đến khi tôi thoả thuận xong giá cả với chủ báo. Tất nhiên, trước tiên anh ta phải làm quen với nội dung nhật kí, nhưng tôi nghĩ rằng chúng tôi sẽ trả cho cô số tiền đã nêu. Tạm thời chỉ thế thôi. Tạm biệt! - Mason ném ống nghe lên máy điện thoại.

— Thế nếu cô ta muốn biết ai đã gọi cho cô ta thì sao? - Nhà thám tử hỏi.

— Chắc gì. - Mason nhếch mép. - Cô ta đã đớp ngay mồi rồi.

— Cô ta viết nhật kí chứ?

— Tôi không biết.

— Lẽ nào cô ta không nói về điều đó với anh à?

Mason cười toáng.

— Dĩ nhiên, cô ta nói, nhưng điều đó chả có một chút, ý nghĩa nào. Nhận được một đề nghị thế kia, cô ta có thể viết nó trong một ngày. Vì mười ngàn ta sẽ viết bất cứ điều gì.

— Thế ý nghĩa?

— Hiện thời tôi khó giải thích được cần điều đó để làm

gi. Nào chúng ta cùng xem nét chữ. Anh kiểm được chúng rồi chứ?

— Tôi có mẫu chữ của Paula Cartrait, Telma Benton và Elizabet Uoker, quản gia của Cartrait.

— Anh đã so sánh chúng với bức thư Paula Cartrait để lại cho Forbs chưa?

— Chưa, bức thư ở chỗ Dorcas, nhưng tôi nhận được bản chụp bức điện tín gửi từ Midvic. Nó do một bàn tay hoàn toàn khác viết ra.

— Nhưng nét chữ đàn bà chứ?

Drake gật đầu, rút từ cặp ra bức bản sao và chia cho Mason. Ông chăm chú đọc bức điện và ngược nhìn nhà thám tử.

— Điện báo viên có nhớ người gửi không?

— Anh ta nhớ là có một phụ nữ chia cho anh ta bức điện và tiền. Giống như bà ta rất vội. Điện báo viên đang đếm số chữ, mà người đàn bà đã đi ra cửa. Anh ta gọi bà, nói rằng trước hết phải kiểm tra số tiền đã, nhưng người đàn bà ngoái lại nói rằng mọi chuyện đều ổn, và bỏ đi.

— Điện báo viên nhận ra bà ta hay không, nếu trông thấy một lần nữa?

— Chưa chắc. Anh ta không lấy gì là thông minh và không chú ý đặc biệt gì đến bà kia. Anh ta chỉ nhớ mỗi cái mũ rộng vành che khuất khuôn mặt. Khi người đàn bà chìa bức điện ra, anh ta liền tính số chữ, còn bà ta thì lập tức đi ra.

Mason dứt khỏi bản chụp và nhìn Drake.

— Anh Paul ạ, báo chí có thể biết các chi tiết của vụ này hay không?

— Những chi tiết nào chứ?

— Về chuyện Fouli trong thực tế là Forbs và chạy trốn từ Santa Barbara với Paula Cartrait.

— Tất nhiên. Chúng ta đã biết điều đó. Khả năng họ thu thập thông tin cũng chẳng kém gì. Họ phái phóng viên đi Santa Barbara, bới tung các hồ sơ cũ và lôi ra ánh sáng mọi chi tiết của vụ scandal. Ngoài ra, biện lí khu cũng đóng kịch với báo chí và kể hết với họ những gì ông ta biết.

Mason gật đầu.

— Có lẽ, đã đến lúc chuyển vụ án sang bên toà.

Chương 17

Chánh án Markhem với vẻ mặt khó đoán ngự trị sau chiếc bàn gỗ lim lớn, và khi những tia lửa loé lên trong mắt ông, mà người quan sát rất chăm chú mới nhận thấy rằng, ngài chánh án đang tập trung theo dõi sự kiện đang diễn ra.

Clod Dramm là biện lí khu, một người đàn ông cao đáng mến, cảm thấy thật thoải mái. Ông không hề nghi ngờ vào kết cục vụ tố tụng. Lần đầu tiên Perry Mason sẽ phải rời khỏi phòng nghị án là kẻ chiến bại.

Vị luật sư danh tiếng ngồi sau một chiếc bàn nhỏ. Bên cáo trạng vừa sử dụng lần thứ hai quyền bác bỏ các vị bồi thẩm, và ứng cử viên tiếp theo bước vào phòng xử án, một người đàn ông gầy, hơi còng với hai gò má nhô cao và cặp mắt không màu. Ông giơ tay phải lên, tuyên thệ và đi ra sau hàng rào ngăn tách dãy ghế các vị bồi

thẩm.

Chánh án Markhem ngược nhìn Perry Mason.

— Ngài có thể đặt câu hỏi.

Ông gật đầu.

— Tên của ông?

— George Smit.

— Ông đã đọc về vụ này chưa?

— Đã.

— Có hình thành hay không quan điểm xác định trên cơ sở điều đã đọc?

— Không.

— Ông có biết những sự kiện cụ thể liên quan đến vụ án này?

— Tôi chỉ rõ điều gì được viết trong báo chí thôi.

— Nếu ông được bầu vào bồi thẩm đoàn, ông có thể chính trực và vô tư xét xử bị cáo và đưa ra bản án công minh không?

— Có, - người đàn ông đáp cứng rắn.

Mason từ tốn đứng lên.

— Chắc ông hiểu rằng đã là bồi thẩm, ông cần tuân thủ chỉ các sự kiện và các điều khoản luật pháp do toà án thông báo cho ông chứ?

— Vâng.

— Mà theo luật pháp của bang này nhiệm vụ của bên cáo trạng là chứng minh tội của bị can trước khi các bồi thẩm thừa nhận bà ta có tội, thêm nữa, bị can không nhất thiết đưa ra lời khai khẳng định sự vô tội của bà ta. Bà ta có thể im lặng và trông cậy vào việc bên cáo trạng sẽ không đủ khả năng chứng minh tội của bà ta. Ông đồng ý với điều này không?

— Tất nhiên, nếu đó là luật pháp.

— Và sự kiện bị can từ chối khai báo không phải là chứng cứ về tội của bà ta và không được ảnh hưởng đến sự phán quyết do bồi thẩm đưa ra.

— Tôi hiểu.

Mason ngồi xuống và gật đầu khẽ.

— Không có sự phản đối.

Clod Dramm đặt câu hỏi, mà phần lớn các bồi thẩm phải ngập ngừng ở đó.

— Nếu ông buộc phải thực hiện nghĩa vụ bồi thẩm, ông có cảm thấy lương tâm bị cắn rứt khi đưa ra quyết án tử hình hay không?

— Không, - người đàn ông đáp tự tin.

— Nghĩa là, nếu tội của bị can được chứng minh là có

tội, và bên cáo trạng đòi phán quyết án tử hình, những căn rút lương tâm sẽ không là sự cản trở để thừa nhận bà ta có tội?

— Không.

— Bên cáo trạng không phản đối.

— Quyết định cuối cùng của bên bào chữa, - chánh án quay lại phía Mason.

— Không có phản đối.

— Nếu thế mời bồi thẩm đoàn tuyên thệ. - Dramm nói.

— Thưa các quý ngài, - chánh án bắt đầu, - xin mời đứng dậy và tuyên thệ. Cho phép tôi ghi nhận sự nhanh chóng và tính hiệu quả hành động của hai bên khi lựa chọn thành phần bồi thẩm đoàn.

Sau tuyên thệ, Clod Dramm phát biểu.

— Thưa các ngài, tôi xin được chứng minh rằng, tối ngày mười bảy tháng mười năm nay người đàn bà này đã bắn chết Clinton Forbs. Bị cáo có lí do để giết người. Kẻ quá cố đã xúc phạm bà ta một cách tàn nhẫn. Clinton Forbs là chồng của bị cáo. Họ sống cùng nhau ở Santa Barbara, nhưng khoảng một năm trước đây ông ấy biến mất, không hề thông báo cho vợ về các dự định của

mình. Sau đó được làm sáng tỏ rằng, trốn đi cùng với ông ấy là Paula Cartrait, vợ của người quen chung của họ. Đến thành phố chúng ta, Forbs trú tại Milpas Draiv, 4889, dưới cái tên Clinton Fouli, còn Paula Cartrait thành ra Evelin Fouli. Bị cáo đã mua khẩu súng lục tự động hiệu Colt 38mm và gần một năm tìm kiếm người chồng bỏ trốn. Không lâu trước vụ giết người, các cuộc tìm kiếm của bà ta đã thành công. Đến thành phố chúng ta, bà ta đã thuê buồng tại khách sạn Bridmont với cái tên S.M. Denjefild. Tối ngày mười bảy tháng mười, khoảng vào bảy giờ hai mươi lăm phút, bị cáo đến nhà của chồng mình. Nhờ cái móc bà ta đã mở khoá và đi vào hành lang. Trông thấy chồng, bà ta lạnh lùng bắn chết ông ta, ngồi lên taxi và trở về khách sạn Bridmont mà ở đấy bà ta đã đăng kí trước dưới cái tên Denjefild. Trong xe taxi bị cáo đã bỏ quên chiếc khăn mùi soa, và tôi có bằng chứng, thưa quý ngài, rằng chiếc khăn đó thuộc về bà ta là không phải nghi ngờ. Tôi cũng có bằng chứng về khẩu súng lục là do bị cáo mua trong cửa hàng thể thao tại Santa Barbara. Và trên cơ sở của các chứng cứ không thể tranh cãi về tội lỗi của bà ta, tôi đòi hỏi phán quyết án tử hình.

Kết thúc lời buộc tội, Dramm đi lại chiếc bàn và ngồi xuống.

— Ngài sẽ phát biểu bây giờ hay giữ lại cho mình quyền được nói sau? - chánh án hỏi Perry Mason.

— Tôi sẽ phát biểu muộn hơn. - Vị luật sư đáp.

— Thưa toà, - Dramm chồm đứng lên, - thông thường đòi hỏi phải mất mấy ngày, chí ít cũng cả một ngày để lựa chọn thành phần bồi thẩm đoàn trong một vụ án xét xử tội giết người. Nhưng lần này chúng ta giải quyết được vấn đề đó chỉ trong vòng một giờ. Tôi chưa sẵn sàng trước một tiến trình như thế và đề nghị dừng lại đến ngày mai.

Chánh án Markhem lắc đầu và mỉm cười.

— Toà tiếp tục nghe vụ án. Xét rằng đại diện bên bào chữa góp phần thúc đẩy nhanh tiến trình tố tụng, toà không cho việc đề phí cả một ngày là hợp lí.

— Rất tốt, - Dramm trang trọng nói. - Trong trường hợp như thế tôi rất muốn xác định sự kiện phạm tội, khi trình toà Telma Benton. Yêu cầu lưu ý rằng, hiện thời tôi mời cô ấy chỉ để xác định sự kiện của tội ác thôi. Như nhân chứng, tôi sẽ cho gọi cô ấy muộn hơn.

— Toà hiểu rõ các ý định của ngài, - chánh án

Markhem gặt đầu.

Telma Benton bước ra phía trước, giơ tay phải lên và tuyên thệ. Cô ta khai tên cô ta là Telma Benton, hai mươi tám tuổi, đang sống tại Rivervu Epatments; biết Clinton Forbs đã hơn ba năm, từng là thư kí của ông ta ở Santa Barbara và đã trở thành quản gia khi đến Milpas Draiv cùng với ông ta.

Clod Dramm gặt đầu về hài lòng.

— Cô có trông thấy thi thể người bị giết tại Milpas Draiv, 4889, ngày mười bảy tháng mười năm nay không?

— Có.

— Đó là thi thể của ai?

— Của Clinton Forbs.

— Ông thuê nhà với tên gọi Clinton Fouli phải không?

— Vâng.

— Và ai đã sống ở đây cùng với ông ấy?

— Bà Paula Cartrait dưới tên gọi Evelin Fouli, người đầu bếp Trung Hoa Ah Wong và tôi.

— Và còn con chó bécgiê nữa?

— Vâng.

— Nó tên là gì?

— Prins.

— Nó sống chỗ Forbs đã lâu chưa?

— Khoảng bốn năm.

— Cô trông thấy thi thể Forbs, bên cạnh có cả xác con bécgiê?

— Vâng.

— Theo phỏng đoán của cô, nguyên nhân cái chết của họ là thế nào?

— Con bécgiê và ông Forbs bị bắn chết. Nằm trên sàn là khẩu Colt cỡ 38mm và bốn cái vỏ đạn.

— Cô nhìn thấy ông Forbs còn sống lần cuối cùng là bao giờ?

— Tối mười bảy tháng mười.

— Vào khoảng mấy giờ?

— Bảy giờ mười lăm ạ.

— Sau đó cô vẫn ở trong nhà như cũ chứ?

— Không. Chính lúc đó là lúc tôi rời đi, lúc ấy ông Forbs cảm thấy rất sáng khoái. Vào lần sau thì tôi trông thấy ông đã chết rồi.

— Cô không nhận thấy có gì bất thường trên cơ thể của ông ấy chứ? - Dramm hỏi.

— Ngài có ý nói các vết bọt xà phòng cạo râu ấy à?

— Phải.

— Có lẽ, ông Forbs đang cạo râu vào thời điểm xảy ra vụ giết người. Trên mặt ông ấy thậm chí còn lại bọt xà phòng. Ông nằm trong phòng đọc nối với buồng ngủ và phòng tắm.

— Ông Forbs giữ con bécgiê ở đâu?

— Bécgiê bị xích trong phòng tắm từ thời điểm người hàng xóm đâm đơn than phiền.

— Nếu ngài muốn lí giải gì đó thêm, - Dramm hướng về phía Mason, - ngài có thể hỏi.

Vị luật sư gật đầu đồng ý.

— Người hàng xóm đã than phiền về tiếng chó tru?

— Vâng.

— Người hàng xóm này là ngài Artur Cartrait, chồng của người đàn bà sống cùng với Forbs dưới cái tên Evelin Fouli?

— Vâng.

— Vào thời điểm vụ án mạng, bà Cartrait có mặt trong nhà không?

— Không.

— Thế bà ta ở đâu?

— Tôi không biết.

— Lần cuối cùng cô trông thấy bà ta là bao giờ?

Clod nhảy chồm dậy.

— Thừa toà, tôi cho rằng câu hỏi này không liên quan đến việc xác định sự kiện phạm tội.

— Sự phản đối của ngài bị bác bỏ, - chánh án Markhem đáp. - Tôi cho phép hỏi câu đó, bởi vì chính ngài đã hỏi về những người sống trong nhà Forbs.

— Hãy trả lời đi, - Mason tiếp tục hỏi cung.

— Paula Cartrait bỏ đi khỏi nhà sáng ngày mười bảy tháng mười. Bà ấy để lại bức thư...

— Tôi phản đối! - Dramm kêu to. - Nội dung bức thư không có quan hệ đến vấn đề được nêu.

— Sự phản đối được thừa nhận, - chánh án Markhem gật đầu.

— Giờ đây bức thư đó ở đâu?

Telma Benton luống cuống nhìn Dramm.

— Nó ở chỗ tôi, và tôi định trình ra muện hơn. - Ông ta đáp.

— Tôi nhận thấy, - chánh án Markhem kết luận, - rằng vấn đề này được xem xét đã khá rộng. Nhân chứng có thể không trả lời câu hỏi của ngài.

Mason không phản đối.

— Tôi đã xong, - ông mỉm cười.

— Xin mời nhân chứng tiếp theo, - Dramm đề nghị.

Cem Marson tuyên thệ và khai rằng tên anh ta là Cem Marson, ba mươi hai tuổi, là lái xe taxi và ngày mười bảy tháng mười năm nay có làm việc.

— Vào ngày ấy ông nhìn thấy bị cáo không? - Dramm hỏi.

Marson cúi về phía trước và nhìn chăm chăm vào Bessy Forbs đang ngồi trên chiếc ghế có lưng tựa cao phía sau Perry Mason.

— Vâng, tôi đã nhìn thấy bà ta.

— Lần đầu tiên ông trông thấy bà ta vào lúc nào?

— Lúc bảy giờ mười phút.

— Ở đâu?

— Trên phố thứ Chín.

— Bà ta làm gì?

— Bà ta bắt taxi, và tôi đã lái xe lại gần. Bà ta bảo chờ bà đến Milpas Draiv, 4889. Khi chúng tôi đi đến đó, bà ta đề nghị tôi gọi điện thoại theo số Parkest 62945, gọi Artur và truyền đạt rằng ông kia phải đến ngay nhà Clinton, bởi vì Clinton đang giải thích thẳng thừng với Paula.

— Và ông đã làm gì? - Dramm hỏi

— Tôi thả bà ta xuống gần nhà, rồi đi gọi điện thoại, còn sau lại trở về cạnh nhà.

— Thế sau đó?

— Bà ta bước ra, ngồi vào xe, và tôi chở bà về khách sạn Bridmont trên phố thứ Chín.

— Đêm hôm đó ông còn gặp lại bà ta lần nữa chứ?

— Vâng.

— Bao giờ?

— Tôi không nhớ. Có lẽ, chừng nửa đêm. Bà ta đi lại gần xe và nói rằng đã bỏ quên chiếc khăn mùi soa trong xe. Tôi công nhận điều đó và trả cho bà ta chiếc khăn.

— Bà ta lấy nó rồi chứ?

— Vâng.

— Ông trao khăn cho chính người đàn bà mà trước đó ông đã chở đến Milpas Draiv, 4889, phải không?

— Vâng, cho chính bà ấy.

— Và người đàn bà này bây giờ đang ngồi trước ông, và bà ta bị buộc tội giết người?

— Vâng, đó là bà ta.

Clod Dramm quay lại phía Mason.

— Ngài có thể hỏi.

— Bị cáo bỏ quên chiếc khăn trong xe? - Mason hỏi.

— Vâng.

— Ông đã làm gì với nó?

— Tôi cho ông xem, còn ông nói rằng tôi phải giữ chiếc khăn tay lại.

Dramm khịt mũi.

— Một phút, - Mason nhận xét. - Hoàn toàn không nhất thiết lẫn lộn tôi vào vụ này.

— Tốt nhất ngài nên tránh khỏi nó cho xa hơn, - Dramm cảm cấn.

Chánh án Markhem gõ lên bàn.

— Yêu cầu giữ trật tự. Luật sư Mason, ngài muốn đề nghị tôi để người ta gạch bỏ lời đáp khỏi biên bản không?

— Vâng, thưa toà, - Mason đáp. - Tôi muốn gạch bỏ nó trên cơ sở là lời đáp không phù hợp với câu hỏi.

— Không, - chánh án phản đối cương quyết. - Toà cho rằng, lời đáp đúng cho câu hỏi được đặt ra.

Khuôn mặt ngài biện lí giãn ra với nụ cười rộng.

— Đại diện phòng biện lí đã chuẩn bị ông cho việc ông phải cung khai về vụ án này chứ?

— Không, thưa ông.

— Lẽ nào ông ấy không khuyên ông rằng khi xuất hiện khả năng đầu tiên hãy thông báo về chuyện ông đã

chuyển chiếc khăn cho tôi sao?

Nhân chứng bối rối, còn Clod Dramm nhồm đưng dậy, điên cuồng phản kháng. Chánh án Markhem bỏ qua lời phản đối và nhìn Marson về dò hỏi.

— Ô, ông ấy đã nói ông ấy không thể hỏi về nội dung câu chuyện giữa tôi và ông Mason, nhưng nếu ở tôi xuất hiện làm nhân chứng, tôi phải kể về mọi thứ cho các vị bồi thẩm.

— Và ông ấy khuyên ông, - Mason tiếp tục, - cúi người ra phía trước và nhìn chăm chăm vào bị cáo trước khi trả lời câu hỏi, bà ta có phải là người đàn bà đã ngồi vào taxi của ông tối ngày mười bảy tháng mười, để các bồi thẩm có thể nhìn thấy ông đã nghiên cứu các nét mặt của bà ta thế nào chứ?

— Vâng, ông ấy nói với tôi về điều đó.

— Thêm nữa, trước khi có phiên toà, ông đã mấy lần nhìn thấy bị cáo rồi phải không? Và trong các buổi gặp, người ta chỉ dẫn cho ông cái điều là ông đã chở chính bà ta đến Milpas Draiv. Đúng thế chứ?

— Vâng, thưa ông.

— Và để nhận ra bà ta, ông buộc phải cúi về phía trước và soi mói nhìn mặt bị can?

— Ô, - Marson đáp sau một chút bồi hồi, - tôi chỉ làm điều người ta yêu cầu thôi.

Perry Mason đứng lên.

— Ông tuyệt đối tin chắc là chính bị cáo đã đi với ông vào tối hôm ấy?

— Vâng, thưa ông.

— Tôi có thể khẳng định hay không, rằng lòng tự tin của ông được củng cố mạnh lên nhiều sau nhiều lần gặp bị cáo trong quá trình chuẩn bị phiên toà?

— Không, thưa ông, tôi không đồng ý với điều đó. Tôi nhớ rõ bà ta ngay vào tối hôm ấy.

— Tức là ông tin chắc rằng, cả hai lần ông có việc cùng với bị cáo chứ?

— Vâng.

— Và ông không hề có một chút ngờ vực nhỏ về điều là chính bị cáo đã lấy chiếc khăn tay chỗ ông? Và rằng ông đã chở bà ta đến Milpas Draiv?

— Vâng, tôi có việc với một và chỉ vẫn một người đàn bà ấy.

Perry Mason quay về phía gian phòng đông kín người và bằng một điệu bộ rất kịch chia cánh tay phải ra.

— Mei Sibli, mời cô đứng lên cho! - Ông kêu lên.

Mei Sibli chậm rãi đứng lên từ chỗ của mình.

— Hãy nhìn kĩ người phụ nữ này, - Mason yêu cầu người lái xe, - hãy nói, ông đã nhìn thấy cô ấy bao giờ chưa?

Clod Dramm đứng nhô dậy.

— Thưa toà, tôi phản đối chống hình thức kiểm tra trí nhớ của nhân chứng kiểu này. Câu hỏi này không có quan hệ đến bản chất vụ án.

— Tôi hi vọng, ngài sẽ chứng minh cho chúng tôi tính đúng đắn về hành động này của ngài, - chánh án hướng về Mason.

— Để cho rõ ràng hơn, tôi thay đổi câu hỏi cuối, - vị luật sư trả lời, - và tôi sẽ hỏi ông, thưa ông Cem Marson, ông có thừa nhận rằng, người phụ nữ đang đứng trước ông, đêm ngày mười bảy tháng mười đã đến chỗ ông vì chiếc khăn mùi soa mà cô ta bỏ quên trong xe, khi đã trở về khách sạn Bridmont trên phố thứ Chín hay không?

— Không, thưa ông. Người phụ nữ kia cơ, - anh ta chỉ vào Bessy Forbs đang ngồi.

— Ông không thể nhầm lẫn chứ?

— Không, thưa ông.

— Thế nếu ông không nhận ra nổi người phụ nữ đến lấy chiếc khăn, thì tương tự ông có thể không nhận ra nữ hành khách mà ông đã chở đến Milpas Draiv, có phải thế chẳng?

— Tất nhiên, nếu tôi không nhận ra một bà, thì cũng có thể nhầm trong trường hợp thứ hai, - lái xe thú nhận.

Mason mỉm cười hài lòng.

— Mọi sự chính là thế đó.

Clod Dramm lại đứng bật dậy.

— Thưa toà, tôi yêu cầu tuyên bố nghỉ đến sáng ngày mai.

Chánh án Markhem nhăn mặt và chậm chạp gật đầu.

— Việc nghe vụ án được hoãn đến sáng mai. Tôi xin nhắc các vị bồi thẩm rằng, họ không được quyền nói về tất cả những gì họ đã nghe thấy ở đây. Cũng như cấm bàn luận vụ án khi có mặt các bồi thẩm, - chánh án gõ búa xuống bàn và đường bệ đi vào văn phòng.

Clod Dramm nhìn hai cảnh sát một cách nhiều ý nghĩa, và những người kia xông đến chỗ Mei Sibli. Mason lao theo sau họ.

— Chánh án Markhem đề nghị cả ba người các ông ghé vào văn phòng của ngài, - ông nói.

Các cảnh sát ngạc nhiên nhìn nhau.

— Đề nghị theo sau tôi, - và Mason đi về phía cánh cửa chánh án vừa vào khuất.

Trên ngưỡng cửa ông quay lại và kêu:

— Ê này Dramm!

Ông kia ngẩng lên và nhìn qua vị luật sư.

— Ngài có thể đi cùng tôi vào gặp ngài chánh án Markhem không?

Sau một chút ngẫm nghĩ Dramm gật đầu và đi về phía họ. Các luật sư đi qua vào văn phòng, Mei Sibli và hai cảnh sát theo sau họ.

Đọc theo tường là những giá đựng sách, ở giữa là chiếc bàn gỗ sồi khổng lồ chất đầy giấy tờ và những quyển sách to mở sẵn. Chánh án Markhem nhìn những người bước vào vẻ dò hỏi.

— Thưa chánh án, - Mason khởi đầu, - người phụ nữ trẻ này là nhân chứng của tôi. Cô được bên bào chữa gọi đến toà. Tôi nhận thấy, theo tín hiệu của Dramm, hai cảnh sát đã xông đến chỗ cô ấy. Tôi có thể yêu cầu ngài giải thích cho nhân chứng của tôi hiểu rằng cô ấy có thể im lặng, trong khi cô chưa bị triệu đến một cách chính thức, còn cho cảnh sát rằng họ không có quyền quấy

rầy cô ấy chứ?

Clod Dramm đỏ tía mặt vì tức giận.

— Khi ngài đã khơi vụ này ra, và chúng ta không phải trong phòng xử án, chúng ta hãy làm mọi điều cho nó rành mạch ra.

— Biết sao được, chúng ta bắt tay vào việc thôi.

— Tôi định làm rõ, người ta có trả tiền cho người phụ nữ này hay không thôi. Tôi rất muốn biết, cô ta có đến chỗ lái xe taxi và đòi chỗ ông ta chiếc khăn dường như cô ta bỏ quên trong xe hay không.

— Cứ cho là cô ấy trả lời là thế. Ngài định làm gì tiếp?

— Hẳn tôi cố làm rõ, ai đã trả tiền cho màn vũ hội trá hình được dựng này, còn sau đó sẽ xin lệnh bắt người đó.

— Người đó là tôi. Tôi đã làm điều đó. Và bây giờ thì sao nào?

— Thừa các ngài, - chánh án can thiệp vào, - tôi cho rằng cuộc tranh cãi này dẫn chúng ta đi trệch hướng rồi.

— Ngược lại, - Mason phản đối, - tôi dự đoán rằng ngài biện lí sẽ nói chính những lời ấy, và tôi muốn để chúng tôi giải thích với nhau trước mặt ngài. Tại bang chúng ta không có luật cấm một người phụ nữ đóng vai

một phụ nữ khác. Và tuyên bố mình là chủ sở hữu một vật bị mất cũng không phải là phạm tội, nếu trong đó không theo đuổi mục đích chiếm dụng sở hữu của người khác.

— Nhưng chính vì điều đó mà toàn bộ vụ lừa đảo này đã được bày ra! - Clod Dramm kêu lên.

Mason mỉm cười.

— Ngài Dramm, ngài quên rằng khi nhận được chiếc khăn, tôi đã lập tức chuyển ngay nó cho cảnh sát, còn Mei Sibli đã trao nó ngay cho tôi sau khi gặp lái xe. Tôi chỉ kiểm tra trí nhớ ông ta thôi. Đã làm việc với tài xế, hiển nhiên, ngài làm cho ông ta tin rằng vào tối ấy, ông ta gặp bị cáo hai lần, và tôi không hề nghi ngờ rằng, bằng các câu hỏi tôi không thể phủ định được điều đó. Vì thế tôi buộc phải tiến hành một bài học trực quan. Và chỉ có thế. Tôi không vượt ra ngoài giới hạn các quyền được luật pháp cho phép.

Chánh án Markhem chăm chăm nhìn Mason, và trong cặp mắt ông thoáng qua tia lửa vui vẻ.

— Xét mọi nhẽ, ngài đề nghị tôi không phải để xem xét mặt đạo lý của vấn đề này, hoặc để xác định, có sự trộm cắp hay không khi chuyển chiếc khăn. Nếu tôi hiểu

đúng, là luật sư, ngài đòi hỏi bảo đảm cho việc nhân chứng của ngài được quyền phát biểu trên toà, còn bên cáo trạng sẽ không làm cho họ sợ.

— Đúng vậy, - Mason đáp, mắt không rời Dramm.

— Vì những hành động tương tự, ngài buộc phải chịu trách nhiệm trước hội đồng tư pháp hiệp hội các luật sư! - Ông ta rống lên.

— Thế thì chỉ tuyệt thôi, ở đây chúng ta sẽ làm rõ ai đúng ai sai. Còn lúc này, bỏ ngay móng vuốt khỏi các nhân chứng của tôi.

— Các ngài, thưa các ngài, - chánh án Markhem đứng lên từ bên bàn. - Tôi yêu cầu xử sự trong khuôn phép lịch sự. Ngài Dramm ạ, ngài biết rất rõ rằng đòi hỏi của ngài luật sư Mason hoàn toàn là hợp pháp. Nếu bên bào chữa gọi ai đó với tư cách nhân chứng, ngài không nên gây lo lắng cho người đó.

Mặt đỏ bừng, Dramm thở hắt ra.

— Được rồi, - ông ta lầu bầu.

— Nào lại đây, - Mason mỉm cười, nắm lấy tay Mei Sibli và dẫn cô ra phía cửa. Ông vừa mở cửa ra, một chùm ánh sáng chói làm loá mắt họ. Cô gái bật kêu lên và che mặt.

— Đừng sợ, - Mason trấn an cô. - Báo chí cần ảnh cô đấy mà.

Clod Dramm bước ra từ văn phòng.

— Ngài đã cố ý dựng lên toàn bộ chuyện này! - Ông ta quát to. - Ngài muốn được lọt vào trang nhất của báo chí.

Mason mỉm cười thoả mãn.

— Ngài có gì phản đối không?

— Lại còn không! - Dramm kêu lên.

— Đúng thôi, - vị luật sư nhún vai, - đó là quyền của ngài.

Bạch mặt ra vì tức giận, ngài biện lí quay lưng lại và đi ra cửa. Mason ngó Mei Sibli.

— Tôi không muốn để cô nói với cảnh sát, nhưng với các nhà báo cô có thể kể về mọi chuyện.

Ông cúi chào và cũng đi ra cửa. Ngó lại, Mason thấy có năm hay sáu nhà báo túm quanh cô gái, hò hét át lẫn nhau, và tới tập hỏi cô.

Chương 18

Bước vào phòng tiếp khách, Mason ngược nhìn đồng hồ. Tám giờ bốn lăm phút. Ông bật đèn và đặt lên bàn Della Street một chiếc vali da. Lấy găng tay trong túi ra và xỏ vào tay, Mason mở vali và nhấc từ đó ra chiếc máy đánh chữ xách tay, mấy tờ giấy sạch và chiếc phong bì dán sẵn tem. Vừa lúc đó Della bước vào phòng tiếp khách.

— Anh đọc báo chưa? - Cô hỏi khi cởi áo khoác ngoài.

— Đã, - mỉm cười, Mason đáp.

— Hãy nói với tôi, anh cố ý dẫn sự việc đến chỗ để kết thúc buổi họp một cách đầy ấn tượng như thế đấy chăng?

— Tất nhiên. Mà sao lại không cơ chứ?

— Nhưng về thực tế anh đã phạm luật. Giờ đây họ sẽ

gọi anh đến hội đồng tư pháp.

— Chắc gì. Tôi không làm gì đáng chê trách cả.

— Có gì đó tôi không hiểu anh.

— Della ạ, cô thấy không, hẳn chẳng ai ngạc nhiên, nếu tôi xếp mấy người đàn bà thành một hàng và yêu cầu Cem Marson xác định anh ta đã trao khăn cho ai. Hoặc là tôi có thể chỉ vào một phụ nữ, nói rằng theo tôi, chính cô ta đã lấy chiếc khăn, và hỏi anh ta có đồng ý với tôi hay không.

— Và sao?

— Ô, nhưng tôi lại tiến thêm một bước nữa. Ngay trong buổi gặp đầu tiên tôi đã hiểu rằng anh ta nhớ rất mơ hồ về người đàn bà đó. Chính tôi đã lợi dụng điều đó, khi dùng cô Sibli. Cô ấy mặc như Bessy Forbs, xúc đúng thứ nước hoa nọ, và tài xế đã đưa khăn cho cô ấy không một chút lưỡng lự. Thêm vào đó, tôi hiểu rằng biện lí sẽ thuyết phục được người lái xe. Họ chỉ Bessy Forbs cho anh ta thấy không dưới chục lần. Và lại, họ đã làm điều đó như vô tình và đúng như đã thói miên anh ta. Thứ nhất, họ nói rằng bà ấy đã đi trên xe anh ta. Sau đó tổ chức đối chất và tuyên bố với Bessy Forbs rằng lái xe đã nhận ra bà. Dĩ nhiên, bà ta im lặng và không đáp

lại một câu hỏi nào cả. Đối với Cem Marson sự im lặng của bà ta có nghĩa là thừa nhận rằng thực sự bà ta đã đi với anh ta đến Milpas Draiv, còn sau đó đã lấy chiếc khăn chõ anh ta. Dần dần sự tin tưởng vào điều đó cứ củng cố thêm và, rốt cuộc, anh ta không còn ngờ vực trong chuyện tối hôm đó đã hai lần gặp Bessy Forbs. Đó là thực tế thông thường của bên cáo trạng. Họ rất khéo léo bom cho các nhân chứng đến nỗi khi phát biểu trên toà các nhân chứng tin chắc vào sự đúng đắn của mình.

— Còn về chuyện cái khăn? - Della hỏi.

— Cái khăn thì có gì đâu, Mei Sibli không ăn cắp nó, mà đem đến cho tôi. Tôi lại lập tức chuyển nó cho chính quyền. Nếu khác, họ còn phải kiếm tìm lâu hơn cơ.

Della nhăn mặt và lắc đầu.

— Có thể, mọi sự là như anh nói, nhưng theo tôi, anh đã lừa họ.

— Dĩ nhiên là lừa rồi. Vì thế người ta mới trả tiền cho tôi. Tôi tiến hành hỏi cung ở dạng bất thường và biết cách đạt được thứ mình muốn sớm hơn cả khi biện lí hiểu rõ điều gì đang diễn ra. Và chỉ thế thôi. Đừng cời găng tay, Della.

— Tại sao? - Cô hỏi, bất giác ngó hai tay.

— Tại vì chúng ta phải lừa họ một lần nữa, và tôi không muốn để trên giấy còn lại vân tay chúng ta.

Trước khi trả lời, Della ngò vục nhìn vị luật sư.

— Chúng ta không phạm pháp chứ?

— Tôi nghĩ là không, - Mason đáp. - Chí ít, người ta không bắt nổi chúng ta đâu.

Ông đi lại cánh cửa và chốt nó lại.

— Hãy lấy giấy đặt vào chiếc máy này.

— Tôi không thích những chiếc máy chữ xách tay này, - Della đáp. - Tốt hơn thì tôi cứ dùng máy của mình.

— Đừng có cãi với tôi, Della ạ. Mỗi cái máy chữ có những đặc điểm riêng biệt, có thể nói là nét chữ riêng. Một giám định viên có kinh nghiệm sẽ dễ dàng xác định không chỉ nhãn hiệu chiếc máy đã đánh ra văn bản, mà còn cả chính chiếc máy đó.

— Thế chiếc này hoàn toàn mới à?

— Phải. Vì thế trước hết chúng ta hãy giúp cho nó cũ đi. - Đi lại cạnh bàn, Mason cúi xuống và bẻ vênh nhẹ các cần giữ con chữ.

— Thế ý nghĩa toàn bộ thứ đó là gì? - Della hỏi sau mấy phút.

— Chúng ta chuẩn bị viết lời thú nhận.

— Về chuyện gì?

— Về chuyện giết Paula Cartrait.

— Ôi! Trời ôi! - Della sững sốt nhìn vị luật sư. - Và anh sẽ làm gì với nó?

— Chúng ta gửi nó cho biên tập báo Cronikle.

Cô gái hít thở sâu và ngồi xuống bên bàn, đặt tờ giấy trắng vào máy chữ.

— Cô sợ không? - Mason hỏi.

— Không, - cô đáp.

Mason ngẫm nghĩ một giây rồi bắt đầu đọc:

«Thưa ngài quý mến! Tôi đã chú ý đến bài phỏng vấn Elizabet Uoker in trên báo của quý ngài. Bà Uoker nhắc tới những ý định do tôi nói ra, và nói không chỉ một lần là tôi sẽ chết trên đoạn đầu đài. Bà ta kể cả việc phần lớn thì giờ, với ông nhòm trong tay tôi đã quan sát ngôi nhà của Clinton Forbs, ở tại thành phố này dưới cái tên Clinton Fouli.

Tất cả những gì bà ta nói ra là đúng với hiện thực.

Trong phần lời dẫn ngài viết rằng, trước khi bắt đầu phiên toà xử Bessy Forbs, hẳn nên bắt giữ tôi và Paula, ngầm bảo rằng một trong hai chúng tôi chịu trách nhiệm

về cái chết của Clinton Forbs. Lời buộc tội như thế là thiếu cơ sở. Tôi không bắn Clinton Forbs, nhưng đã giết chết vợ mình, Paula Cartrait. Xét tình thế hình thành hiện thời, tôi đi tới kết luận rằng công chúng nên cần biết sự thật...»

— Cô sợ chứ? - Mason nhắc lại khi Della vừa đánh xong chữ cuối.

— Không, - cô đáp, - hãy tiếp đi.

— Tuyệt. Tiếp tục.

«...Vợ chồng chúng tôi đã sống hạnh phúc ở Santa Barbara. Clinton và Bessy Forbs vốn là bạn của chúng tôi. Tôi biết rằng Clinton là kẻ hám gái, nhưng mặc dù thế tôi vẫn thích y. Y xoắn xuýt lấy một số phụ nữ, thế nhưng tôi không ngờ vực rằng vợ tôi cũng thuộc về số đó. Sự thật đổ ụp xuống tôi như tiếng sét giữa trời quang. Hạnh phúc của tôi và gia đình đã vỡ nát. Tôi sẽ tìm ra Clinton Forbs và giết y như giết một con chó dại.

Tôi tốn mất mười tháng để làm rõ ra y đã đến sống tại Milpas Draiv dưới cái tên Clinton Fouli. Tôi đã thuê ngôi nhà bên cạnh và thuê một bà quản gia điếc để bà ta khỏi đi hóng hớt chuyện với hàng xóm. Trước khi giết Forbs,

tôi muốn biết được giờ giấc hoạt động hàng ngày của y và hiểu xem y đã đối xử thế nào với Paula và nàng có hạnh phúc không. Vì thế suốt thời gian, hầu như tôi ở bên cửa sổ với ống nhòm trong tay. Rốt cuộc tôi đã hiểu ra rằng Paula bất hạnh khủng khiếp.

Nhưng, thật tiếc, tôi đã không đạt được điều tôi dự tính. Một đêm tối tôi đi sang nhà tên kẻ thù của tôi. Tôi muốn giết y và đưa vợ tôi đi khỏi đó. Thông qua quản gia tôi gửi cho luật sư của tôi một bức thư kèm theo bản di chúc.

Cửa hậu hoá ra mở sẵn, và tôi lên vào nhà Clinton Forbs chẳng bị trở ngại gì. Y có con bé giê tên là Prins vốn biết tôi rất rõ. Thay vào việc cất tiếng sủa, Prins vẫy đuôi và liếm tay tôi. Tôi vỗ vỗ lên đầu nó, đi qua vào phòng đọc và ở đấy bất ngờ đụng với vợ mình. Trông thấy tôi, nàng sợ hãi kêu lên. Tôi tóm lấy cổ nàng và dọa sẽ xiết cổ, nếu nàng lên tiếng. Vì khiếp hãi Paula suýt ngất xỉu. Tôi giúp nàng ngồi xuống và hỏi mấy câu. Thì ra, Telma Benton là tình nhân của Clinton Forbs, thêm nữa, tình sử của họ bắt đầu từ lâu trước khi rời khỏi Santa Barbara. Paula chỉ một mình trong nhà, bởi Forbs và Telma đi đâu đó, còn Ah Wong, đầu bếp người Trung

Hoa, bỏ đến với bạn bè. Tôi nói với Paula rằng tôi chuẩn bị giết Forbs, và đề nghị nàng đi cùng tôi. Nàng liền phản đối và tuyên bố là không yêu tôi và không tìm được hạnh phúc cùng tôi. Nàng dọa gọi điện thoại cho cảnh sát và kể về các dự định của tôi. Nàng thậm chí đã đi đến máy điện thoại. Tôi cố giữ nàng lại, nàng kêu lên, và tôi tóm được cổ nàng. Không bao giờ tôi có thể lí giải nổi, tôi đã trải qua nỗi niềm gì vào thời điểm đó. Tôi yêu nàng điên dại, còn nàng nhìn tôi như nhìn một chỗ trống rỗng. Nàng muốn cứu con người đã phản lại tôi và nàng, con người mà tôi thù hận. Tôi mất đi khả năng kiểm soát bản thân, còn khi bình tĩnh lại, nàng đã chết.

Tôi biết là Clinton Forbs đang mở rộng gara. Công nhân đã làm xong các bức tường và chuẩn bị rải bê tông nền. Tôi đi ra gara, tìm được chiếc chòong và xẻng, đào một cái hố và lấp xác Paula. Tôi đã không dám đợi Clinton Forbs. Vụ giết người xảy ra làm tôi choáng váng. Tôi run rẩy như chiếc lá. Thế nhưng tôi hiểu rằng chẳng có gì đe dọa tôi cả. Không hề có nhân chứng. Sang sáng hôm sau công nhân đã xoá đi dấu vết sự phạm tội. Tôi chuyển sang khu vực khác của thành phố và thuê nhà dưới một cái tên giả. Không thể nào tìm ra nổi tôi đâu,

tôi đang an toàn tuyệt đối. Lời thú nhận này tôi viết chỉ là để lập lại sự thật. Tôi đã giết vợ mình, nhưng không bán vào Clinton Forbs, dù là tôi rất muốn làm việc đó.

Người bạn chân tình của Ngài

Artur Cartrait»

Perry Mason chăm chú đọc lại bài đã đánh máy.

— Có lẽ, mọi sự đều ổn, - ông cầm chiếc phong bì trên bàn và chìa nó cho Della.

— Hãy đánh máy địa chỉ toà soạn Cronikle.

Khi Della đã hoàn thành lời yêu cầu, Mason đặt bức thư vào phong bì, dán nó lại và cất máy chữ vào vali.

— Anh định làm gì? - Della lo lắng hỏi.

— Gửi thư đi, giấu cái máy sao cho không ai tìm nổi và về nhà.

Della nhìn ông, gật đầu và đi ra cửa, nhưng chưa đi được vài bước, cô dừng bước và lại nhìn vị luật sư.

— Thế mục đích của anh là thế nào? Anh cố để đạt được cái gì?

— Tôi muốn để người ta gỡ nền bê tông trong gara ra và xem có gì giấu ở dưới đó.

— Báo cho cảnh sát có đơn giản hơn không?

Mason cười không vui.

— Ở đây người ta sẽ không động đậy lấy một ngón tay. Họ căm thù tôi, mơ ước để Bessy Forbs bị kết tội. Và họ sẽ bất chấp tất cả, chỉ hòng không làm suy yếu quan niệm của họ trước các bồi thẩm. Theo ý họ, Bessy Forbs có tội, và họ sẽ không còn chịu nghe ai nữa. Nếu tôi kể cho họ về các ngờ vực của mình, họ sẽ quyết rằng tôi muốn đánh lừa họ.

— Thế nếu anh gửi thư cho toà soạn Cronikle?

— Vì sự kiện giết gân, tờ báo sẽ chăm lo để sà nhà bị dỡ ra.

— Nhưng ai sẽ cho họ giấy phép?

— Đừng nói điều ngốc nghếch. Ngôi nhà thuộc về Forbs, mà ông ta thì đã chết. Giờ thuộc về Bessy Forbs, vợ ông ta, khi bà được minh oan, ngôi nhà sẽ chuyển thành sở hữu của bà ta.

— Thế nếu không?

— Bà ta sẽ được minh oan, - Mason nhắc lại một cách cứng rắn.

— Thế từ đâu anh cho rằng dưới nền bê tông có chôn xác ai đó?

Vị luật sư trầm ngâm nhìn Della.

— Cô có nhớ Artur Cartrait đến chỗ chúng ta như thế

nào không?

— Tất nhiên.

— Và nhớ các lời của ông ta? Ông ấy muốn lập di chúc và dự định để lại tài sản của mình cho người đàn bà đang sống trong ngôi nhà của Clinton Fouli tại Milpas Draiv dưới cái tên Evelin Fouli.

— Vâng.

— Còn trong di chúc, ông ấy đã viết hoàn toàn khác.

— Nhưng tại sao?

— Tại vì ông hiểu rằng chẳng có ý nghĩa gì nếu để tài sản lại cho một người đã đi sang thế giới bên kia. Bằng cách nào đó Cartrait biết rằng bà ta đã chết.

— Nghĩa là ông ta không giết Paula Cartrait?

— Tôi không chắc điều này, nhưng tôi nghĩ là không.

— Nhưng lẽ nào làm giả một thú nhận như thế lại không là phạm tội sao?

— Trong một hoàn cảnh nào đó thì không.

— Thế trong trường hợp này?

Mason thở dài nặng nề.

— Rồi sẽ đến lúc chúng ta biết về điều đó.

— Vậy là anh cho rằng Artur Cartrait biết về cái chết của vợ mình?

— Phải. Ông ấy rất yêu bà ta và tìm kiếm suốt mười tháng. Còn sau đó hai tháng trời sống bên cạnh và theo dõi con người mà ông ấy thù hận. Ông ấy đã quyết một cách cứng rắn là giết Clinton Forbs. Ông ấy đã dự định để lại gia sản cho Paula Cartrait, nhưng không muốn báo chí lại lôi lên bề nổi những chi tiết vụ scandal ở Santa Barbara. Vì thế ông ấy mới có ý đồ viết di chúc có lợi cho người đàn bà đang sống với Clinton Fouli tại Milpas Draiv dưới cái tên Evelin Fouli. Cartrait chắc sẽ giết Forbs, rồi đi thú tội và chịu trừng phạt. Còn tài sản của ông ấy sẽ chuyển sang cho vợ goá người bị giết. Và hẳn chẳng ai đặt ra câu hỏi thừa nào.

Della nghiêng ngó mũi giày.

— Có lẽ, tôi đã bắt đầu hiểu.

— Thế nhưng đã xảy ra gì sau đó, và Artur Cartrait thay đổi di chúc. Chắc chắn ông biết rằng vợ của ông đã chẳng cần thêm gì nữa. Tôi nghi ngờ rằng, trong thời gian kiếm tìm Clinton Forbs, Cartrait đã giữ liên lạc với Bessy Forbs. Bà ta là người duy nhất còn lại gần gũi với ông ấy, và Cartrait đã viết di chúc có lợi cho bà ta.

— Tại sao anh nghĩ rằng ông ta giữ liên lạc với Bessy Forbs?

— Bà ta đề nghị lái xe taxi gọi theo điện thoại Parkrets 62945, đó là điện thoại của Cartrait, và yêu cầu Artur đi đến nhà Clinton. Nghĩa là bà ta biết Cartrait sống ở đâu, tức là họ có giao thiệp với nhau.

— Hiểu rồi, - Della gật đầu và im lặng một lát, rồi nói thêm, - Thế anh tin rằng bà Cartrait không bỏ chạy với Artur Cartrait, xử sự với Forbs cũng y như với người chồng tại Santa Barbara à?

— Tuyệt đối tin chắc, - Mason đáp không hề dao động.

— Nhưng tại sao?

— Mẫu giấy mà Paula Cartrait để lại, không phải do tay bà ta viết ra.

Hai mắt Della mở to vì sửng sốt.

— Phải, phải. Bức điện tín gửi từ Midvic đến viết bằng nét chữ giống thế.

— Thế biện lí biết về điều này không?

— Tôi nghĩ là không.

Della trầm ngâm mất một giây.

— Mẫu giấy do Telma Benton viết?

— Không, xét theo mẫu chữ viết của cô ta. Mà tôi thì tin là có một người khác viết mẫu giấy này.

— Bà Forbs chăng?

— Không. Từ trong tù bà ấy có gửi thư cho tôi. Nét chữ của bà ấy cũng không trùng hợp.

— Nhân thế, anh đọc trang đầu trong Cronikle chưa?

- Bất chợt Della hỏi.

— Chưa. Thế có gì đặc biệt trong đó?

— Chủ bút tuyên bố rằng, giờ đây, khi các lời khai của lái xe taxi bị nghi ngờ, anh có nghĩa vụ cho phép Bessy Forbs phát biểu trước phiên toà. Bà ta phải chứng minh sự vô tội của mình, chứ không phải dựa vào chiến thuật của những tên tội phạm sùng sỏ.

— Tôi chưa đọc điều đó, - Mason nhận xét.

— Và tất cả các báo khác đều nhấn mạnh sự *nhẹ nhàng* mà anh dùng để xử lí với nhân chứng chính của bên cáo trạng.

— Tôi có làm gì đặc biệt đâu, - Mason nhún vai, - chỉ lợi dụng sai lầm của họ thôi.

Mason mặc quần áo, tắt đèn, cầm lấy vali và đi xuống xe. Ông đi sang đầu kia thành phố, bỏ thư vào thùng thư và đi tiếp, đến một cái hồ nhỏ ẩn khuất giữa những ngọn đồi không xa thành phố lắm. Để xe lại trên đường, Mason tóm lấy vali và đi lại gần mặt nước, ném nó

xuông hồ.

Chương 19

Paul Drake ngồi trong chiếc ghế bành trước Mason.

— Paul à, tôi cần một người sẵn sàng chịu mạo hiểm.

— Chỗ tôi loại ấy bao nhiêu cũng có. Anh ta cần phải làm gì?

— Tôi muốn anh ta gặp Telma Benton và xem qua nhật kí của cô ta. Sau đó anh ta phải giật lấy tờ giấy đánh dấu ngày 18 tháng mười và đưa về cho tôi.

— Thế có gì viết trong đó?

— Tôi không biết.

— Cô ta sẽ làm om sòm.

— Dĩ nhiên.

— Cái gì sẽ đe dọa người của tôi?

— Người ta sẽ làm cho anh ta sợ, nhưng chắc chắn chỉ có thể là hết.

— Cô Benton có thể đâm đơn kiện anh ta, nếu tờ giấy

ấy lọt vào báo chí?

— Nó sẽ ở chỗ tôi. Và tôi muốn cho cô Benton biết về điều ấy.

— Nghe này, - Drake nhận xét, - tất nhiên đó không phải việc của tôi và không phải tôi dạy được anh đâu là nghĩa vụ của người luật sư, nhưng anh đang đánh đu trên lưỡi dao đấy.

— Chả còn biết bầu víu vào đâu, - Mason phản đối. - Tôi không vượt qua giới hạn mà luật pháp quy định. Anh xem, vào thời của chúng ta người ta đã in những thứ quý quái gì trong báo chí, mà chả bị ảnh hưởng gì cả.

— Nhưng anh không phải là báo chí.

— Tôi biết rõ điều đó, - Mason lâu bầu. - Tôi là luật sư và đại diện cho thân chủ, người có quyền được xét xử công bằng và khách quan.

— Và cái toà án khách quan ấy nhất thiết phải kèm theo những hiệu quả kích động chăng?

— Phải, nếu điều đó cần thiết cho việc đưa ra các chứng cứ.

— Tất cả mọi chứng cứ hay chỉ những cái nói điều có lợi cho thân chủ của anh?

— Ô, - Mason nhếch mép, - tôi không định toát mồ

hôi vì ngài biện lí khu.

Paul Drake gãi cằm.

— Anh sẽ thay mặt cho chúng tôi nếu xảy ra những điều phức tạp?

— Tất nhiên. Chẳng lẽ anh nghĩ là tôi sẽ bỏ mặc các anh sao?

— Tốt rồi, - Drake đứng lên. - Cần ghi nhận rằng hôm nay anh đã đẩy Dramm xuống vũng bùn. Tất cả các báo đều đồng loạt khẳng định rằng, bây giờ chẳng ai còn tin tay lái xe nữa.

— Và ơn Trời, - Mason mỉm cười.

— Nhưng chúng ta thì biết rằng Bessy Forbs đã đến Milpas Draiv trên chiếc taxi ấy và đã vào nhà.

— Tạm thời bên cáo trạng chưa đưa ra được các chứng cứ, họ chỉ có thể phỏng đoán về chuyện gì đã xảy ra trong thực tế thôi.

— Thế Dramm đào đâu ra các chứng cứ, nếu nhân chứng chủ yếu của ông ta không được ai tin?

— Đó là mối lo toan của ông ta, - Mason cắt ngang.

— Thôi được, có lẽ tôi đi đây, - Drake thở dài. - Anh còn cần gì nữa không?

— Không, hôm nay thế là đủ.

— Tôi có cảm giác là đâu chỉ cho hôm nay, - và nhà thám tử bước ra khỏi văn phòng.

Mason ngả người ra lưng ghế bành và nhắm mắt suy nghĩ. Sau mấy phút Frenk Everli, chàng trợ lý luật sư trẻ và háo danh, bước vào văn phòng.

— Tôi có thể nói chuyện với ông được không, thưa sếp? - Anh ta hỏi.

Mason mở mắt và nhăn mặt.

— Được, có chuyện gì vậy?

Frenk Everli ngồi ghé lên chiếc ghế tựa.

— Tôi đề nghị ông như hàm ân riêng cho phép Bessy Forbs cung khai.

— Thế để làm gì?

— Báo chí nói nhiều về chuyện này. Không chỉ những kẻ hẹp hòi thiên cận, mà cả các luật sư, thẩm phán và nhà báo.

Mason cười khan.

— Và họ nói gì nữa?

— Nếu ông không cho người đàn bà ấy cung khai và bà ta bị thừa nhận là có tội, thanh danh của ông sẽ bị chôn vùi.

— Biết làm sao được, chẳng tránh nổi số phận đâu, -

Mason thờ dài.

— Nhưng lẽ nào ông lại không biết ư? - Everli kêu lên.
- Bà ấy không có tội cơ mà. Bây giờ thì đến thẳng mù cũng rõ điều đó. Sự buộc tội chồng Bessy Forbs được dựng trên những chứng cứ gián tiếp. Và nếu bà ấy tự lật đổ lời buộc tội, các bồi thẩm sẽ lập tức đưa ra phán quyết đúng đắn.

— Anh thực sự nghĩ như thế à?

— Tất nhiên. Thế có thể nghĩ khác được chăng?

— Và anh nghĩ rằng, không cho bà ta hé miệng, tôi chỉ làm phức tạp hoá tình trạng của Bessy Forbs ư?

— Tôi cho rằng ông đã gánh vào mình một trách nhiệm quá lớn, thưa ông, - Everli nói. - Xin ông hãy hiểu đúng cho tôi, tôi nói với ông như một luật sư nói với một luật sư. Ông có nghĩa vụ trước thân chủ, trước các đồng nghiệp của ông, và cuối cùng nữa, trước chính bản thân.

— Thế nếu bà ta cung khai và bị thừa nhận là có tội?

— Nhưng điều đó là không thể! Tất cả đều có cảm tình với Bessy Forbs, và sau việc không ai còn tin những lời khai của tài xế, thì chẳng có gì đe dọa bà ấy nữa.

— Frenk này, - Mason nói trầm ngâm, nhìn vào mắt anh ta, - tôi rất cảm ơn anh vì cuộc trò chuyện này.

— Nghĩa là ông cho phép bà ấy cung khai?

— Không, trong bất cứ trường hợp nào.

— Nhưng tại sao?

— Tại vì anh nghĩ rằng bà ta không có tội. Và tất cả nghĩ rằng bà ta không có tội. Trong số đó kể cả các bồi thẩm. Nhưng nếu tôi cho phép bà ta cung khai, ý kiến của toà có thể thay đổi. Tốt nhất cứ để cho họ buồn sầu về việc Bessy Forbs vớ phải một tay luật sư ngốc nghếch, và họ minh oan cho bà ta. Và hãy lưu ý, Frenk a, có nhiều phương pháp tiến hành bào chữa. Một số luật sư đến toà khi chưa có một kế hoạch cụ thể, phản đối chống lại từng câu hỏi, bám lấy những chi tiết không chính xác về mặt kỹ thuật, gọi ra vô số nhân chứng, và rút cuộc họ quên mất vấn đề đang nói về điều gì. Tôi lại thích tính năng động hơn. Vào một thời điểm nào đó bên cáo trạng kết thúc việc trình bày các chứng cứ, nhiệm vụ của bên bào chữa là ở chỗ làm cho cảm tình của các vị bồi thẩm dành cho bị cáo. Và chính ở đây tôi phải đánh một đòn quyết định làm cho bên cáo trạng bị rối loạn và gây một ấn tượng mạnh với các bồi thẩm đến mức họ sẽ minh oan cho thân chủ của tôi.

— Thế nếu ông đánh trượt?

— Đến lúc ấy thì chắc chắn tôi sẽ chôn vùi thanh danh của mình, - Mason mỉm cười.

— Nhưng ông không được quyền mạo hiểm như vậy.

— Biết làm thế nào! Tôi không có quyền xử sự khác, - ông đứng dậy và tắt đèn. - Về thôi, Frenk.

Chương 20

Clod Dramm bắt đầu một cách quyết liệt trận tấn công buổi sáng, cố cứu vãn trận thất bại cay đắng hôm trước. Vụ giết người đã xảy ra, vụ giết người lạnh lùng khi nạn nhân đang cạo râu thanh thản. Và ai đó phải chịu trách nhiệm vì điều đó.

Các cảnh sát kể về con bé giê cố gắng bảo vệ ông chủ bị tên giết người lạnh lùng bắn chết một cách dã man. Người chụp ảnh trình một bộ ảnh đầy đủ trong đó có cả cái đầu con chó phóng đại với đôi mắt ngưng đọng và cái lưỡi thè ra. Bác sĩ tư pháp thông báo rằng Forbs bị bắn áp sát, bởi vì trên da người bị giết còn lại các vết bỏng vì thuốc súng.

Thỉnh thoảng Mason hỏi một câu liên quan đến một chi tiết vụn vặt nào đó mà nhân chứng bỏ sót. Chẳng có gì trong hành vi của ông làm gợi nhớ đến người chiến

thắng hôm qua. Và dần dần những nụ cười biến mất trên các khuôn mặt của thính phòng đông đảo. Thay vào đó là những ánh mắt dè chừng hướng về Bessy Forbs. Vụ giết người vẫn là vụ giết người. Và ai đó phải chịu trách nhiệm về chuyện ấy chứ. Các bồi thẩm khi ngồi vào chỗ của mình đã lịch sự gật đầu chào Mason và nhìn bị cáo một cách đồng cảm. Đến trưa họ đã tránh nhìn vào mắt Mason.

Frenk Everli đi ăn trưa cùng với Mason. Chàng trai ăn vài ba thìa súp, chỉ động vào một tí thịt và từ chối món tráng miệng. Có cảm giác là anh ta rất hồi hộp.

— Tôi có thể nói một điều được không, thưa ông? - Anh ta hỏi khi Mason đã kết thúc món ăn, ngả ra lưng ghé bành và châm thuốc hút.

— Dĩ nhiên.

— Chiến thắng đang tuột đi ngay trước mũi ông, - Everli lấp bắp.

— Chẳng lẽ...?

— Tôi đã nghe các câu chuyện trong phòng xử án. Buổi sáng chắc người ta đã biện minh cho người đàn bà ấy ngay trong một chớp mắt. Còn giờ đây thì chẳng cứu nổi bà ấy, nếu bà ấy không chứng minh được chứng cứ

ngoại phạm của mình. Các bồi thẩm đã bắt đầu nhận thức ra việc người ta đã bắn chết Forbs một cách lạnh lùng. Khi Dramm nói về con chó trung thành đã bỏ mình vì chủ, trên mắt họ rớm nước mắt. Còn họ đã nhìn nhau nhiều ý nghĩa làm sao khi bác sĩ pháp y thông báo về việc vào thời điểm bắn, khẩu súng lục chỉ cách ngực Forbs có hai tấc.

— Phải, - Mason gật đầu đồng tình, - nhưng điều tồi tệ nhất còn ở phía trước.

— Ông nói về gì thế?

— Nếu tôi không nhầm, sau giờ giải lao bên cáo trạng sẽ gọi nhân chứng đầu tiên của bên bào chữa là người bán đồ thể thao ở Santa Barbara. Ông ta sẽ đem đến hoá đơn mà trong đó chỉ ra ngày mua khẩu súng và tên người mua nó. Ông ta sẽ nhận diện Bessy Forbs là người đã mua khẩu súng này, và cho xem chữ kí của bà ta. Sau sự kiện đó thì không ai trong số những người hiện diện còn lại một giọt nhỏ cảm tình đối với bị cáo.

— Nhưng lẽ nào không thể dừng ông ta lại được ư? - Everli kêu lên. - Chính ông có thể phản đối, tập trung sự chú ý của các bồi thẩm vào ông, bằng cách nào đó xoá nhoà cái ấn tượng khủng khiếp mà lời phát biểu của

người bán hàng sẽ gây nên.

Mason rút một hơi thuốc dài và phun ra một vòng khói.

— Tôi không có ý định dừng ông ta lại.

— Nhưng ông có thể xin được tạm dừng. Chứ không, sự kính tởm đối với kẻ sát nhân sẽ làm rung động các bồi thẩm.

— Thì tôi muốn đạt được chính điều đó mà.

— Nhưng tại sao?!

Mason mỉm cười.

— Anh chưa bao giờ tham gia một cuộc vận động tranh cử nào hả?

— Chưa, dĩ nhiên là chưa, - Frenk đáp.

— Nghĩa là anh chưa hiểu tâm trạng đám đông là một hiện tượng kì lạ như thế nào?

— Ông có ý nói gì?

— Trong nó không có cả tính cố định lẫn lôgic. Và tâm trạng của các bồi thẩm cũng tuân theo các quy luật đó.

— Tôi chưa hoàn toàn hiểu rõ: Ông đang hướng về đâu?

— Anh thích những vở kịch hay chứ?

— Vâng, tất nhiên.

— Và anh đã xem những vở kịch gây nên xúc cảm tâm hồn mãnh liệt chứ? Khi một cục nghẹn chặn lấy cổ và nước mắt bật ra ấy?

— Vâng, dĩ nhiên, nhưng có liên quan gì...

— Lần cuối anh xem vở kịch tương tự là bao giờ?

— Ô, chỉ mới mấy ngày trước đây thôi.

— Và, tất nhiên, anh đã nhớ thời điểm kịch tính nhất, khi thậm chí anh đã không dám thở, còn nước mắt thì cản trở nhìn thấy chuyện gì diễn ra trên sân khấu chứ?

— Vâng, tôi không bao giờ quên khoảnh khắc đó. Người đàn bà...

— Sự việc không phải ở đó, - Mason cắt lời anh ta. - Cho phép tôi hỏi, thế anh đã làm gì qua ba phút sau cái thời điểm kịch tính đó?

Everli nhấp nháy mắt vẻ không hiểu.

— Vẫn nhìn lên sân khấu như trước.

— Và anh đã trải qua cảm giác gì?

— Tôi... - và bất chợt anh ta mỉm cười.

— Nào, mạnh dạn lên. Vậy anh đã làm gì?

— Tôi đã cười, - Everli đáp.

— Chính là như thế!

— Nhưng, - Everli lấp bắp sau một hồi trầm ngâm, - tôi không hiểu, các bồi thẩm thì liên quan gì ở đây?

— Các bồi thẩm, đó là khán phòng, - Mason giải thích. - Dù nhỏ, nhưng vẫn là khán phòng. Hãy lưu ý, Everli ạ, chỉ các nhà viết kịch biết am hiểu bản chất con người mới đạt được thành công. Họ nhận thức được tính dễ thay đổi của khán phòng. Họ biết rằng khán giả không có khả năng trong một thời gian dài trải qua chỉ một loại cảm giác. Và nếu sau cảnh xúc động, các khán giả không được cười lên, vở kịch chắc chắn sẽ thất bại. Trong cái phút khó khăn, - Mason tiếp tục, - các khán giả luôn cảm tình với nữ nhân vật. Họ chân thành lo lắng cho cô ta. Họ bắt chập tất cả hòng để cứu cho được nhân vật. Nếu kẻ độc ác mà rơi vào tay họ, chắc hẳn ta sẽ bị xé ra làm trăm mảnh. Nhưng nỗi xót thương đồng cảm chỉ đủ cho không quá ba phút. Cuối cùng thì không phải họ, mà nữ nhân vật mới là người rơi vào bất hạnh, và bởi xúc động ít nhiều vì cô ta rồi, các khán giả đòi hỏi sự giải tỏa cảm xúc. Nhà soạn kịch giỏi biết rất rõ điều đó, ông tạo cho khán giả khả năng vui cười. Nếu mà anh nghiên cứu tâm lí học, chắc anh nhận thấy, mọi người tóm lấy cái khả năng đó một cách khao khát biết

nhường nào.

Everli tươi lên rạng rỡ.

— Hình như tôi đã bắt đầu hiểu.

— Vụ án Bessy Forbs sẽ được giải quyết rất nhanh.

Bên cáo trạng cố tạo nên ý nghĩa đặc biệt mức độ nặng nề của tội ác đã xảy ra, nhấn mạnh rằng sự xét xử tư pháp không phải là cuộc đụng độ của hai bên, mà chỉ phục vụ cho việc trừng phạt kẻ giết người. Thông thường đại diện bên bào chữa gắng sức làm giảm ấn tượng nặng nề do sự buộc tội tác động đến các bồi thẩm. Ông ta sẽ chống lại việc đưa ra các tấm ảnh. Ông ta sẽ chỉ tay vào các nhân chứng bên cáo trạng và chỉ trích họ trong những sự thiếu chính xác nhỏ nhất.

— Tôi cho đó là đường lối bào chữa đúng đắn nhất.

— Không, - Mason phản đối. - Đường lối tương tự dẫn tới kết quả ngược lại ngay. Đặc biệt trực quan thấy rõ điều đó, khi đại diện bên cáo trạng là Clod Dramm. Ông ta là một đối thủ nguy hiểm, nhưng ông ta thiếu hẳn khả năng tưởng tượng. Ông ta không cảm thấy trạng thái tinh thần của các bồi thẩm. Ông ta đã quen với những cuộc chiến lâu dài, khi luật sư cố bằng mọi cách làm giảm nhẹ nỗi khủng khiếp của tội ác đã gây ra. Tất nhiên

đôi khi anh cũng thấy là giữa trận đấu một trong số đôi thủ bỗng dừng chống cự như thế nào rồi chứ?

— Vâng, - Everli gật đầu.

— Mà tất cả chỉ vì ông ta đã bỏ ra quá nhiều sức lực. Và chờ đợi sự chống cự ngược lại. Còn khi nó biến mất, cái lực tự thân đã ném ông ta xuống đất.

— Và trên toà ông tạo nên một tình huống tương tự ư?

— Đúng vậy, - Mason mỉm cười. - Sáng nay các bồi thẩm đi tới phòng họp nhằm được thấy một vở kịch hay. Thế mà Dramm lập tức dội tới tấp xuống đầu họ nỗi khủng khiếp của vụ giết người. Tôi đã không ngăn cản ông ta, mà bên cáo trạng cứ chùng chật nỗi kinh hoàng này lên nỗi kinh hoàng khác. Giờ đây các bồi thẩm đã no ứ lên tận cổ bởi điều này. Một cách vô thức, trí não họ đang tìm kiếm sự xả hơi. Họ cần được giải toả, họ mong muốn thay đổi phong cảnh. Anh hãy nhớ, Frenk ạ, trong suốt quá trình tố tụng không nên cứ đánh mãi vào một điểm. Dramm đã gây nên sai lầm này, và sau giờ nghỉ tôi sẽ lợi dụng nó. Qua hai giờ ông ta đã tung vào các bồi thẩm bao nhiêu nỗi kinh hoàng đến mức đủ cho họ trong ba bốn ngày. Giờ đây họ sẽ vui mừng bầu víu lấy khả

năng được lãng quên. Còn Dramm cứ xông về phía trước, không cảm thấy gặp phải sự đối kháng nào. Ông ta sẽ tự bẻ gãy cổ mình ở đây.

— Nghĩa là ông sẵn sàng giáng cái đòn đã hứa?

— Phải, hôm nay các bồi thẩm sẽ minh oan cho Bessy Forbs, - Mason giúi mẩu thuốc vào gạt tàn và đứng lên.

- Đi thôi, anh bạn trẻ. Đã đến lúc chúng ta quay lại.

Chương 21

Và giống như Mason tiên đoán, lập tức sau giờ nghỉ, Clod Dramm giới thiệu với toà người bán các dụng cụ thể thao tại Santa Barbara. Ông kia nhận ra vũ khí giết người và khẳng định rằng, ông đã bán khẩu súng này cho bị cáo ngày 29 tháng chín năm ngoái. Ông ta cho xem cuốn sổ đăng kí thứ vũ khí được bán và chữ kí của Bessy Forbs.

Clod Dramm mỉm cười một cách đắc thắng và ngược nhìn Mason.

— Ngài có thể đặt câu hỏi.

— Tôi không có câu hỏi, - vị luật sư đáp ngắn gọn.

Dramm nhíu trán, khi người bán hàng vừa bước ra khỏi phòng, ông ta gọi Telma Benton.

Được dẫn dắt bằng những câu hỏi chính xác của biện lí, cô ta vẽ lại bức tranh tấn bi kịch đã kết thúc bằng vụ

án mạng. Cuộc sống của Forbs ở Santa Barbara, mỗi tình cuồng nhiệt, cuộc tháo chạy, việc mua ngôi nhà tại Milpas Draiv, những ngày hạnh phúc với người đàn bà yêu dấu, người hàng xóm bí ẩn, sự rình mò không ngừng, chuyến đi bất thần của Paula Cartrait, cuối cùng, phát súng bắn áp sát.

— Xin hãy đặt câu hỏi, - Dramm kết luận đầy hân hoan.

Mason đứng dậy từ sau bàn.

— Thưa toà, - ông bắt đầu, - theo như tôi hiểu, các lời khai của nữ nhân chứng này là đặc biệt quan trọng. Như đã rõ, vào ba giờ rưỡi thường vẫn thu xếp nghỉ giải lao nhỏ năm, mười phút. Bây giờ là ba giờ mười. Tôi rất muốn tiến hành hỏi cung nhân chứng đến cuối buổi họp và hi vọng rằng, ngoài sự giải lao đó, tôi không bị có sự cản trở nào cả.

Chánh án Markhem nhìn Clod Dramm.

— Ngài không phản đối chứ?

— Không hề, - Dramm đáp. - Nữ nhân chứng thuộc về ngài ấy xem xét.

— Tôi muốn đề mọi người hiểu đúng cho tôi, - Mason tiếp tục. - Tôi sẵn sàng hoãn việc hỏi cung nhân chứng

đến ngày mai, nhưng tôi có thể kết thúc việc đó ngày hôm nay.

— Xin hỏi đi, ngài luật sư, - chánh án gõ búa lên bàn.
- Sau giải lao toà tạo điều kiện cho ngài khả năng hỏi cung nhân chứng không hề bị ngăn cản.

Mason quay về phía Telma Benton.

— Khi cô rời đi khỏi Santa Barbara, bà Cartrait có biết cô là thư kí riêng của ông Forbs không?

— Tôi không rõ điều đó.

— Cô không biết ông ta giới thiệu cô với bà Cartrait thế nào ư?

— Dĩ nhiên, không.

— Có thể, đối với ông ta cô còn có ý nghĩa lớn hơn là thư kí chẳng?

Clod Dramm đứng vọt dậy phản đối một cách quyết liệt. Chánh án Markhem lập tức ủng hộ lời phản đối.

— Nhưng tôi muốn chỉ ra động cơ, thưa toà.

— Tòa đã quyết định, thưa ngài luật sư, - chánh án cắt ngang. - Tôi yêu cầu tránh những câu hỏi tương tự.

— Được rồi. Cô Benton, từ Santa Barbara các vị đi bằng xe hơi phải không?

— Vâng.

— Cùng con bécgiê?

— Vâng.

— Con bécgiê bị bắn chết đồng thời cùng ông Forbs?

— Phải! - Telma rít lên. - Prins đã bỏ mình khi bảo vệ cho chủ.

Mason gật đầu đồng tình.

— Và con bécgiê đó đi cùng mọi người trong xe hơi?

— Vâng.

— Con bécgiê có chấp nhận bà Cartrait không?

— Có. Sau khi rời khỏi Santa Barbara, Prins rất quyền luyện với bà chủ mới.

— Trước kia con bécgiê sống trong gia đình Forbs?

— Đúng vậy.

— Cô nhìn thấy con bécgiê trong nhà họ không?

— Có.

— Prins yêu quý bà Forbs chứ?

— Vô điều kiện.

— Con bécgiê gắn bó với cô không?

— Có. Prins nổi bật bởi tính cách thân thiện.

— Hiểu rồi. Và con bécgiê đã tru lên vào tối mười lăm tháng mười này chứ?

— Không.

— Cô nghe thấy nó tru thế nào không?

— Nó không tru.

— Lẽ nào cô không rõ là tối ấy con bécgiê đã chạy ra khỏi nhà và tru lên cạnh khu vực xây dựng gara?

— Nó không tru, - Telma Benton khẳng khẳng.

— Cô nhận ra bức thư Paula Cartrait để lại cho ông Forbs mà trong đó thông báo về quyết định quay lại với chồng chứ? - bất ngờ Mason thay đổi đề tài.

— Có.

— Bà Cartrait đã bị bệnh cúm phải không?

— Vâng.

— Và đã khoẻ?

— Vâng.

— Và trong khi ông Forbs vắng mặt, bất chợt bà ta gọi taxi?

— Khi nhờ ông và Artur Cartrait, - bằng giọng băng giá cô nhân chứng đáp, - ông Forbs bị gọi tới phòng biên lí vì sự buộc tội giả dối, bà ta đã bỏ chạy với Cartrait.

— Nghĩa là bà ta đã bỏ chạy với người chồng hợp pháp?

— Bà ta bỏ ông Forbs mà bà ta đã chung sống gần một năm, - nhân chứng nói giật giọng.

— Và để lại một mẫu thư?

— Phải.

— Cô nhận ra nét chữ của bà Cartrait chứ?

— Vâng.

— Cô nhìn thấy các giấy tờ gì khác do bà Cartrait viết trước khi rời khỏi Santa Barbara không?

— Có.

Mason lấy từ bàn một tờ giấy viết dày đặc.

— Tôi cho cô xem một bức thư mà bà Cartrait đã viết ở Santa Barbara. Xin hãy nói, mẫu thư cũng được viết bởi bàn tay ấy hay không?

— Không, - sau một chút ngừng, cô nhân chứng đáp và vội nói thêm - Rời khỏi Santa Barbara bà Cartrait đã thay đổi chữ viết. Bà ấy không muốn để mọi người vô tình nhận ra bà.

— Hiểu rồi. Bây giờ tôi sẽ cho cô xem một bức thư do bị cáo Bessy Forbs viết. Mẫu thư bà Cartrait để lại có được viết cùng một kiểu chữ không?

— Tất nhiên, không.

— Tôi có thể yêu cầu cô viết mấy chữ để so sánh nét chữ của cô với nét chữ của tác giả mẫu thư không?

Telma Benton nhìn biện lí.

— Tôi phản đối! - Ông ta chồm dậy và kêu lên.

Mason lắc đầu.

— Tôi đề nghị nhân chứng nhận diện nét chữ của bà Cartrait. Tôi có quyền cho cô ấy xem các tài liệu do những người khác viết và đề nghị so sánh chúng với mẫu thư của bà Cartrait. Tôi không hiểu, tại sao tôi phải làm điều ngoại lệ đối với nhân chứng?

— Tôi nghĩ là ngài đúng, - chánh án Markhem đồng tình, - lời phản đối bị bác bỏ.

Telma Benton lấy tờ giấy và viết nhanh mấy dòng. Mason nhìn qua và gật đầu.

— Tôi cho rằng, cả hai vị đều không nghĩ rằng, mẫu thư được viết bởi người khác chứ?

— Dĩ nhiên rồi, - nữ nhân chứng nhếch mép cười.

Chánh án Markhem gõ búa lên bàn.

— Đã đến giờ giải lao, - ông nói. - Theo như tôi nhớ, ngài luật sư ạ, ngài không phản đối chống lại việc tạm dứt hỏi cung chứ?

— Hiển nhiên, thưa toà.

— Tuyệt lắm, tuyên bố giải lao mười phút. Tôi xin nhắc các vị bồi thẩm rằng: Không có quyền bàn luận các chi tiết của vụ án đang xét xử, - chánh án đứng dậy và

đi vào văn phòng.

Mason nhìn đồng hồ và nhãn mặt.

— Hãy đi lại chỗ cửa sổ, Everli, - ông yêu cầu, - và hãy ngó xem ngoài góc phố có bán báo hay không?

— Ngoài ấy đầy người. Giống như có số báo đặc biệt thì phải.

Mason mỉm cười thoả mãn.

— Anh hãy chạy xuống và đem lại cho tôi vài tờ đi, - ông quay lại và gật đầu khích lệ với Bessy Forbs.

— Tôi rất tiếc, thưa bà Forbs, rằng bà phải chịu một thử thách nặng nề đến thế, nhưng mọi thứ sắp kết thúc rồi.

Bà ta đáp lại bằng ánh mắt kinh ngạc.

— Thế mà tôi nghĩ rằng mọi việc rất tồi tệ đối với tôi.

Frenk Everli với cặp mắt sáng rực bay vào phòng nghị án.

— Họ đã tìm ra các xác chết! - Anh ta kêu lên.

Perry Mason giờ tờ báo ra.

«BIỆT THỰ CỦA NHÀ TRIỆU PHÚ - HÀNG Ô NHỮNG KẺ GIẾT NGƯỜI»

Những con chữ to hàng tấc gào thét trên trang nhất.
Và thấp hơn:

«*THI THỀ CARTRAIT VÀ VỢ ÔNG ĐƯỢC PHÁT HIỆN DƯỚI NỀN BÊ TÔNG GARA CỦA FORBS*»

Cặp mắt Dramm trôi ra. Các thành viên toà án với tờ báo trong tay đi nhanh vào phòng chánh án. Dramm đến gần bàn của Mason.

— Xin phép cho tôi ngó qua tờ báo với?

— Mời ngài, - Mason đáp, tay chìa bản thứ hai ra.

Telma Benton chạm vào tay Dramm.

— Tôi cần nói chuyện với ngài, - cô ta nói và kéo ông ta sang một bên.

Mason gấp báo lại và trao cho Everli.

— Tôi cho là Cronikle đã vớ được tin giật gân.

— Nhưng tại sao ông biện lí lại không biết gì cả?

— Có thể họ đã thoả thuận với đồn cảnh sát địa phương. Nếu như cảnh sát lập tức thông báo cho lãnh đạo về cái tìm ra, các tờ báo khác sẽ có mặt ngay lập tức.

Mason đứng lên và đi vào văn phòng chánh án Markhem. Ông kia đang ngồi bên bàn đọc báo.

— Tôi xin lỗi vì sự quấy quả, thưa ngài chánh án, nhưng thời gian dành để giải lao đã hết. Tôi rất muốn ngày hôm nay sẽ kết thúc hỏi cung nhân chứng. Nói

thật, và cả quá trình tố tụng cũng vậy.

Chánh án Markhem nhìn Mason vẻ dò hỏi.

— Cũng hay, thế với mục đích gì... - ông ngừng lời giữa chừng.

— Thật ư?

— Thật, - chánh án nhắc lại khô khan.

— Vậy cái gì làm ngài quan tâm?

Chánh án Markhem nhíu trán.

— Tôi không biết, tôi có nên lưu ý điều đó hay không, nhưng tôi quan tâm, mục đích chân thực lời yêu cầu của ngài liên quan đến việc giải quyết xong vụ hỏi cung không bị cản trở là thế nào?

Mason nhún vai và im lặng.

— Hoặc ngài rất may mắn, hoặc là quá sáng suốt, - chánh án nói thêm.

Vị luật sư trả lời tránh né:

— Tôi bao giờ cũng cho rằng, quá trình tố tụng làm gợi nhớ đến tảng băng trôi. Chỉ có một phần nhỏ của nó nổi trên bề mặt, nhưng toàn bộ phần còn lại thì bị chìm khuất.

Chánh án đứng lên.

— Được, thưa luật sư Mason. Dù ở đây có gì đi nữa,

ngài có quyền tiếp tục cuộc hỏi cung.

Đi vào phòng, ông ngồi lại vị trí của mình và gõ búa lên bàn. Tiếng ồn dần dần lắng xuống.

— Luật sư Mason, ngài có thể ra câu hỏi.

Clod Dramm đứng nhòm dậy.

— Thưa toà, đã xảy ra một sự kiện hoàn toàn không ngờ tới và gây sửng sốt. Vì hoàn cảnh, tôi không thể nêu lên bản chất của nó trước các vị bồi thẩm. Tôi cho rằng, là biện lí khu đang làm công việc này, giờ đây sự hiện diện của tôi là rất cấp thiết ở một nơi khác, và tôi đề nghị toà tuyên bố nghỉ sang sáng ngày mai.

Chánh án Markhem nhìn Mason.

— Ngài có gì phản đối không, thưa luật sư?

— Có, - Mason cũng đứng lên. - Bên bào chữa hoàn toàn có quyền đòi hỏi để việc hỏi cung nhân chứng được tiến hành cho đến lúc kết thúc buổi họp hôm nay. Tôi đã nói về điều đó trước khi bắt đầu hỏi cung, và đã đạt được sự đồng ý của ngài biện lí.

— Đúng vậy! - Markhem đồng tình. - Yêu cầu trì hoãn việc xem xét vụ án không được chấp nhận.

— Nhưng lẽ nào toà không hiểu!.. - Dramm kêu lên.

— Yêu cầu bị khước từ, - chánh án nhắc lại gay gắt. -

Hãy hỏi đi, ngài Mason.

Dưới ánh mắt nhìn của luật sư Mason, Telma Benton bệch mặt như tấm vải.

— Như tôi hiểu từ lời của cô, - Mason bắt đầu, - sáng ngày mười bảy tháng mười Paula Cartrait đã rời khỏi nhà đi bằng taxi?

— Vâng.

— Cô trông thấy bà ta ra đi thế nào không?

— Có, - nhân chứng thì thầm.

— Theo như tôi hiểu, - Mason cao giọng, - sáng ngày mười bảy tháng mười cô trông thấy Paula Cartrait còn sống chứ?

Nữ nhân chứng cắn môi.

— Tôi không thể nói chắc là nhìn thấy đúng bà ta, - cuối cùng cô ta đáp. - Tôi nghe thấy bước đi trên cầu thang dẫn đến phòng bà ấy, trông thấy chiếc taxi đứng gần nhà, và người đàn bà ngồi vào xe. Sau taxi rời đi. Tôi đã cho rằng người đàn bà đó là Paula Cartrait.

— Nghĩa là cô không trông thấy bà ta?

— Tôi không trông thấy bà ấy.

— Tiếp theo, cô khẳng định rằng mẫu thư do Paula Cartrait viết?

— Vâng, thưa ông.

Mason lấy từ bàn bản chụp bức điện tín gửi đến từ Midvic.

— Cô đồng tình với điều là tờ điện tín mà bản chụp cô thấy đây cũng được tay Paula Cartrait viết chứ?

Nhân chứng nhìn bản chụp và im lặng.

— Hai tài liệu này được viết bởi một kiểu chữ, đúng thế không? - Mason khẳng khẳng.

— Vâng, - Telma Benton đáp khó lăm mới nghe thấy. - Có vẻ chúng được một người viết.

— Có vẻ ư? Cô không hề lưỡng lự thừa nhận rằng Paula Cartrait đã viết mẫu thư. Còn về bức điện tín thì thế nào? Nó cũng được viết bởi tay Paula Cartrait chứ?

— Vâng, - nhân chứng thở hắt ra. - Paula Cartrait đã viết nó.

— Nghĩa là, ngày mười bảy tháng mười Paula Cartrait đã gửi bức điện này từ Midvic.

— Tôi cho là thế.

Chánh án Markhem gõ xuống bàn.

— Cô Beton, tôi yêu cầu cô nói to hơn để các vị bồi thẩm có thể nghe thấy.

Cô ta ngẩng đầu nhìn chánh án và lão đảo.

Clod Dramm đứng nhô lên.

— Thưa toà, rõ ràng là nhân chứng khó ở. Tôi lại yêu cầu ngài tạm dừng cuộc họp, ít ra thì cũng vì sức khoẻ của cô ấy.

Chánh án Markhem lắc đầu.

— Tôi cho rằng cuộc hỏi cung nên được tiếp tục.

— Nếu Toà án dừng việc xem xét đến ngày mai. - Dramm kêu lên, - phòng biện lí có thể sẽ ngừng truy tố.

Perry Mason quay lại ông biện lí.

— Tôi lại muốn tránh chính điều đó, - ông nói to. - Ngài buộc bà Forbs trong việc gây nên tội ác, và bà ấy hoàn toàn có quyền tính đến việc tại phiên toà các bồi thẩm sẽ minh oan cho bà ấy. Việc ngừng truy tố sẽ để lại vết nhơ trong cái tên trong sạch của bà.

— Yêu cầu bị từ chối, - chánh án nói khô khan. - Hãy hỏi đi, ngài luật sư.

— Xin làm ơn giải thích, làm sao Paula Cartrait có thể để lại mẫu thư và gửi điện tín ngày mười bảy tháng mười, nếu, như cô đã rõ, bà ấy bị giết vào đêm rạng ngày mười sáu?

— Tôi phản đối! - Dramm kêu lên.

Trước khi đưa ra quyết định, chánh án Markhem nhìn

kĩ mấy giây vào khuôn mặt trắng bệch của nữ nhân chứng.

— Lời phản đối bị bác bỏ.

Mason đặt trước nhân chứng mẫu thư do bà Cartrait để lại.

— Chẳng lẽ không phải cô viết mẫu thư này sao?

— Không!

— Lẽ nào đây không phải nét chữ của cô?

— Thì chính ông cũng biết là tôi viết hoàn toàn khác cơ mà.

— Ngày mười bảy tháng mười tay phải của cô bị băng bó, đúng thế hay không?

— Vâng.

— Con bécgiê đã cắn cô?

— Vâng. Prins bị đánh bả, và nó cắn tôi một cách không cố ý, khi tôi gắng cho nó uống thuốc tẩy ruột.

— Và sự băng bó vẫn ở trên tay cô từ bảy đến giờ chứ?

— Vâng.

— Cô không thể cầm được bút bằng tay này?

— Vâng.

— Cô đã đến Midvic ngày mười bảy tháng mười? -

Mason quát lên và không chờ lời đáp, nói thêm, - Lẽ nào không phải là cô đã thuê máy bay để bay đến Midvic và ngược lại vào ngày mười bảy tháng này?

— Vâng, - sau khoảng ngừng lâu nữ nhân chúng đáp.

- Tôi đã nghĩ rằng sẽ có thể tìm thấy bà Cartrait ở đây.

— Khi đến đó, cô đã gửi bức điện tín cho Forbs?

— Không, tôi đã nói là không gửi bức điện ấy rồi.

— Rất tốt. Ta hãy quay lại cái tay bị băng bó của cô.

Cô không thể dùng tay này giữ bút ngày mười bảy tháng mười, không đúng thế sao?

— Vâng.

— Ngày mười tám cũng thế?

— Vâng.

— Ngày mười chín?

— Vâng.

— Lẽ nào trong những ngày ấy cô không tiếp tục viết nhật ký? - Mason hỏi kiểu như vô tình.

— Có, - Telma Benton trả lời một cách máy móc và lập tức chữa lại. - Không.

— Thế thì có hay không nào?

— Không.

Mason lôi trong túi ra một tờ giấy.

— Lễ nào tờ giấy đánh dấu ngày mười tám tháng mười này không phải được xé từ nhật kí của cô?

Nhân chứng im lặng.

— Chính cô viết thạo cả hai tay như nhau, vì thế cô có thể viết nhật kí, ghi chép bằng tay trái. Và nếu chúng ta so sánh tờ giấy xé từ cuốn nhật kí, mẫu thư do bà Cartrait để lại, và bản chụp bức điện tín gửi từ Midvic đến, thì hoá ra, tất cả các tài liệu chỉ do một bàn tay viết mà thôi.

Nhân chứng kêu lên một cách tuyệt vọng và ngã xuống ngất xỉu.

Bùng lên tiếng ầm ĩ không thể diễn tả. Chánh án Markhem gõ búa xuống bàn. Các thành viên nghị án nhảy bỏ tới Telma Benton. Clod Dramm hét lên điều gì đó. Mason lùi lại bàn và ngồi xuống, bình thản theo dõi điều đang diễn ra.

Cuối cùng khó khăn lắm chánh án Markhem mới lập lại được trật tự.

— Thưa toà, - Dramm kêu to, - vì lòng nhân đạo tôi đòi hỏi ngừng việc xét xử của toà án, để cho nhân chứng có thể hồi tỉnh. Các ngài tự thấy đấy, sức lực và tâm lực của cô ấy đã cạn kiệt.

Chánh án Markhem chuyển ánh mắt sang Mason.

— Bên cáo trạng muốn dừng cuộc họp chỉ vì mỗi nguyên nhân ấy thôi? - ông hỏi.

— Dĩ nhiên, - Dramm đáp.

— Xét rằng toà chỉ ngừng sang ngày mai, tôi có thể được biết, bên cáo trạng có dự định đưa ra những nhân chứng khác nào nữa hay đây là nhân chứng cuối cùng?

— Đó là nhân chứng cuối cùng của tôi.

— Tôi cho rằng, thưa ngài luật sư, - chánh án Markhem can thiệp vào, - lời yêu cầu của biện lý là hoàn toàn chấp nhận được.

Perry Mason lịch sự mỉm cười.

— Thưa toà, tôi cho rằng chẳng cần thiết phải dừng phiên toà. Lưu tâm đến trạng thái của nhân chứng và mong muốn của tôi kết thúc nhanh quá trình tố tụng, tôi vui lòng thông báo về việc tôi đã kết thúc cuộc hỏi cung.

— Ngài đã kết thúc? - Dramm sững sốt hỏi lại.

— Vâng, - Mason gật đầu.

— Trong trường hợp ấy, thưa toà, - Dramm quay về phía chánh án, - tôi vẫn yêu cầu để việc xét xử lại ngày mai.

— Vì lí do nào? - Chánh án Markhem hỏi.

— Để làm rõ quan điểm của mình dưới góc độ các sự kiện vừa phát hiện ra.

— Nhưng khi trả lời câu hỏi của luật sư, ngài đã nói rằng Telma Benton là nhân chứng cuối cùng của ngài cơ mà.

— Thôi được, - Dramm thở dài. - Bên cáo trạng kết thúc việc trình các chứng cứ.

Perry Mason đứng lên và cúi đầu trước chánh án và các bồi thẩm.

— Bên bào chữa cũng kết thúc việc đưa ra các chứng cứ.

— Cái gì? - Dram kêu lên. - Ngài đã bắt đầu đầu cơ chứ!

— Bên bào chữa đã kết thúc việc trình chứng cứ, - Mason nhắc lại.

— Thưa các ngài, - chánh án Markhem can thiệp, - các vị đã sẵn sàng luận chứng cho quan điểm của mình chưa?

— Rồi, thưa toà, - Mason đáp ngắn gọn.

— Còn ngài? - chánh án chuyển ánh mắt sang Dramm.

— Thưa toà, lúc này tôi không thể lập luận quan điểm

buộc tội. Tôi cần thời gian để chuẩn bị. Và một lần nữa tôi yêu cầu dừng...

— Một lần nữa, - chánh án cắt ngang lời ông kia, - yêu cầu của ngài bị gạt bỏ. Toà phải chú ý đến quyền lợi của bị cáo. Mời ngài, thưa ngài Dramm.

Vị biện lí đứng lên.

— Thưa toà, tôi muốn đề nghị toà về việc huỷ bỏ vụ án.

— Rất tốt, - chánh án gật đầu. - Nếu chỉ...

— Thưa toà, - Mason kêu lên, - tôi phản đối! Tôi đã phát biểu về vấn đề này rồi. Việc huỷ bỏ vụ án sẽ để lại vết nhơ trên cái tên trung hậu của thân chủ tôi.

Cặp mắt của Markhem biến thành hai khe hẹp.

— Như tôi hiểu, thưa ngài luật sư, ngài chống lại việc huỷ bỏ vụ án?

— Vâng.

— Được. Vậy cứ để các vị bồi thẩm đưa ra quyết định. Xin mời ngài nói, thưa ngài Dramm.

Ngài biện lí đi lại gằn dẫy ghé các bồi thẩm.

— Thưa các ngài, đã xảy ra một sự kiện hoàn toàn bất ngờ. Để suy ngẫm điều xảy ra, đòi hỏi phải có thì giờ, và tôi chỉ còn lại một điều rất tiếc rằng toà không cho việc

tạm dừng xét xử vụ án là cần thiết. Mặc dù thế, mọi chứng cứ không thể tranh cãi chỉ ra rằng, vào thời điểm vụ giết người, bị cáo đã có mặt trong nhà Forbs. Sự si nhục mà người bị giết đã gây cho bị cáo, đã có thể đẩy bà ta tới tội ác. Vũ khí giết người do bà ta mua. Xét điều đã nêu trên, bị cáo không còn lối biện minh. Đồng thời tôi không cho phép mình đủ quyền đòi hỏi bản tuyên án tử hình. Nói trung thực, sự quay trở đột ngột của các sự kiện đã làm tôi rối loạn hoàn toàn. Thưa các ngài, tôi chẳng còn gì nói thêm nữa, quyết định là các ngài, - và ông quay trở lại ghế.

Perry Mason bước lên phía trước.

— Thưa các ngài, tôi muốn dừng lại ở hai điểm. Thứ nhất, chứng minh rằng người được tôi bào chữa đã không thể gây ra tội ác kinh khủng mà người ta buộc vào cho bà. Thứ hai, xác lập ai là kẻ đã có thể bắn Forbs và con bé giê trung thành của ông ta. Theo ngài biện lí: Con người gây ra vụ án mạng, đã thâm nhập vào nhà ông ta nhờ cái móc hoặc chìa khoá mà y có. Forbs bước ra từ phòng ngủ để biết ai đến nhà ông ta, sau đó nhảy bổ vào buồng tắm và thả con chó ra khỏi xích. Khi đi vào phòng đọc Forbs dùng khăn lau bọt xà phòng trên

mặt, nhưng khi ông thả con bécgiê, chiếc khăn đã rơi xuống sàn chỗ gần bồn tắm nơi mọi người tìm thấy nó. Con bécgiê nghe tiếng nhảy vào vị khách không mời để cứu chủ. Kẻ sát nhân đã bắn rất sát nó. Sau đó đến lượt Forbs... Thưa các ngài, ngài biện lí đã thuyết phục được các vị rằng bị cáo đã bắn. Hẳn cũng có thể đồng ý với ngài ấy, nếu như không có một tình huống quan trọng. Nếu bị cáo bí mật lén vào nhà, bà ấy chẳng phải bắn vào con bécgiê. Mà nó hẳn cũng không nhảy xổ vào con người mà nó rất quyến luyến. Đúng ra, khi gặp, nó sẽ vẫy đuôi rít ư ử vì thích thú. Nghĩa là kẻ giết người có thể bất cứ là ai, chỉ không là Bessy Forbs mà thôi. Vậy, chúng ta hãy cùng làm sáng tỏ, đó có thể là ai?

Để làm rõ điều này chúng ta phải quay lại các sự kiện xảy ra trước vụ án mạng. Như đã rõ từ tài liệu điều tra, Artur Cartrait than phiền về việc con chó của hàng xóm ông ấy, của Clinton Fouli, đã tru trong đêm rạng ngày mười sáu. Thưa các ngài, chúng ta cứ cho rằng giữa Paula Cartrait và Clinton Forbs xảy ra cãi cọ mà trong lúc đó Clinton Forbs đã giết Paula Cartrait. Sau đó y và Telma Benton đào hố trong cái gara đang được xây dựng và lấp xác Paula. Chúng ta cũng có thể giả sử, dựa trên

các lời bóng gió thoáng qua trong mẫu thư do Telma Benton viết nhân danh Paula Cartrait, rằng nguyên nhân cuộc cãi vã là quan hệ tình ái của Clinton Forbs với cô quản gia mà Paula đã biết về nó. Bà ta đã hi sinh tất cả vì Clinton Forbs, và nhận thấy, hoá ra rằng sự hi sinh là vô bổ, và Forbs trung thành với bà ta cũng chẳng hơn gì so với bà vợ ở Santa Barbara. Chắc chắn bà ta đã nói ra hết điều bà ta nghĩ, và đã im lặng vĩnh viễn dưới nền bê tông của gara. Người đầu bếp Trung Hoa ngủ giấc ngủ say, và chỉ các vì sao là trông thấy hai kẻ giết người, Forbs và cô quản gia, đã hạ xác người đàn bà bất hạnh xuống cái hố cạn và lấp đất lên bà ta. Nhưng vẫn còn một sinh vật biết về vụ giết người - con bécgiê Prins trung thành. Nó chạy tới gara và cất tiếng tru ai oán. Artur Cartrait vẫn theo dõi ngôi nhà Forbs. Ông ấy không hiểu tiếng tru này nghĩa là gì, nhưng con chó đã tác động tới thần kinh ông ấy. Cartrait đã tiếp nhận biện pháp nhằm lập lại sự yên tĩnh. Nhưng vào một thời điểm nào đó trong đầu ông ấy bỗng chợt loé lên ý nghĩ. Ông ấy ý thức được là con bécgiê đang đau sầu về một người yêu quý đối với nó, người đó đã rời sang thế giới khác, và ông quyết định kiểm tra phỏng đoán của mình. Nhưng Clinton Forbs và

cô quản gia đã trên con đường giết người. Và khi Artur Cartrait xuất hiện trong nhà họ và đòi cho gặp Paula Cartrait nhằm tự khẳng định rằng bà kia khoẻ mạnh và không bị thương tổn, chúng đã không hề lưỡng lự. Che giấu bí mật chỉ có thể bằng một cách. Chúng nhảy xô vào Artur Cartrait, giết ông ấy và chôn bên cạnh với xác bà vợ, biết rằng nền bê tông sẽ che kín các dấu vết tội ác. Giờ đây cần phải lí giải sự mất tích của Paula Cartrait và ông hàng xóm buồn tẻ. Những kẻ đồng phạm quyết định đưa ra sự việc như kiểu vợ chồng đã thiết lập lại liên minh của họ và cùng nhau trốn khỏi thành phố này. Forbs biết rằng Telma Benton viết tốt cả hai tay. Ngoài ra, không ai trông thấy nét chữ đích thực của Paula Cartrait, bởi vì ở đây bà ta không có cả bạn bè lẫn những người quen biết. Và Telma dùng tay trái viết mẫu thư từ biệt của Paula Cartrait. Thế nhưng những kẻ sát nhân đã không tin tưởng nhau. Telma quyết định ra tay trước. Vào sáu giờ tối cô ta gặp gỡ với anh bạn mình. Chúng ta sẽ không suy diễn cô ta đã nói với tên kia điều gì. Chúng ta chỉ quan tâm đến điều gì đã kết thúc buổi gặp gỡ đó. Thưa các ngài, xin đừng nghĩ rằng tôi cố hướng đến việc khỏi tố vụ án chống Telma Benton và anh bạn của cô ta.

Tôi cố gắng hồi phục lại chuỗi xích các sự kiện dựa trên các chứng cứ mà chúng ta có được. Telma Benton và anh bạn của cô ta đã thâm nhập vào nhà, lợi dụng chìa khoá của quản gia. Họ nhón chân đi vào nhằm tránh gây sợ hãi và nghi ngờ cho nạn nhân. Nhưng con bé giê trung thành nghe thấy tiếng động và cất tiếng gầm gừ. Clinton bước từ buồng tắm ra để gặp các vị khách không mời. Nhìn thấy cô quản gia, ông ta lên tiếng nói chuyện với cô ta, đồng thời dùng khăn lau bọt xà phòng trên mặt. Sau đó ông ta nhận ra vị khách không mời mà đến và hiểu ngay mục đích họ. Trong nỗi hoảng hốt Forbs lao bỏ vào buồng tắm và thả con bé giê ra khỏi xích. Prins nhảy bỏ vào người đàn ông, và tên kia đã bắn. Con bé giê ngã xuống sàn, và vào khoảnh khắc tiếp theo, số phận như thế cũng đến với chính Forbs... - Mason nặng nề thở dài. - Thưa các ngài, tôi đã xong, - ông quay lại và đi về bàn mình.

Clod Dramm nhìn lên chánh án, các bồi thẩm, căn phòng tràn ngập người và nhún vai.

— Tôi không có gì bổ sung thêm cả, - ông lúng búng.

Chương 22

Qua hai giờ sau khi bản tuyên án được đưa ra, Perry Mason trở về văn phòng. Della Street và Paul Drake đã chờ ông ở đây. Vị luật sư dắt ở đầu dây một con bécgiê to tướng.

— Anh đúng là nghệ sĩ! - Drake kêu lên. - Đạt được sự minh oan nhờ con chó chết, anh quyết định mua một con sổng để mỗi người bắt gặp đều nhớ về thắng lợi rực rỡ của anh.

— Tôi mua nó vì mục đích khác, - Mason đáp lại khô khan. - Có lẽ, tôi đưa nó lên gác xép, chứ không nó sẽ bị kích động.

Ông đi qua văn phòng, để con bécgiê nằm trên sàn và nói điều gì đó trấn an nó, đóng cửa gác xép lại. Quay về phòng tiếp khách, ông bắt tay Drake. Della nhảy lên ôm lấy cổ ông.

— Anh thật là tuyệt! Tôi đã đọc toàn văn diễn từ của anh trên báo. Họ cho ra số đặc biệt. Anh đã làm rung chuyển tất cả mọi người!

— Báo chí gọi anh là đại nghệ sĩ vở kịch toà án. - Drake nhận xét.

— Tôi đơn thuần gặp may thôi, - Mason khiêm tốn đáp.

— Thôi đi, - nhà thám tử phản đối. - Anh đã chuẩn bị kỹ mọi thứ. Như tôi hiểu, anh còn đến nửa tá chủ bài. Anh đã có thể sử dụng các lời khai của người đầu bếp Trung Hoa, người chắc sẽ khẳng định là con chó đã tru. Hoặc gọi Mei Sibli với tư cách nhân chứng và biến cả quá trình tố tụng thành vở hài kịch xuất sắc. Nhưng đồng thời còn hai hoặc ba điểm chưa suôn sẻ với giả thuyết của anh. Thứ nhất, nếu Telma và Karl Trask quay lại nhà và giết Forbs, tại sao Willer và Douk lại không trông thấy họ?

— Willer và Douk không là nhân chứng trong vụ tố tụng này, - Mason cắt ngang.

— Tôi rõ điều đó, - nhà thám tử trả lời. - Anh chăm lo về việc để cho phòng biện lí không biết gì. Nếu Dramm biết được có người theo dõi ngôi nhà, hẳn ông ta đã đảo

lộn cả trời đất để đưa được họ đến toà. Perry ạ, anh đã đi trên lớp băng rất mỏng, nhưng nó đã giữ được anh. Vậy hãy nhận lấy lời chúc mừng. Báo chí đã nâng anh lên đến chín tầng mây và gọi anh là phù thuỷ. Và cho rằng họ hoàn toàn đúng, - anh chìa tay, và Mason bắt rất chặt.

— Thôi, - Drake tiếp tục, - tôi sẽ về ngồi trong phòng tôi. Nếu anh cần gì, hãy gọi điện nhé. Cho dù anh cũng đã mệt, và chắc cũng muốn nghỉ ngơi.

— Phải, mọi việc diễn ra khá nhanh, nhưng tôi thích nhịp độ như thế.

Drake bước ra khỏi phòng tiếp khách, và Della Street lại nhảy tới ôm cổ ông.

— Ôi, - cô kêu lên, - tôi thật vui mừng! Anh đã cứu được bà ấy. Hạnh phúc làm sao!

Vừa lúc đó nghe có tiếng ho. Della vội xịch ra và ngoái lại. Bessy Forbs đứng trên ngưỡng cửa.

— Xin tha lỗi cho tôi vì sự viếng thăm bất chợt. Tôi được tha, và lập tức tôi đến chỗ các vị ngay.

— Bà đã làm đúng, - Mason mỉm cười. - Chúng tôi...

Tiếng ồn cắt lời ông. Cửa văn phòng tung ra, con bécgiê vẩy đuôi rít lên sung sướng và lao đến Bessy

Forbs. Đứng bằng hai chân sau, nó liếm mặt bà ta nhanh như chớp.

— Prins ư? - Người đàn bà kêu to sừng sốt. - Ôi, Prins!

— Tôi tưởng người ta gọi con bécgiê bằng tên khác, - Mason nhận xét. - Prins chết rồi mà.

Bessy Forbs nhìn ông vẻ không tin.

— Prins, nằm xuống! - Bà ta nói, và con bécgiê lập tức thực hiện ngay mệnh lệnh, nằm dài dưới chân bà ta. - Ngài tìm ra nó ở đâu thế?

— Tôi đã làm sáng tỏ, tại sao con chó tru lên trong đêm rạng ngày mười sáu tháng mười, nhưng đã không thể hiểu tại sao nó im vào tối hôm sau. Ngoài ra, tôi cảm thấy kì quặc rằng Prins, đã sống hầu như cả năm dưới cùng một mái nhà với Telma Benton, đã có thể làm cô ta què quặt đến vậy. Vì thế, ra khỏi phòng nghị án, tôi đi một vòng qua mấy trại nuôi súc vật. Hoá ra, tại một trại bán vật nuôi, ngày mười sáu tháng mười có người đàn ông nào đó đã đổi con bécgiê của mình lấy con khác. Tôi mua con chó được để lại và dẫn nó đến đây.

— Và ngài định làm gì với nó? - Bessy Forbs hỏi.

— Tôi muốn trao nó cho bà. Prins cần một bà chủ

tốt. Tôi đề nghị đưa nó theo và khuyên bà rời nhanh nhất khỏi thành phố, - ông trao dây dắt cho Bessy Forbs. - Hãy để lại địa chỉ cho tôi, để khi có chuyện gì tôi có thể tìm ra bà. Theo di chúc tài sản của Cartrait được chuyển sang cho bà. Khi báo chí đánh hơi thấy điều này, họ sẽ bắt đầu đặt những câu hỏi không khiêm tốn. Sẽ tốt nhất, nếu họ không thể tìm thấy bà.

Bessy Forbs đáp lại bằng cái nhìn rất lâu.

— Cảm ơn, - bà ta nói, khi đã quay người lại và đi ra phía cửa. - Prins, hãy đi bên cạnh.

Con bécgiê ưỡn ngực kiêu hãnh đi theo bà ta.

Cửa vừa đóng lại sau lưng họ, Della nhìn Mason về khó hiểu.

— Nhưng mà sự vô tội của Bessy Forbs được anh chứng minh, Perry, chỉ dựa trên cơ sở là con bécgiê không thể xông vào người mà nó yêu quý. Nếu Clinton Forbs đã đổi chó... - cô dừng lại giữa chừng.

Mason nhún vai.

— Tôi đã nhiều lần nói với cô rằng tôi không phải chánh án và không phải chủ tịch bồi thẩm đoàn. Mặt khác, Bessy Forbs không kể với tôi chuyện gì đã xảy ra trong thực tế. Có khả năng bà ta buộc phải bắn khi tự vệ

trước con bécgiê lên con điên và trước chính Forbs. Có lẽ, nó là như thế thật. Nhưng tôi hành động như một luật sư.

— Nhưng họ có thể lại kéo bà ta ra toà chứ?

Mason mỉm cười và lắc đầu.

— Không. Chính vì thế tôi mới phản đối chống việc huỷ vụ án. Theo luật của bang chúng ta, vì một vụ phạm tội không được đưa bị cáo ra trước bồi thẩm đoàn hai lần. Khi họ đã minh oan cho Bessy Forbs, bà ta tuyệt đối an toàn, dù cho phòng biện lí có phát hiện ra các chứng cứ thế nào về tội của bà ta đi nữa. Mà đủ lắm về điều này rồi. Không có gì đó mới mẻ trong lúc tôi ở trên toà hử?

— Một phụ nữ tên là Elen Croker nào đó đã chờ anh suốt cả tiếng đồng hồ. Cô ta nói là rất cần sự giúp đỡ của anh.

— Cô Croker hay bà Croker?

— Tôi có cảm giác, cô ấy vừa tổ chức đám cưới, - Della đáp.

— Tại sao cô lại quả quyết là thế?

— Thứ nhất, cô ta ăn mặc toàn đồ mới, còn sau đó, cô ta luôn luôn xoắn chiếc nhẫn cưới trên ngón tay, như

một thứ đồ chơi mới mua.

— Và cô ta muốn gì?

— Tôi không biết, - Della đáp. - Cô ta quan tâm chúng ta có thực hiện các vụ tố tụng li dị hay không, rằng đúng hay không việc không thể thừa nhận con người đã gây ra tội giết người, nếu không tìm được xác chết, và nhiều điều khác. Một phụ nữ hiếu kì đặc biệt.

— Một cô dâu mới rất tò mò! - Mason khịt mũi. - Cô ta sẽ quay lại chứ?

— Vâng, cô ta hứa sẽ ghé qua muộn hơn.

Mason gật đầu.

— Tôi sẽ đợi cô ta.

HẾT